

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/06 • 05 Şubat 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

4 Şubat'tan öğrenerek

genel grev genel direniş

hazırlanalım!

İÇİNDEKİLER

Taban inisiyatifi zaferin biricik güvencesidir!	3
Tayyip Erdoğan sömürücü sınıfların temsilcisidir!	4
Genel grev-genel direnişi örgütleyelim!	5
“Açılım” eşliğinde Kürt halkına yönelik saldırılar sürüyor!	6
“Alevi açılımı” samimiyetsizliği	7
İstanbul ve Ankara’da 4 Şubat	8
İzmir’de hayat TEKEL işçileri için İzmir’de hayat durdu!... ..	9
TEKEL direnişine Adana, Bursa ve Eskişehir’den destek.....	10
On binler TEKEL için alanlara çıktı ..	11
TEKEL direnişiyile dayanışma eylemleri... ..	12
Entes direnişiyile dayanışma gecesi mücadele kürsüsü oldu.	13
Entes direnişi güncesi... ..	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
Sol hareket üzerine değerlendirmeler	16-19
Kampanya sona erdi, mücadele sürecek!	20
Emeğimiz, onurumuz, haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye!.....	21
Selam olsun TEKEL’in direnen işçi kadınlarına!	22
Kadına yönelik şiddet yasalarla da teşvik ediliyor!	23
Davos ve kapitalist sistemin iflası	24
Honduras’ta askeri cuntaya “sivil” kılıf	25
Savaş aygıtının başaramadığını rüşvet de başaramayacak!....	26
TEKEL direnişinin ateşi yurtdışında. .	27
Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri... .	28
TEKEL işçilerinin direnişi - M. Can Yüce....	29
Düzen cephesi zindanlarda her yönden saldırıyor!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

4 Şubat dayanışma eylemiyle birlikte TEKEL direnişinde bir safha daha geride kaldı. 4 Şubat eylemi bir genel grev eylemi olarak gerçekleşmedi. Genel bir dayanışma eylemi biçiminde yaşandı. Her ne kadar eylem sendika bürokratları tarafından bir genel grev havasına büründürülse de, gerçekleşenin genel grev olmadığı açıktır. Başta Türk-İş olmak üzere genel eylem kararı alan diğer sendika konfederasyonları buna uygun bir ön hazırlık yapmadılar. Eylem günü iş durdurmayı ve alanlara çıkmayı esas alan bir çalışma yürütmediler. Eylemin mahiyeti hakkında açık bir tutum almaktan kaçındılar.

Türk-İş tam da eylem öncesi hükümetle yürüttüğü pazarlıkların da bir sonucu olarak genel eylemin başarıyla gerçekleşmesinin güvencesi olacak güçlü bir çağrı ve hazırlık yapmadı. Bu ise eylemin başarısını önemli ölçüde sınırladı. Gerçekleştirilecek bir genel eylemle hayatı durduracak, sermayeye ve uşağı hükümete geri adım attırarak bir silah böylece etkisiz kılınarak boşa çıkarılmış oldu. Ancak 4 Şubat eylem tablosunun genelliği ve yaygınlığı sınıf ve emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğun ve mücadele arayışının da bir göstergesi olmuştur. Türkiye'nin dört bir yanında alanlara çıkan on binler mücadele isteğini ve kararlılığını dile getirmişlerdir.

TEKEL direnişi ile birlikte sınıf ve emekçi hareketinin gündemine yeniden giren “genel grev-genel direniş” şiarı sınıf ve emekçi kitleler içinde giderek daha öne çıkmakta, her eylem ve direnişte dile getirilmektedir. Kuşkusuz bir genel grevin örgütlenmesinin koşulları belli bakımlardan henüz yeterince olgunlaşmış değil. Sınıf ve emekçi hareketinin siyasal-örgütsel düzeyi henüz geri durumda. Sendikal bürokrasi bir başka temel engel olarak sınıf ve emekçi hareketinin önünde durmaktadır. Ancak tüm bu olumsuz koşullara rağmen sermayenin on yıllara yayılan çok yönlü sosyal yıkım saldırılarının işçi ve emekçilerde birtiridığı bir öfke ve hoşnutsuzluk büyümekte. Sınıf ve emekçi kitleler bu hoşnutsuzluğu ve mücadele arayışını eylem ve direnişlerle ortaya koymaktadır. Sendikal bürokrasi, önüne geçemediği bu süreci çeşitli manevralar ve eylem biçimleriyle boşa

çıkarmaya ya da etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Bunu belli bir başarıyla da gerçekleştirdiğini söylemek gerekir. 4 Şubat eylem tablosu bir kez daha bunu göstermiştir.

Bugün, 4 Şubat dayanışma eyleminin gösterdiklerinin ışığında genel grev-genel direniş hazırlanmak için harekete geçmeliyiz. Sınıfın iradesinin ve inisiyatifinin hakim kılınacağı bir mücadele dönemin için hazırlık yapılmalıdır. 4 Şubat eyleminin dersleri ışığında genel grev-genel direniş giden bir sürecin önünü açacak bir yüklenme içine girilmelidir.

Sınıf devrimcileri kendi görev ve sorumluluklarına bu gözle bakabilmelidir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti
değerlendirmeleri-3

Parti
değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/06 * 05 Şubat 2010
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

4 Şubat dayanışma grevinin gösterdikleri...

Dayanışma grevinin dersleri ışığında genel grev-genel direnişe!

Bundan birkaç ay önce işçi sınıfı ve emekçilerin bir genel dayanışma grevi yapacağı söylene kimse bu iddiayı ciddiye almazdı. Fakat 4 Şubat'ta işçi ve emekçilerin gündemi TEKEL işçileriyle dayanışma greviydi. Bu büyük sıçramayı yaratan, buzu kırıp yolu açan, TEKEL işçileridir. TEKEL işçileri, sınıf hareketindeki dağınıklığa ve genel umutsuzluk havasına aldırmadan direniş bayrağını yükselttiler. Nice saldırıya ve güçlüğe rağmen de direniş kararlılığını korudular. Böylece, safları dağınık işçi sınıfı ve emekçi hareketi için hem bir birleşme eksenini yaratıldı, hem de umutsuzluk havası büyük ölçüde aşıldı. Sonuçta dayanışma grevini gündeme alacak bir aşamaya varıldı.

Bir sınıf bilinci ve tutumunun ürünü olarak, özünde siyasal bir eylem olan dayanışma grevinin gündeme gelmiş olması dahi, işçi sınıfı ve emekçi hareketi açısından oldukça önemli ve anlamlıdır. Zira bu, bir yandan TEKEL direnişinin sarsıcı gücünün göstergesi olduğu gibi, diğer yandan işçi sınıfı ve emekçi hareketinin taşıdığı mücadele dinamiklerini ve potansiyellerini ortaya koymuştur. Kuşkusuz, TEKEL işçilerinin mücadele kararlılıklarıyla birlikte işçi ve emekçilerin dayanışma bilinci ve isteği olmasaydı 4 Şubat gibi bir eylemin gündeme girmesi mümkün olamazdı.

Peki, gündem yapılmış olması dahi kendi başına son derece anlamlı olan dayanışma grevi amacına ulaştı mı? Kuşkusuz TEKEL direnişinin sarsıcı gücüyle gündeme getirilen bu eylemin pratikte ne ölçüde başarıyla gerçekleştirileceği sınıf ve emekçi hareketinin siyasal-örgütsel düzeyi ile bağlantılı idi. Bugün hala da işçi sınıfı ve emekçiler siyasal açıdan oldukça geri ve örgütsel bakımdan büyük ölçüde atomize durumdadırlar. Üstelik sermaye iktidarı sınıf bilinci ve deneyimi ile tehlikeyi tüm açıklığıyla gördüğü için, hareketin önüne yeni engeller koymakta da gecikmemiştir. Öyle ki, 4 Şubat eylemi düzen cephesinden yapılan manevralar ve konulan yeni engellerle boğuşa boğuşa gerçekleştirilmiştir.

3 Şubat eylem kararının alınması üzerine bir uzlaşma ve işbirliği havası estirilmeye başlanmıştır. Böylece büyümekte olan sınıf kavgası yumuşatılmaya, saflar arasında belirsizlik yaratılmaya, hakların mücadeleye alınacağı düşüncesinin karşısına dilenme düşüncesi çıkarılmaya çalışılmıştır. Sendika bürokratları bunun için hizmete koşmuşlar, hükümetle yaptıkları görüşmelere yönelik beklenti oluştururken, mücadele görevlerini bir yana itmişlerdir. Böylece bir süre için mücadelenin hararetinin düşürülmesini sağladıkları gibi, aynı zamanda 3 Şubat eylemine yönelik motivasyonu da zayıflatmışlardır. Bu nedenle, eylemin 4 Şubat'a ertelenmesi, eyleme yönelik hazırlıklar bakımından esasa ilişkin bir değişiklik yaratmamıştır.

Ayrıca sermaye düzeni cephesi de eylemin amacına ulaşmaması için saldırılarını aralıksız sürdürmüştür. Gözdağı ve tehditlerle işçi sınıfı ve emekçiler TEKEL işçileriyle dayanışma görevlerinden alıkonulmaya çalışılmıştır. Eylemlere katılanlar hakkında işlem yapılacağına dair

genelgeler yayınlanmış, THY'de olduğu gibi açıktan işten atma tehditleri savrulmuştur. Aynı zamanda Hak-İş ve Memur-Sen'in uşak ruhlu satılmış yönetimleri de eylemi moral açıdan kırmak üzere devreye sokulmuştur. Başlangıçta eyleme destek veriyormuş gibi yapan bu hainler, grevin hemen öncesinde geri çekilerek her zamanki uğursuz rollerini oynamışlardır.

Dayanışma grevinin hayatı durduracak bir katılıma ulaşması bu koşullarda pek olası görünmüyordu. Hedefe en yakın katılım İzmir'de gerçekleşti. İlin sosyal-siyasal yapısına ve CHP'li belediyelerin hesaplı toleransına da bağlı olarak eylem burada belli ölçülerde amacına ulaştı. Fakat başta İstanbul ve Ankara'da olmak üzere diğer önemli merkezlerde hayat durmadı. Dayanışma grevine katılım sınırlı kaldı. Bu yönüyle eylemin hedeflerinin gerisinde kaldığı açıktır. Bununla birlikte, yapılan alan eylemlerine katılım oldukça güçlü ve yaygın oldu. Trakya'dan Kürt illerine, Sinop ve Giresun gibi Karadeniz illerinden Kütahya ve Denizli (bu ildeki gösteride işçi ve emekçiler polis barikatına yüklenecek bir militanlık örneği de verdiler) gibi sosyal-siyasal mücadele kültürü bakımından geri illere kadar, ülkenin dört bir köşesinde son derece yaygın kitle gösterileriyle işçiler, emekçiler ve öğrenciler TEKEL direnişiyle dayanışma içerisinde olduklarını gösterdiler.

Bu tablo işçi sınıfı ve emekçiler açısından 4 Şubat eyleminin politik ve moral bakımdan kazanıldığını göstermektedir. TEKEL direnişi, öncü çıkışıyla ülke çapında işçi ve emekçileri ortak bir dava etrafında birleştirmiş ve harekete geçirmiştir. Sınıfın ve emekçilerin politikleşme ve

militanlaşmaya eğilimini ve olanaklarını göstermesi bakımından son derece anlamlı bir tablo ortaya çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, ülke çapında hayatı durduracak bir dayanışma grevinin tam olarak hayata geçirilememesi, işçi sınıfı ve emekçilerin bir genel grevi başaracak yetenekten yoksunluğunu değil, henüz bu düzeyde bir bilinç ve örgütlenme düzeyine sahip olamadığını göstermektedir. Dolayısıyla, başta TEKEL işçileri olmak üzere ileri ve öncü işçiler açısından 4 Şubat eyleminden çıkarılması gereken sonuç, genel grevi unutmak değil, aksine böyle bir eylemi çok daha ciddi, hazırlıklı ve planlı biçimde gündeme almak olabilir. 4 Şubat eylemi bir genel grev provası sayılmak, işçi sınıfı ve emekçi hareketi de bu provadan ders çıkararak yetersizliklerine ve zayıflıklarına yüklenmek durumundadır.

Buradan bakıldığında, bu yüklenmenin öncelikle TEKEL dışındaki diğer sınıf bölükleri cephesinden gerçekleştirilmesi gerektiği açıktır. TEKEL direnişinden öğrenerek ve önde duranlardan başlayarak biraraya gelmek, birleşik örgütlü bir güç olarak hareket etmenin koşullarını oluşturmak, 4 Şubat eyleminin ardından bugün önümüzde duran en acil ve önemli görevdir. Sendika bürokratlarının şu ya da bu biçimde sınıfı eylemsizliğe ittiği açık bir olguyken, TEKEL işçileriyle dayanışma eylemlerini yükseltmek ve giderek sermayenin hak gasplarına karşı TEKEL gibi direnmek bilincini yaymak, öncü olmanın temel kriteri haline gelmiştir.

Öte yandan, sürecin kaderi, direnişin siyasal sınıf çizgisinde ilerlemesine, "sınıfa karşı sınıf" ekseninde büyütülmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu, en

son atlatılan badirenin de gösterdiği bir temel ders olmuştur. Eğer TEKEL işçileri haftalardır sürdürdükleri direnişlerinden öğrendiklerine ve mücadeleye olan inançlarına sırt çevirmiş olsalardı, sermaye ve uşakları karşısında ayakta kalmaları pek mümkün olmayacaktı. Şimdi yaşananın bir sınıf kavgası olduğu ve sınıfın eylemli mücadelesi dışında başka bir çözüm yolunun bulunmadığı daha iyi anlaşılmaktadır.

Bir diğer önemli nokta, direnişin siyasal bir sınıf perspektifiyle yürütülmesi gereği ve zorunluluğudur. Her şey bir yana bunu bizzat sermaye iktidarı işçilere adeta dayatmaktadır. Sermaye sınıfı ve hükümeti gelinen yerde artık açık siyasal sınıf kimliğiyle boy göstermektedir. Devlet kaynaklarının kriz bahanesiyle sermayeye nasıl aktarıldığı bilinirken, hükümetin işçilere sermayeye verilenin yanında devrede kulak kalan haklarını vermek yerine devlet zorunu göstermesi tümüyle bu anlama gelmektedir. Sermaye sınıfı ve devlet yönetimindeki uşakları, TEKEL işçilerinin haklı taleplerini karşılamakta ayak diriyor ve zorbalığa başvurmaktan çekinmiyorlarsa, bunun temel nedeni, işçi sınıfı ve emekçilerin TEKEL'in açtığı yoldan ilerlemesinden duydukları korkudur. İşçi ve emekçilerin bu yoldan ilerleyerek sömürü zincirlerini kırmaya yönelme, IMF'yle, polis copuyla, medyasıyla onyıllar boyunca yaratılmış koyu karanlığını yarma tehlikesidir. Bugün düzenin TEKEL işçisiyle sorunu budur. Böyle olduğu içindir ki, TEKEL işçileri ve bir bütün olarak işçi sınıfı, mücadeleyi bu bilinçle, sömürü düzenine ve onun efendilerine karşı siyasal sınıf perspektifiyle yürütmek gereği ve ihtiyacı ile yüzyüzedirler.

Bu elbette TEKEL işçilerinin güncel ve somut taleplerini önemsizleştirmiyor. Direnişin somut talepleri nettir ve gelinen noktada TEKEL işçileri bu konuda kırmızı çizgilerini çekmişlerdir. Böylece ara bir uzlaşma formülü bulmak iddiasıyla gündeme gelebilecek girişimlerin önü alınmıştır. Bununla birlikte, TEKEL direnişi tüm emek cephesinin direnişi haline geldiği ölçüde, direnişin talepleri aynı zamanda zenginleşmeli, çeşitlenmeli ve genelleşmelidir. İş güvencesi ve yeterli ücret de içerisinde olmak üzere insanca çalışma ve yaşam koşulları gibi talepler yanında kıdem tazminatından özel istihdam bürosu gibi köleleştirici girişimlere kadar bir dizi saldırı bu süreç boyunca işlenmeli ve sınıfın acil gündemi haline getirilmelidir. Bunu siyasal sorunların ve taleplerin eylemin gündemine taşınması, işçi ve emekçilerin duyarlılıklarının bu eksen üzerinden yükseltilmesi tamamlamalıdır. Bu yapılabildiği ölçüde, mevzi mücadelenin kazanımları sınıfın mücadele hatlarının ileriye taşınması yolunda kullanılabilir. Bu, bugünden yarına hazırlık demektir.

Sürecin sendika bürokratları tarafından yozlaştırılmasına engel olmak ve genel grev-genel direnişi örgütlemek için taban inisiyatifinin geliştirilmesi ve taban örgütlerinin oluşturulması kilit önemdedir. Taban inisiyatifi geliştikçe ve taban örgütlülükleri yaygınlaştıkça bunları işkolu, havza ve il düzeyinde merkezileştirmek bir başka temel önemde ihtiyaçtır. Böylece fabrikalar fabrikalara, bir mücadele bölüğü olarak birleşmiş işçiler diğer bölüklere bağlanmış olacak, taban inisiyatifi ve örgütlülük düzeyi yükseltildikçe sınıfın mücadele gücü ve kapasitesi de artacaktır. Bu sayede, işçi sınıfı ve emekçilerin sendika bürokratları üzerindeki basıncı da artacak, giderek hareketin kaderini işçi ve emekçiler belirleyebilecek hale geleceklerdir.

Gün, TEKEL işçilerinin mücadele kararlılığı ve cüretiyle donanmak, engelleri aşı aşı sınıfın baharına yürümek günüdür! Safları sıklaştıralım, yumruklarımızı birleştirelim, sınıf kavgasını yükseltelim! Bağımsız, devrimci ve militan bir sınıf hareketini örgütlemek üzere ilerleyelim!

Kapitalizmin küresel krizi kimi teğet geçti...

Tayyip Erdoğan sömürücü sınıfların temsilcisidir!

Kapitalizmin küresel krizi patlak verip dalgalar halinde dünyaya yayılmaya başladığı günlerde medya karşısına çıkan Tayyip Erdoğan, "kriz bizi teğet geçecek" gibi ulvi bir "kehanet"te bulunmuştu. Amerikancı AKP'nin şefini gülünç duruma düşürse de, bu sözlerde kısmi bir doğruluk payı vardı.

Zira sermayenin sözcülüğünü yapan Tayyip Erdoğan, "bizi" derken, bu ülkenin işçi veya emekçilerini kastediyor değildi. O, her zamanki gibi mülk sahibi sömürücü sınıflar adına konuşuyordu. Bu açıklama ile verdiği mesaj açıktı: "Evet kriz var, ancak bunun faturasını biz, yani asalak kapitalistler sınıfı ödemeyecek."

Kapitalist/emperyalist sisteme göbekten bağlı bir ülke kriz dalgalarının basıncı altında kalmaktan kurtulamayacağına göre, kriz, faturayı ödemeyenleri "teğet geçecek!" Dolayısıyla mülk sahibi sınıflar adına siyaset yapan AKP hükümeti ile onun şefi Tayyip Erdoğan, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her yola başvurmuş, halen de aynı çizgide yoluna devam etmektedir.

Krizin patlak vermesinden 8-9 ay sonra 1 milyonu aşkın işçinin işten atıldığı göz önüne alındığında, dinci-gerici AKP hükümetinin kapitalizmin yapısal sorunlarından kaynaklanan sarsıntının faturasını emekçilere ödetmek için nasıl da pervasızca saldırdığı kolayca anlaşılır.

"Yandaş sermaye" diye tabir edilen AKP hükümetine destek veren kapitalistler ile diğer büyük şirketler hallerinden memnun olmalı ki, Tayyip Erdoğan, "kriz teğet geçti" söylemini bir kez daha dillendirmeye başladı.

'212 İstanbul Power Outlet Alışveriş Merkezi'nin açılışına katılan Tayyip Erdoğan, burada yaptığı konuşmada, "kriz teğet geçti" dediğinde dalga geçenlerin şimdi yeniden muhasebe yaptığını öne sürdü.

"*Hakikaten kriz teğet geçti. Bunu söylüyorlar. Özellikle finans kuruluşlarından bunu duyuyoruz. Vaka, gerçek budur. Umutsuzluğa kapılmadan, karamsarlığı el vermeden temkini elden bırakmadan yolumuza devam edeceğiz...*" şeklinde konuşan Tayyip Erdoğan, "Kriz şartları içinde hiçbir zaman felaket tellahlığına" prim vermediklerini iddia etti.

Asalak kapitalistler adına konuşmanın rahatlığıyla bu sözleri sarf eden Tayyip Erdoğan, "benim vatandaşım", "benim işçim", "benim memurum", "benim köylüm", "benim esnafım" gibi demagojik söylemelere de çok meraklıdır. Tüm burjuva siyasetçi tayfası gibi profesyonel bir demagog olan Tayyip Erdoğan, işçi sınıfı ile emekçileri "esas düşman" olarak bellediği halde, demagojiye dört elle sarılmaktadır. Zira kullanabileceği en etkili silahlardan biridir demagoji.

Aynı konuşmada, "*Biz zaten IMF'nin ortaklarıdınız. Ve IMF aslında bir akredite kuruluştur. Yani IMF ile münasebetleriniz sizi uluslararası camiada çok daha farklı yerlere taşıyor*" şeklinde konuşan Tayyip Erdoğan'ın, "benim işçim, benim memurum" söyleminin kaba bir iki yüzlülük olduğu, IMF ile ilgili sözlerinden de anlaşılmaktadır. Zira IMF'nin tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan neoliberal saldırıların fikir babası olduğu herkesin malumudur.

İşçi sınıfı ve emekçileri işsizlik ve sefilliğe mahkum eden, ücretlerin düşürülmesi için baskı yapan, kamu emekçilerinin sözleşmeli veya ücretli hale getirilmesini dayatan, taşeronlaştırmayı yaygınlaştıran IMF'nin ortağı olan bir hükümetin başında bulunan kişinin "benim işçim, benim memurum" söyleminin kaba riyakarlıktan başka bir anlam taşınması mümkün değil. Dahası bugünlerde 12 bin TEKEL işçisinin özlük haklarını gaspetmek için azgın saldırılarını sürdüren AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan'ın, yeni zamlarla emekçilerin ümüğünü sıkımsamaya hazırlandığını ilan etmiş olması da, bu parti ile şefinin hangi sınıfa hizmet ettiklerini ayan beyan ortaya koyuyor.

AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan'ın direnen TEKEL işçilerine kin kusmaları da, sermaye sınıfını temsil ettiklerinin bir başka kanıtıdır. Sömürücü sınıfları temsil eden bir zihniyetten ise, direnen işçilere farklı tutum almasını beklemek abesle iştigaldir.

"Kriz teğet geçti" vaazları veren Tayyip Erdoğan'la başında bulunduğu Amerikancı hükümet, asalak kapitalistler sınıfının çıkarlarını gözeterek hareket ediyor, buna göre konuşuyorlar. Hal böyleyken işçi sınıfı ile emekçiler de, direnen TEKEL işçilerinin açtığı yoldan ilerleyerek, "sınıfa karşı sınıf" bilinci ve kararlılığıyla sermayenin topyekûn saldırılarına karşı direnmelidirler.

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı birleşelim...

Genel grev-genel direnişi örgütleyelim!

İşsizliğin milyonları bulduğu mevcut koşullarda “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebi özelleştirme kriz ortamıyla birlikte yakıcı bir şekilde öne çıkarken, TEKEL direnişi bu talebin savunulmasında örnek olmaktadır. TEKEL direnişi büyük bir kararlılıkla sürmekte, işçi ve emekçilerin desteğini alarak her geçen gün etki alanını genişletmektedir.

50’li günleri geride bırakan direnişte geline aşamada restler çekilmiş durumdadır. İşçiler tekrar başlattıkları açlık greviyle kendilerini bu kavgada ortaya sürmekte, bir yandan da “genel grev” sloganıyla sınıf kardeşlerini safına çağırılmaktadır. Karşı taraf ise 4-C köleliğindeki ısrarıyla birlikte milyonlarca işsiz göstererek direnişi bitirmek, işçinin iradesini kırmak peşindedir. Sermaye hükümetinin “iyileştirilmiş 4/C” önerisine göre işçiler 11 ay çalışabilecek, daha önce olmayan kıdem tazminatı hakları ve 22 gün izinleri olacak. Bu şekilde kamu kuruluşlarında çalışan işçiler grevli toplu sözleşmeli çalışma hakkından da mahrum kalmış olacak. Sermaye hükümetinin sözcüleri işsizlik sopolasını da kullanarak TEKEL işçilerinin “geçici personel” olmayı kabul etmemelerini eleştirmekte, Erdoğan ise “kusura bakmayın, yapılması gerekenin azamısını yaptık. Tüyü bitmemiş yetimin parasının emanetçisiyiz” diyerek TEKEL işçilerinin direnişini karalamaya devam etmektedir. Sermaye hükümeti birtakım yasa değişiklikleriyle kölelik yasalarını makyajlayarak bilinçleri bulandırmakta, direnişin işçi ve emekçiler nezdinde yarattığı sempatiye ve desteği kırmak istemektedir.

Direnişin bundan sonraki seyri açısından en tehlikeli eğilim, iş güvencesiz bir formüle evet demektir. Genel anlamda TEKEL işçilerinde 4/C’nin kölelikle eşit olduğu konusundaki kararlılık 4-B gibi kölelik yasaları için de büyük oranda geçerlidir. Yine de, işçiler arasında yaşanabilecek olası bölünmelerin ve toplum genelinde direnişin haklılığına yönelik bu yıpratma çalışmalarının önüne geçebilmek için direnişin talepleri konusunda netlik sağlanmalı ve bu talepleri diğer sınıf bölükleriyle ortaklaştırmak için çaba sağlanmalıdır.

Uzun bir süredir sermayenin isteği doğrultusunda çıkartılan yasalarla çalışma koşulları giderek köleleştirilmektedir. İşçi ve emekçiler iş güvencesiz, kuralısız, insanca olmaktan uzak çalışma koşullarına mahkum edilmektedir. Sınıfın kazanılmış hakları 4857 sayılı İş Yasası başta olmak üzere uzun süredir sistematik saldırılarla elinden alınmakta, sınıf ise bu süreçte örgütsüzlüğünden gelen edilgen bir tutumla bu süreçlere seyirci kalmaktaydı. Kölelik yasaları ve diğer sosyal yıkım yasaları geçerken sendika ağalarının bu sürece katkısı ise unutulmayacak ihanet örnekleriyle doludur.

TEKEL direnişi köleleştirme sürecine vurulan bir darbe olmakta, köleleştirme ve sosyal yıkım saldırılarına karşı koyuş anlamında uzun süredir sınıftan beklenen bir tepki olarak anlamlı bir yerde durmaktadır. Bu anlamda 4/C somutunda kölelik yasalarına karşı gösterilen bu tepki büyütülmeli, eylemsel süreçlerle yaygınlaştırılmalı ve genel greve doğru ilerletilmelidir.

Kölelik yasalarının iptali, güvenceli iş, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, insanca çalışma koşulları gibi taleplerden oluşan bir mücadele programı oluşturulmalı, genel grev çağrısı buradan hareketle toplama yayılmalıdır. Ancak o zaman TEKEL işçisi tüm işçi sınıfı için direnişin simgesi olabilir, kölelik koşullarına maruz bırakılan işçi ve emekçilerin eylemli mücadeleye çekilmesinde öncü rolünü üstlenebilir. Mevcut durumda bunun koşulları fazlasıyla vardır. Kuşkusuz sendika

bürokratları eliyle örgülenebilecek bir süreç değildir bu. Çünkü onlar “genel grevin zemini yok” diyerek direnişin önünde aşılması gereken bir engel teşkil etmektedirler. Kuşkusuz, mücadele talepleri konusunda net tavır almayan, diğer sınıf bölüklerine bu mücadele talepleri için iş bırakma çağrısı yapmayan, dahası diğer sınıf bölüklerinin bu eylemini pasif destekçi konumda sınırlamak için özenle genel grev ifadesinden kaçan bu bürokratik engel aşılmadan genel grevin örgütlenme zemini olmaz. Bu iş ancak, başta TEKEL işçileri olmak üzere davasına sahip çıkan işçilerin ortak grev komitelerinde birleşerek işin başına geçmeleriyle mümkündür. Geline yerde TEKEL işçisi bu güçlü potansiyel olarak içinde barındırmaktadır. Unutulmamalıdır ki, 4 Şubat iş bırakma eyleminin kararı bu basınla alınmıştır.

TEKEL kıvılcımı yangına dönüşmelidir!

Sürecin başından beri işçiler, sendika bürokratlarının bildik tavırlarıyla pasif eylemler içinde sınırlandırılmak istendi. İçten gelen dinamikler bu şekilde eylemsizlik denilebilecek yönlendirmelerle engellenmeye çalışıldı. Ancak yine de gerek Abdi İpekçi’de işçilerce alınan tutum, gerekse vapur kaçırma, kendini ziricleme, yol

kesme gibi eylemler bu sınırları zorlama iradesinin örnekleriydi. Kürsü işgali, Türk-İş işgali ve bu işgalin sürekli bir tehdit olarak hissettirilmesi ise sınırların aşılabilirliğini göstermekte, işçilerin kendilerine güvenlerini pekiştirmektedir. Geline yerde ise gecikmeli de olsa taban inisiyatifi giderek güçlenmekte, son günlerde yapılan uyarı yürüyüşleri ile bu güç sendika yönetimine de hissettirilmektedir. 50 gündür çadırlarda beklemeci ve oyalayıcı manevralarla yıpratılmaya çalışılan ve önceki süreci düşünülürse pek de deneyimli olmayan TEKEL işçilerinin bu manevralara geç de olsa yanıt üretebilmeleri direnişin güçlü yanını oluşturmaktadır.

Ancak yine de pasif tutumdan çıkılamamış olması direnişin akıbeti açısından sorun teşkil etmektedir. Direnişin kararlılığını açlık grevine indirgeyen, hala pasif savunmacı tutumla direnişi göğüsleyen işçiler direnişi militanlaştırmak için yaratıcılığını kullanmalıdır. Bu anlamda yapılan yürüyüşler bu potansiyele işaret etse de henüz bunun olabilirliği yoktur. Genelde sendikaların “eyleme zarar vermeme, bir dalı bile incitmeme” argümanı etkili olmakta, direnişin büyüyen etkisini yavaşlatmaktadır.

Direnme kararlılıklarını bireysel olarak oldukça net bir biçimde gösteren, işçiler bunu açlık grevini ölmü orucuna dönüştürme istekleriyle de anlatmaktalar. “Ölmek var, dönmek yok!” kararlılığı daha ileriye götürülmeli, bu güç sermaye sınıfına çevirmelidir. Direnişin akıbeti için, bu haklı davada, savunmacı konumdan çıkmak, sınıfın üretimden gelen gücü sayesinde sermayeye karşı saldırıya geçmek gerekmektedir. Neticede iki taraf iki sınıf arasındaki bir savaştır bu ve güçlü olan kazanır. Gücünü baskı ve zorbalıkta bulan sermayeye karşı, gücünü eylemli sınıf dayanışmasından alan ve grev silahını kullanan bir işçi sınıfı karşısında durabilecek bir güç yoktur.

Sermaye sınıfının kölelik koşullarında güvencesiz ve geleceksiz bir yaşam dayatmasının önüne geçmek, genel grev silahının etkili bir şekilde kullanılmasıyla mümkündür. Genel grevin örgütlenebilmesi için TEKEL işçisinde açığa çıkan mücadele potansiyelinin diğer sınıf bölükleriyle buluşması, birleşik militan bir mücadele hattı ile sürecin örülmesi gerekmektedir. Bunun gerçekleşmesi için, tüm gücümüzle seferber olmalı, TEKEL kıvılcımını yangına dönüştürmeliyiz.

4/C değişiklikleri yürürlüğe girdi...

Kölelik dayatmasında yeni manevralar

Sermaye devleti TEKEL direnişini kırmak için bugüne kadar her türlü oyunlara başvurdu ve başvurmaya devam ediyor. TEKEL direnişini her fırsatta karalayan, demagojik söylem ve yalanlar kamuoyunu yanıltmaya çalışan AKP hükümeti şimdi de 4/C’yi “iyileştirdiğini” açıklayarak “merhametli” olduğunu göstermeye çalışıyor.

Fakat TEKEL işçileri hükümet ile Türk-İş görüşmesinin ardından “iyileştirildiği” iddia edilen 4/C’yi kabul etmediklerini, kırıntılarla yetinmeyeceklerini net bir şekilde açıkladılar. Bu tutum karşısında AKP hükümeti baştan beri saklama gereği duymadığı işçi düşmanı tavrına geri döndü. Kölece çalışma koşullarına ve güvencesiz geleceklerine karşı mücadele eden TEKEL işçilerinin bu kararlı tutumu hükümetin gerçek kimliğini ortaya serdi.

4/C statüsünde yapılan değişiklikler *Resmi Gazete*’de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Hükümet ayrıca, işçileri çaresiz bırakarak köleliğe razı etmek için düzenlemeye süre sınırı koydu.

Buna göre yeni düzenleme ile kendisine çalışma yeri tebliğ edilen TEKEL işçisinin işyeri aynı ildeyse ertesi gün, başka bir ildeyse 15 gün içerisinde işe başlama zorunluluğu getirildi. Aksi takdirde atamaların iptal edileceği ve yeni bir atamanın yapılmayacağı ifade edildi.

Düzenlemeyle işçilerin eğitim durumlarına göre maaşlarında “düzeltme” yapıldığı, eskiden çalışılan her bir ay için 1 gün olan izin hakkının 2 güne çıkarıldığı belirtildi.

“Açılım” eşliğinde Kürt halkına yönelik saldırılar...

TEKEL direnişi ve düzen içi dalaşın da etkisiyle Kürt sorunu konusundaki gelişmelerin arka planda kaldığı görülüyor. Oysa Kürdistan’ın birçok ilinde gözaltı ve tutuklama saldırıları sürüyor. Öte yandan, burjuva-liberal yazarların dahi fiyaskoyla sonuçlandığı itirafında bulunduğu “Kürt açılımı”nı canlandırmaya çalışan AKP hükümeti, bu kapsamda adımlar atmaya çalışıyor. Geçtiğimiz günlerde 81 ilin valileriyle bir araya gelen İçişleri Bakanı Beşir Atalay “açılım”ı anlattı.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay, “demokratik açılım” kapsamında yol kontrollerinin azaltılacağını belirtirken, tam tersi yaşıyor. Diyarbakır’da son günlerde yoğun “güvenlik önlemleri” keyfi bir biçimde en üst boyuta çıkarıldı.

Bir yandan koruculuk sistemi tartışılıp kaldırılacağı beklentisi yaratılırken, bir yandan da Hakkâri’nin Yüksekova ve Şemdinli ilçelerine bağlı köylerde 400 kişiye daha silah verildi. Silahların resmi tören olmaksızın gizlice dağıtılması dikkat çekti. Koruculaştırmaya yeniden hız verildiği görülüyor. Bu uygulama Kürt halkına yönelik bir yeni saldırının habercisidir. Öyle anlaşılıyor ki, sömürgeci sermaye devleti Kürdistan’da ekonomik yatırımların yerine koruculuk sistemine yatırım yapmayı daha kârlı görüyor!

Sayıları 80 binle ifade edilen korucular yıllarca cinayet, tecavüz, gasp, köy basma, insan yaralama, yol kesme ve failli meçhul cinayetler gibi pek çok suçla gündeme geldiler. Kürt halkı için ciddi bir sorun haline gelen koruculuğun kaldırılması yoğun biçimde talep edilirken, sermaye devletinin hala silah dağıtması, “açılım”ın ne menem bir şey olduğunu gösteriyor.

Diyarbakır’ın Kulp ve Silvan ile Batman’ın Sason ilçeleri üçgeninde kalan kırsal bölgede 17 Ocak’ta meydana gelen olayda Jandarma Uzman Çavuş Serkan İpek yaşamını yitirirken, bir uzman çavuş da yaralanmış, olaya ilişkin Genelkurmay Başkanlığı’nın “çatışma” yerine “operasyon” sırasında bir askerinin yaşamını yitirdiğini açıklaması dikkat çekmişti. Yaşanan olayda askerlerin korucuların pususuna düştüğü ortaya çıktı. Askerin ölümüne, bölgede uzun zamandır faaliyet yürüten korucu, asker ve itirafçılardan oluşan ve “Hançer Timi” olarak bilinen 10 kişilik bir grubun sebep olduğu öne sürülüyor.

Iğdır’da 21 Ocak’ta gözaltına alınan Iğdır Belediye Başkanı Mehmet Nuri Güneş’in tutuklanmasının ardından, Van 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılanan DTP yönetici ve üyesi 3 kişi, “suç ve suçluyu övmek, örgüt propagandası yapmak” iddiasıyla 10’ar ay hapis cezasına çarptırıldı.

Eski DEP milletvekili Alınak’a ise bir mitingde yaptığı konuşmada geçen “Bira yê min, xwîşkên min, hûn bi xêr hatin, ser çavan hatin” (Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, hoş geldiniz) cümlesiyle “Seçim Kanunu’na muhalefet ettiği” gerekçesiyle 19 ay 17 gün hapis cezası verildi. Karara tepki gösteren Alınak, “*Türk kamuoyuna Türkçe ‘hoş geldiniz’ dediğiniz için cezalandırılıysanız tepkiniz ne olurdu acaba?*” diye sordu. Kararla 5 yıl boyunca kontrol altında tutulacağını belirterek, “*TRT 6 bi xêr be’ diyen Başbakan’a bu hapis cezaları hediye olsun*” dedi.

Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker, BDP’ye yönelik operasyonda aralarında belediye başkanlarının da bulunduğu Kürt siyasetçilerinin kelepçelenerek

adliyeye getirilmesine yönelik tepkileri haksız bularak şunları söyledi: “*İnsanlar evlerinden alınıp, ya bir asit kuyusuna atılıyordu, ya da bir köprü altına atılmıyor muydu? O gün bunlara karşı bile sesini çıkarmayanlar bugün kelepçeyi sorguluyor?*” Böylece Mehdi Eker, Kürtler’e yönelik tutuklama furiasını savunmakla kalmadı, siyasetçi ve belediye başkanlarının kelepçelenmesini de, ölümü gösterip sıtmaya razı edercesine haklı göstermeye çalıştı.

Mehdi Eker, AKP döneminde Kürdistan’daki olağanüstü uygulamaların sona erdiği yalanını da utanmadan iddia edebildi. Kasım 2005’de Şemdinli’de halkın üzerine bomba atılması, Mart-Nisan 2006’da çocukların polis kurşunlarıyla katledilmesi, Mart 2007’de Newroz kutlamasının yasaklanarak kadın ve çocuk denmeden saldırılması, Mart 2008’de Hakkâri’de özel harekâtçıların herkesin gözleri önünde bir çocuğun kolunu kırması, 23 Nisan 2009 tarihinde yine özel harekâtçıların Hakkâri’de bir çocuğun kafasını dipçikle parçalaması gibi olaylar akla ilk gelen örnekler...

Demokrasi havarisi kesilen AKP, taş atan Kürt çocuklarının zindanlara doldurulması, 29 Mart seçimlerinden bu yana sayıları bine yaklaşan Kürt siyasetçilerin tutuklanması ve gerilla cesetlerine bile işkence yapacak kadar insanlıktan çıkmış vahşetin sorumlularından birisidir. Genelkurmayı da, AKP’si de bu ırkçı-şovenist uygulamaların suç ortaklarıdır.

Bugün darbe tartışmaları yapılırken,

Kürdistan’daki fiili darbe hali gözardı ediliyor. Darbe planları için “*yüzde biri bile doğru olsa çok vahim bir durum*” diyen düzen sözcüleri, Kürdistan’da tüm vahşetiyle süren “sürekli darbe hali” üzerine ise tek söz söylemiyorlar. Çünkü onlara göre, darbeler sadece kendilerine dokunduğunda kötüdür. İşçilere, emekçi kitlelere ve Kürt halkına dokunduğunda ise, sorun yoktur!

Bir kez daha şu gerçeğin altını çizelim ki, bugün çözüm olarak sunulan “Kürt açılımı”, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerine yanıt vermek bir yana, tümüyle onu boğmaya yöneliktir. Bunun, Kürt sorununun çözümüyle, Kürt halkının ulusal özgürlük taleplerinin karşılanmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur. Sömürgeci sermaye devletinin amacı Kürt sorununu çözmek değildir. Ordusuyla, hükümetiyle sermaye devletinin temel amaçlarından ilki, ulusal hareketi silahsızlandırıp teslim almaktır. İkincisi ise Kürt halkının ulusal özgürlük umudunu bitirmek, direnişi kimliğini kırabilmektir.

Düzen güçleri ve liberaller tarafından yayılan sahte hayallerin işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Kürt halkı bu temelsiz beklentilere kapılmamalı, önüne sürülecek kırıntıların geçmişte devrimci çizgide verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır.

“Açılım süreci” onlarca yalan, demagoji ve ikiyüzlülikle sürdürülüyor. Bir yandan demokrasi çığlıkları atılırken, diğer yandan Kürt halkına yönelik saldırılar devam ediyor. ABD patentli “çözüm” girişiminin ezilen Kürt halkına verebileceği hiçbir şey olmadığı bir kez daha görülmüş bulunuyor. Göstermelik kimi adımların atılması ya da atılıyormuş gibi gösterilmesi Kürt halkının düzene yedekleme çabasından öte bir anlam taşımıyor.

Ezilen halkların kurtuluşu ve gerçek barış ancak, ulusların tam hak eşitliği temelinde ve ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının tanınmasıyla gerçekleşebilir. Bu ise bu düzen koşullarında mümkün değildir.

Kürt halkı, kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen devrimci mücadele çizgisinde tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte mücadeleyi yükseltmelidir. Zira Kürt işçi ve emekçileri için gerçek ve kalıcı bir çözüme ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte devrimci mücadele yükseltilerek ulaşılabilir. Tüm demokratik siyasal sorunların olduğu gibi Kürt ulusal sorununun çözümü de, ancak devrime dayalı bir politik mücadelede gösterilecek ısrarın sonucu olarak ortaya çıkabilir.

BDP Kongresi’ne soruşturma

Sermaye devleti Kürt halkı üzerindeki baskıyı çok yönlü olarak sürdürüyor. DTP’nin kapatılması, Kürt siyasetçilerine dönük operasyonlar, gözaltı ve tutuklama teröründen sonra 1 Şubat günü Ankara’da Ahmet Taner Kışlalı Salonu’nda gerçekleştirilen Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) 1. Olağanüstü Kongresi ile ilgili soruşturma başlatıldı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, “Demokratik siyaset için demokratik katılım” sloganıyla gerçekleştirilen kongreyle ilgili soruşturma başlatırken, soruşturmanın “suç ve suçluyu övme” ve “halkı askerlikten soğutma” iddiaları ile başlatıldığı belirtildi.

Basın Suçları Soruşturma Bürosu Savcısı Kürşat Kayral’ın başlattığı soruşturma çerçevesinde, güvenlik birimlerinden kongreye ilişkin kayıtların talep edileceği ifade edildi.

Alevi Çalıştayları tamamlandı...

“Alevi açılımı” samimiyetsizliği

AKP'nin "Alevi açılımı" kapsamında gerçekleştirdiği yedinci ve son Alevi Çalıştayı Kızılcahamam'da yapıldı. Çalıştayı açılış konuşmasını yapan Devlet Bakanı Faruk Çelik, "Kökleri yüzyıllara uzanan temel bir sorunu açık yüreklilikle ele alma" amacı taşıdıklarını söyledi. Çalıştayda Aleviler'in beyan ve kimlik sorunları, zorunlu din dersleri, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yapısı, cemevleri, Madımak Oteli'nin durumu, vb. konular görüşüldü. Üç gün süren çalıştayı ardından hazırlanan rapor Tayyip Erdoğan'a sunuldu.

Çalıştayda ilerici Alevi örgütleri temsilcileri değil, ağırlıklı olarak AKP yandaşları boy gösterdiler. İlerici Alevi örgütleri davet edilmedikleri 7. Alevi Çalıştayı'nı protesto ettiler.

AKP, Kürt sorunundan sonra Aleviler'in inanç özgürlüğüne dair taleplerini de "açılım"ın içine almış, çalıştayları da "açılımın bir adımı" olarak sunmuştu. Ancak AKP başından itibaren "Alevisiz çalıştaylar" çizgisini sürdürdü.

Devletin baskı ve zorbalığı ile yola getirilmek istenen Alevi emekçilerine yönelik politikalar AKP eliyle daha da zenginleştirildi. AKP, Cem Vakfı türünden işbirlikçilere devlet projesini güçlendirme çerçevesinde mali ayrıcalıklar ve olanaklar sağlayarak, devletin "Alevi açılımı"na güç kazandırmaya çalıştı. Sermaye devletine uygun bir Aleviliği yaratma ve bu yolla Alevi emekçilerini denetim altına alma hedefi doğrultusunda Alevi Çalıştayları için düğmeye bastı.

Sermaye düzeni, Aleviliği dinsel gericiliğin bir kolu haline getirmeyi her dönemde denedi. Alevi işçi ve emekçilerini düzene yedekleme hedefiyle hareket etti. Planlar arasında Aleviliği Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesine almak da vardı. Bu politikasına güç kazandırmak için de Alevi Çalıştayı aracını kullandı. Ancak Alevi emekçileri bu tuzağa düşmediler. Çalıştaylara damgasını vuran Hızır Paşalar'ın davetine katılmadılar.

Son çalıştay, sermaye devletinin ve onun yürütme organı AKP hükümetinin Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir sorunu olmadığını bir kez daha gösterdi. Dahası, asıl amacın, Alevi emekçileri kontrol altına almak olduğu ortaya çıktı. Alevi çalıştaylarında daha da belirginleşen tablo, düzenin "Alevi açılımı" konusundaki samimiyetsizliğinin ve ikiyüzlülüğünün iyice gün yüzüne çıkmasını sağladı. Davetlilerin bu düşünceye uygun bezirgânlardan seçilmesi de aynı anlayışın ürünüydü.

Devlet güdümlü çalıştaylarda Alevi emekçilerinin sorunları ve çözüm önerileri konuşulmadı. Tüm Alevi çalıştayları sonuçsuz, göz boyamaya dönük toplantılara dönüştü. İlerici Alevi örgütleri çalıştaylardan dışlandı. Alevi örgütlerinin sorunun çözümü çerçevesinde gündeme getirdikleri talepler tepkiyle karşılandı.

Alevi burjuvazisi, sınıfsal çıkarları gereği, Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabalıyor. Bu yolla Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor. Bundan dolayı son çalıştayı sadece Alevi burjuvazisini memnun ettiği açıktır. Zira onlar sorunu devletten kısmi tavizlerin koparılmasına indirgeyerek çözmeye anlayışıyla hareket ediyorlar. Devletle bütünleşme eğilimindeki Alevi burjuvazisinin bu yönelimi, Alevi emekçileri kontrol altında tutma peşinde koşan sermaye devleti tarafından da takdirle

karşılanıyor.

İstisnasız tüm düzen partileri, Alevilere yönelik asimilasyon politikasında ortaklaşmışlardır. Laiklik bezirganlığı yapan CHP vb. partiler bugüne kadar Alevi emekçilerini oy deposu olarak kullanmışlardır. Geline yerde AKP ve MHP de Alevi potansiyeline göz dikmiştir.

Bugün tüm düzen güçlerinin Alevilere yönelik politikaları birçok noktada kesişmekle birlikte, kullandıkları söylem ve araçlar farklılık göstermektedir. Kimisi politikasının temeline doğrudan yok saymayı oturturken, bir başkası "Aleviler'in hakları tanınsın" gibi kulağa hoş gelen, fakat içeriği boş yaklaşımları öne çıkarmaktadır.

Sermaye devleti Alevileri her zaman potansiyel tehlike ve düşman olarak görmüştür. Alevi emekçilerin toplumsal mücadeleye ve devrimci harekete yakınlığı bunun başlıca nedenidir. İhtiyaç duyduğunda, dinsel farklılıkları kaşıyarak faşist sürüleri Alevilerin üzerlerine sürmüştür. Bundan sonra da ihtiyaç duyduğunda Alevilere karşı provokasyon ve katliamlar düzenlemekten geri durmayacaktır.

Bugüne kadar en küçük demokratik hakkı bile tanımaktan ödü kopan sermaye düzeni ve onun partilerinin Alevilere özgürlük alanı açması mümkün değildir. Bugün var olduğu iddia edilen laiklik özde değil sözdedir. Bu "laiklik" bugüne kadar Aleviler'in herhangi bir yarasına merhem olmamıştır. Tersine, tüm düzen güçleri, Alevi kültürünün gericileştirilmesi, Aleviler'in ilerici niteliğinin yok edilmesi için çabalamaktadır.

Alevi işçi ve emekçileri demokratik hakları uğruna verdikleri mücadeleyi sermaye düzenine karşı bütünlüklü bir mücadele olarak ele almalıydılar. Bu

noktada Pir Sultan'ın şu sözü yol göstericidir: "Bozuk düzende sağlam çark olmaz, bu düzen baştan aşağı değiştirmeli!" dir.

Kuşkusuz Alevi emekçilerinin mücadelesi bu düzen altında bir takım hakların elde edilmesini sağlayabilir. Devrimci çizgide yükseltilecek bir mücadelenin bileşeni bir dinamik olarak hareket edebildiğinde, elbette bir takım haklar düzenden koparılıp alınabilir. Ama bunların kalıcı ve gerçek çözümün ifadesi olabilmesi için bu düzenin aşılması gerekir.

Alevi emekçileri kendi burjuvalarının peşinde sürüklenmemeli, sermaye düzeninin politikalarını meşrulaştırıp pazarlayan Hızır Paşalar'ın oyunlarına gelmemelidir. İnanç ve vicdan özgürlüğünün tam olarak sağlanması, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması, Diyanet'in dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi için mücadeleyi büyütülmelidir. Mücadele, tüm bu sorunların kaynağı olan burjuvazinin sınıf egemenliğini hedeflemelidir.

Son olarak; "Komünistler Aleviler'in taleplerine sahip çıkmak ile 'Alevicilik' arasındaki ayrım çizgisini sürekli olarak gözetirler. 'Alevici' eğilimin emekçi Alevi hareketinin sınıfsal niteliğini karartmaya, hareketin taşıdığı ilerici özü törpülemeye dönük girişimlerini boşa çıkartmayı kritik önemde bir görev olarak kabul ederler. Alevi burjuvazisinin hareketi güdükleştirmeye, ehlileştirilmeye dönük girişimlerine karşı mücadele, komünistlerin soruna yaklaşımlarındaki en belirleyici çizgilerinden biridir." (EKİM 3. Genel Konferansı, Din, dinsel akımlar, laiklik ve Alevilik sorunu)

Durmak yok, tehdide devam!

TEKEL işçilerinin kararlı direnişine destek olmak için işçi ve memur konfederasyonlarının 4 Şubat günü alanlara çıkmaları, sermaye uşaklarının yeni tehditlerini gündeme getirdi.

Direniş başladığından itibaren her fırsatta direnişi karalayan sermaye hükümetinin başbakanı Erdoğan ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, 4 Şubat eyleminin ardından yaptıkları açıklamalarla tehditlerine devam ettiler.

TEKEL direnişi ve 4 Şubat eylemleri üzerine gazetecilere açıklamalarda bulunan Erdoğan, iki gün önce AKP grup toplantısında savurduğu tehditleri tekrarlayarak yeni tehditler savurmaya devam etti.

Sözlerine basının 4 Şubat grevini gündemde tutmasını eleştirerek başlayan Erdoğan, onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı bu eylemleri "haksız ve ideolojik bir eylem" olarak nitelendirdi.

Direnişi karalamak için bugüne kadar yaptığı demagojilere sarılan Erdoğan, eylemin ideolojik olduğunu, "TEKEL işçiliğiyle alakası olmayanların" bu sürecin içerisinde bulunduğunu iddia etti.

Sermayenin grev tablosundan etkilenmediği izlenimini yaratmak için "bugünkü eylem noktasında ülkemizde hayatı çok olumsuz etkileyecek bir gelişme söz konusu değil" diyen Erdoğan, bu sözlerinin peşisıra tehditlerini sıralamaya başladı.

Konuşmasını "bugünkü eylemle ilgili yasayı çiğneyen varsa yapılacak. Ay sonuna kadar TEKEL işçileri ayrılmazsa polis müdahalesini düşünceğiz. Bunların hepsi işgaldir" sözleriyle bitiren Erdoğan, sermaye düzeninin korkusunu da bir kez daha dışa vurdu.

TEKEL direnişine yönelik saldırgan açıklamalarda Erdoğan'la yarışan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, katıldığı bir televizyon programında aynı saldırgan tutumu sergilemeyi sürdürdü. TEKEL direnişi üzerine sorulan soruları yanıtlayan Şimşek, "Hak arama mukaddestir, ancak bu hak arama mücadelesi hükümete karşı komploya dönüşmüştür, siyasi istikrarı bozmaya yönelik eyleme dönüşmüştür" dedi.

Sendikalara kara çalmayı da ihmal etmeyen Şimşek, sendikaların TEKEL işçilerinin hak kayıplarıyla çok fazla ilgilenmediğini söyledi. TEKEL işçilerinin eylemlerinin hükümet tarafından yapılan tüm "iyileştirme"lere rağmen devam etmesinin bir hak arama mücadelesi olarak görülemeyeceğini söyleyen Şimşek, "Biz TEKEL işçilerinin hepsini memur bile yapsak, yine eylemler devam eder. Çünkü burada, sendikaların büyük kaybı olacak" dedi.

TEKEL işçilerinin 4/C'ye geçmesiyle birlikte sendikaların yıllık 4,9 milyon liralık gelir kaybına uğrayacağını ve 8 bin 300 işçiden olacağını belirten Şimşek, "Burada işçiler yanlış yönlendiriliyor. İşçileri ister Hakkari'ye gönderin, isterseniz asgari ücretle çalıştırın. Sendikaları çok fazla ilgilendirmiyor. Onların sıkıntısı, üye ve gelir kaybıdır" diyerek sendikaları da tehdit etti.

İstanbul TEKEL için yürüdü

İstanbul'da TEKEL direnişiyle dayanışma amacıyla iş bırakan emekçiler Eminönü İstanbul Ticaret Üniversitesi önü ve Edirnekapı Surluca'ya iki ana noktada toplanarak buradan Saraçhane'ye yürüdüler.

Eminönü kolunda en önde "Güvencesiz, sigortasız, taşeronla 4-C ile çalışmamak için, yeterli ücret, sendika hakkı ve insanca yaşam için haydi birleşik mücadeleye! Haydi dayanışmaya!" ortak pankartı yer alırken ardından Tek Gıda-İş, Deri-İş, Belediye-İş, Demiryol-İş, Tez Koop-İş, TGS, TÜMTİS, Yol-İş, Liman-İş, Türkiye Denizciler Sendikası, Basın-İş ve Harb-İş İstanbul Anadolu Yakası sıralandılar.

DİSK Genel-İş Anadolu Yakası, Emekli-Sen, Limter-İş, Sine-Sen, Genç-Sen, 78'liler Girişimi, KESK, Eğitim-Sen, Haber-Sen, BES 3 No'lu Şube, SES Anadolu Yakası, SGK çalışanları, Yapı Yol-Sen, Tüm Bel-Sen, Feministler, PSAKD Marmara Şubeleri, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, TMMOB, Eğitim Emekçileri Derneği, İstanbul Eczacı Odası, İstanbul Tabip Odası, Halkevleri, BDP, SDP, Devrimci Liseliler, EHP, ESP, İşçi Gazetesi, Kaldıraç, Mücadele Birliği, DİP, Öğrenci Muhalefeti, EMEK Partisi, İşçi Mücadelesi, TKP, Üniversite Öğrencileri, Öğrenci Muhalefeti, Muhafif Gençlik Hareketi pankartları ile eylemde yerlerini aldılar.

Kortejlerin oluşturulmasının ardından, yolun tek şeridi trafiğe kapatılarak sloganlarla yürüyüşe geçildi. Unkapanı'nda bulunan TEKEL binası önünde bir grup Harb-İş üyesi yolun diğer yönünü de kapatarak beklemeye başladı. Genel-İş üyelerinin ve BDSK'lilerin de destek verdiği yol kapatma eylemine polis müdahale etti. İşçilerin karşılık vermesi üzerine polislerle arbede yaşandı. İşçilerin kararlı duruşu karşısında polis yolu açmak zorunda kaldı.

Kortejlerde Emekli Sen üyelerinin "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı atması dikkat çekti. Emekli-Sen, Harb-İş, Genel-İş ve Tek Gıda-İş kortejleri yürüyüşün en canlı kortejleri arasında olup, yürüyüş boyunca sloganlar öfkeyle atıldı.

Edirnekapı kolunda saat 11.00'de kortejler oluşturulduktan sonra Saraçhane'ye yürüyüşe geçildi. Eyleme direnişteki itfaiye, Esenyurt belediye ve işten atılan Hava-İş Sendikası'na üye işçiler de katıldı.

Türk-İş'e bağlı sendikaların pankart ve dövizleriyle yer aldığı mitinge 500 kişilik kitlesiyle Belediye-İş Sendikası kitlesel katılırken itfaiye ve Esenyurt Belediyesi'nden atılan işçiler coşkularını taşıdılar. Türk Metal, Tes-İş Seluloz-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Hava-İş, Tez Koop-İş, T. Haber-İş sendikaları eyleme sembolik bir katılım sağladılar.

Türk-İş'in ardından Hak-İş Konfederasyonu eyleme katılma "nezaketi" gösterdi. Hak-İş'in ardından, DİSK'ten ayrı olarak Dev Sağlık-İş bu koldan eyleme katıldı. KESK'e bağlı sendikalardan SES, BES, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen de arka arkaya sıralandılar.

Reformist partilerin de sınırlı bir katılım sağladığı eylem, genel olarak sönük geçti. Çevrede bulunanlar ise alkışlarla destek verdi. HSGGP ana pankartı arkasında devrimci kurumlar yerlerini aldılar.

BDSK'liler "Sosyal yıkım saldırılarına karşı, genel grev genel direniş" pankartı arkasında yer aldılar ve devrim, sosyalizm şiarlarını yükselttiler.

Bu kolda ayrıca DDSB, DHF, Halk Cephesi yer aldı. Diğer kurumlar ise sembolik bir katılım eylemde yer aldılar. Bu kolda reformist partilerden EMEP ve ÖDP de pankartlarıyla yer aldılar.

Edirnekapı kolu genel grev ruhunu yansıtmayan,

cansız ve ruhsuz bir kol oldu. Genel grev şiarı alanda hakim olmadı, sendika bürokratları işçi ve emekçilerin öfkesini AKP'ye yönelttiler. Ancak sendikaların isteksiz olarak aldıkları genel eylem-grev kararı işçilere de hakim kılındı. Sendika bürokratları es geçilirken, sendikalar "ortak direniş" sergileyecek bir tutum almaktan uzak durarak, mitinge sınırlı bir katılım gerçekleştirdiler.

Bu koldaki sönük ve coşkusuz genel durumu devrimci kurum ve çevreler de değiştiremediler. Devrimci kurumlardan BDSK, Halk Cephesi, DHF ve DDSB bu kolda en canlı olan devrimci yapıları.

DİSK'in Avrupa Yakasında bulunan şubeleri Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası Bölge önünde bir araya gelerek Saraçhane'ye yürüdüler. Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Sosyal-İş, Nakliyat-İş sendikaları ve Sinter Metal işçileri de eylemde yer aldılar.

Bu kolda Genel-İş Sendikası'nın katılımı dikkat

çekerken diğer sendikalar ise sınırlı sayıda katıldılar.

Saraçhane'de miting

Saraçhane'de başlayan miting programında ortak basın açıklamasını Türk-İş 1 Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından, **KESK Genel Başkanı Sami Evren** konuşma yaparak, milyonlarca iş güvencesiz işçinin olduğunu belirtti. TEKEL direnişinin başarıya ulaşmak zorunda olduğunu söyledi.

Ardından söz alan **DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi**, 4-C'nin sadece TEKEL işçilerine dönük bir saldırı olmadığını belirterek, "bu saldırıları aşmak boynumuzun borcudur" dedi.

Çelebi'nin konuşması sırasında ise "Eller şartele genel greve!", "Direne direne kazanacağız!", "Genel grev genel direniş!" sloganları atıldı. Çelebi'nin yaptığı konuşmanın ardından miting sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da 4 Şubat coşkusu

Ankara'daki iş bırakma eylemleri Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanmayla başladı. Kendi merkezlerinde toplanarak yürüyüşe geçen TÜMTİS, Yol-İş, Petrol-İş, Tez Koop İş ve Yol-İş sabah saatlerinde Türk-İş binasına geldiler. Türk-İş önüne gelen sendikalar, toplanma noktası olan Kolej Meydanı'na TEKEL işçileriyle birlikte geçtiler.

Tek Gıda-İş üyesi TEKEL işçilerinin, en önde kadın ve çocukların yer aldığı korteji ise "TEKEL direnişinin 53. günü!" pankartı arkasında sıralandı.

Ziya Gökalp Caddesi'ne gerçekleştirilen yürüyüş boyunca yol trafiğe kapatıldı. Miting alanında KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel ve DİSK / Genel-İş MYK üyesi Remzi Çalışkan, birer konuşma yaparak tüm baskı ve tehditlere rağmen birlikte mücadelenin devam edeceğine değindiler.

KESK'e bağlı SES, BES, Eğitim-Sen, Tüm-Bel Sen ve BTS'nin yanısıra DİSK'e bağlı Sosyal-İş ve Genel-İş de Kolej'de toplandı. TKP, EMEP, ÖDP; ESP, EHP, SDP, HKP de aynı yerde buluştular.

BDSK'nin de "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!" pankartıyla yer aldığı mitingde **Kızıl Bayrak** gazetesinin satışı ve bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. BDSK, DHF, DDSB, Halk Cephesi, Kaldıraç, Mücadele Birliği ve Odak Kolej'e gelerek alana buradan yürüdüler.

Ankara Direnen İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu bileşeni kurumlar ise ortak pankartları "Genel grev-genel direniş!" arkasında kendi pankartlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Sınıf devrimcileri alanda "Genel grevgenel direniş!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" kuşlamalarını yoğun bir şekilde yaptılar. Ayrıca "4 Şubat son değil kavga sürüyor!" başlıklı BDSK bildirileri de dağıtıldı.

Alandaki atmosfer üst seviyedeydi. Özellikle TEKEL işçilerinin coşkusu görülmeye değerdi. Mitingin sonlarına doğru Onur Akın sahne aldı. Mitingin ardından alanda bulunan kurumlar TEKEL işçileri ile birlikte Türk-İş'in önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Sakarya Caddesi'nden başlayan yürüyüş direniş alanında son buldu.

Kürsü konuşmalarında, eyleme gelmeyen Hak-İş ve Memur-Sen teşhir edildi. İşçilerden yuhalama sesleri geldi.

Ayrıca TEKEL işçileri ile birlikte yürüyüş alanına geldikten sonra pankartlarını kapatmadan Sakarya Meydanı'na sloganlarla yürüdü. Mitinge 10 bine yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir'de hayat TEKEL işçileri için durdu!

Dayanışma grevi İzmir'de geniş çaplı yankı buldu. Özellikle belediye otobüslerinin ve trenlerin çalışmaması hayatı durdurdu, grevin etkisini kentten dört bir yanında hissedildi. Konak'ta gerçekleştirilen eyleme katılım ise 20 bine yakındı.

İl genelinde örgütlü işyerlerinde iş bırakma oranı ise beklenenin altındaydı. Ancak ulaşımın durması fiili olarak pek çok işyerinde üretimin de durmasına sebep oldu. Burada CHP'li belediyelerin AKP karşıtı bir minvalde greve destek vermeleri grevin zayıf tablosunu bir biçimde örtmüştü.

Otobüslerin çalışmamasının yanısıra belediye işçilerinin kortejleri de mitingün ana gövdesini oluşturuyordu. Belediyeler tahsis ettikleri araçlarla da işçileri mitinge taşıdılar. CHP'nin yaptığı rant hesabı kürsüden de yankı buldu. CHP İl Başkanı'nın konfederasyon temsilcilerine çiçek verme şovu kürsüden övülerek duyuruldu.

Hastanelerde ise greve katılım yüzde 40 civarında oldu. Özellikle Tepecik, 9 Eylül, Bozyaka ve Yeşilyurt hastanelerinden greve katılım yüksekti. Taşımacılık, havayolu ve haberleşmede ise greve katılım olmadığı görüldü.

Grev işçilerin sabah saatlerinden itibaren işyerleri ve sendikalar önünde toplanmaları ve Basmane Meydanı'na gelmeleriyle başladı. Toplanma yerine ilk olarak DİSK Genel-İş'in Basmane'de bulunan binası önünde toplanan Kafesan işçileri sloganlarla geldi. Ardından yine Basmane'de bulunan Tek-Gıda İş binası önünde bir araya gelen TEKEL işçileri sloganlarla toplanma yerine ulaştılar. TEKEL işçileri alandaki işçiler tarafından "TEKEL işçisi yalnız değildir!" sloganıyla karşılandı. İlerleyen saatlerde ise kitlesel DİSK korteji alana girdi.

Çeşitli sendika ve siyasal güçlerin toplanma alanında bir araya gelmesinin ardından yürüyüş başlatıldı. Ulaşımında yaşanan aksama nedeniyle pek çok sendika yürüyüş başladıktan sonra korteje dahil oldu.

Konak'a coşkulu yürüyüş

Konak Meydanı'na doğru gerçekleştirilen yürüyüşte en önde Türk-İş'e bağlı sendikalar yer aldı. Türk-İş kortejinde Tek Gıda-İş ve Belediye İş kortejleri kitlesellikleriyle dikkat çekti. En önde yer alan Tek Gıda-İş kortejinde, Balatçık'taki 600 kişilik TEKEL fabrikasında üretimi bütün olarak durduran işçilerin tamamına yakını yer alıyordu. İşten çıkarılan TEKEL işçilerinden Ankara'ya gidemeyenler de Tek-Gıda İş kortejinde yerlerini aldılar. TEKEL işçileri yol boyunca direnişin coşku, öfke ve kararlılığını alana taşıdılar. Siyah bantlar takan işçiler "Ölmek var dönmek yok!" sloganını öfkeyle attılar.

Türk-İş kortejine sonradan dahil olan Belediye-İş ise binlerce kişilik korteji ile mitingün en kitlesel kortejlerindendi. Taşeronlaşmaya karşı sloganlar Belediye-İş kortejinde sıklıkla atıldı. TEKSİF, Türk Metal ve Deri-İş, TES-İŞ'in katılımı ise hayli sınırlıydı. Yol-İş ve Tez-Koop-İş de eylemde yerini aldı.

Ambarlardan iş bırakarak alanlara çıkan TÜMTİS korteji ise her zamanki gibi coşkulu ve kitleseldi. En önde taşınan kızıl bayrak arkasında yürüyen işçiler, eyleme öfkeli sloganlarıyla katıldılar.

DİSK kortejinin ağırlığını ise Genel-İş oluşturuyordu.

Birleşik Metal-İş Sendikası ise eyleme sınırlı katılım sağladı. Pek çok işyerinde üretimi durdurmamayan ve çalışmayan vardiyalara katılım çağrısı yapan sendikaların düzeyinde katıldığı görüldü. Kemalpaşa'da direnişte

olan Eko Metal-Depar işçileri de BMİS kortejinde yer aldılar.

Sosyal-İş, OLEYİS ve Emekli-Sen Buca Şubesi de DİSK kortejinde coşkulu sloganlarıyla yer aldılar.

KESK korteji ise 25 Kasım'da ortaya konan tablo düşünüldüğünde hayli sınırlıydı. Eğitim Sen, SES, BES, Haber-Sen, Yapı Yol-Sen ve Tüm Bel Sen'in oluşturduğu kortej KESK İzmir Şubeler Platformu pankartı ardında yürüdü.

Eyleme İzmir Büyükşehir Belediyesi Park Bahçe Taşeron İşçileri de kitlesel katılım gösterdi. "Özelleştirmeye ve Taşeronlaşmaya hayır!" şiarlı pankartlarıyla yürüyen işçiler taleplerini alana taşıdılar.

Kortejlere katılmayan ve direkt Konak alanına gelen Türk Kamu Sen de kitlesel biçimde sloganlarla kortejlerin alana girmesini bekledi.

Sendika kortejlerinin ardından ise DHF, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği, Halk Cephesi, Alinteri, İşçi Gazetesi, Dayanışma Sendikası, DİP Girişimi, İşten Çıkarmalar Yasaklansın Platformu, Tekstil Sen, BDP, SDP, TKP, EMEP, ÖDP, EHP, İzmir'li Sanatçılar ve çeşitli siyasal örgütler pankartlarıyla yer aldılar.

Komünistler ise mitinge "Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı Genel Grev Genel Direniş! / BDSP" pankartı ve BDSP flamaları ile katıldılar.

Kortejlerin Konak'a girmesinin ardından miting programı başladı.

Mitingde konfederasyonlar adına Türk-İş Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı kitleye seslendi.

Konuşmasını AKP karşıtlığı üzerinden yapan Kundakçı sosyal yıkım saldırılarından bahsetti.

Kundakçı'nın ardından bir kadın TEKEL işçisi kitleye seslendi. Konuşmasına TEKEL direnişinden selam getirdiğini söyleyerek başlayan TEKEL işçisi özlük hakları için başlattıkları direnişi sonuca ulaşmadan bitirmeyeceklerini belirtti. Konuşma kitle tarafından atılan "Ölmek var dönmek yok!" sloganı ile karşılandı.

TEKEL işçisinin konuşmasının ardından miting sona erdi.

Mitingden notlar:

Miting alanında *Kızıl Bayrak* gazetesi ile *Liselilerin Sesi* dergisinin satışı gerçekleştirildi.

SDP'lilerin İZSU binasından pankart açma girişimleri özel güvenliklerin saldırısı ile karşılandı. Saldırıya uğrayan SDP'liler binanın camını kırarak içeriye girmeye çalıştı. Bu sırada pankart açmaya çalışan binadan çıkarıldı ve gerginlik sona erdi.

Alanda CHP, TDH ve Yeni Parti gibi düzen partileri ile İP ve HKP gibi ulusalcı çevreler de yer aldı.

Yaratılmaya çabalanan şoven-ulusalcı çağrılara rağmen TC bayraklarının sayısı alanda hayli azdı.

Alanda devrimci ve demokrat güçlerin katılımı ve alana müdahalesi de sınırlıydı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Çiğli'de grev sabahı!

Grev sabahı, Genel-İş'te örgütlü Çiğli Belediyesi Kafesan işçilerinin gerçekleştirdiği yürüyüş ile başladı. İşçiler, Çiğli şantiyesinde 9.00 sıralarında kortej oluşturarak "Birleşe birleşe kazanacağız! / Kafesan İşçileri" pankartı arkasında yürüyüşe geçtiler. Yolu kesen işçiler belediyeye yürüdüler. Oradan belediyenin tahsis ettiği araçlarla eylemin gerçekleştirileceği Basmane Meydanı'na doğru yola çıktılar.

Çiğli Güzeltepe'de de **Çiğli TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu** bileşenleri bir araya gelerek belediye önüne sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Belediye önünde toplanan işçi ve emekçiler halaylar çekerek araçların gelmesini beklediler ve araçların gelmesiyle birlikte eylem alanına doğru harekete geçtiler.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde ise greve ilgi hayli düşüktü. Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu Cevher ve CMS Döküm fabrikalarında çalışan işçiler sendikadan haber beklediklerini ancak grev için hazırlığın olmadığını ifade etmişlerdi. Grev sabahı da bu işyerlerinde işçilerin çalıştıkları görüldü.

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Zf Lemförder ve Totomak metal fabrikalarında ise iki ayrı eylem gözlemlendi. Zf Lemförder işçileri vardiya teslimatı sırasında fabrika içerisinde grev gündemli bir toplantı yaptı. Alkış ve sloganlarla TEKEL işçileriyle dayanışma çağrısı yapıldı. Totomak'ta ise yine vardiya teslimatı sırasında alkış ıslık ve "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla bahçeye kadar çıkıldı. Çalışmanın durmadığı bu iki fabrikada çalışmayan vardiyalara eyleme katılım çağrısı yapıldı. Ancak işçiler servislerle eylem alanına değil evlerine bırakılarak katılım fiili olarak temsili düzeyde tutuldu.

Tek-Gıda İş'in örgütlü olduğu Alliance-One Tütün fabrikasında herhangi bir iş bırakma eyleminin gerçekleşmediği, hatta TEKEL'le dayanışma için herhangi bir eylemin dahi yapılmadığı gözlemlendi.

Kızıl Bayrak / Çiğli

TEKEL direnişine Adana, Bursa ve Eskişehir'den destek...

TEKEL direnişinin 52. gününde Adana, Bursa, ve Eskişehir'de alanlara çıkan binlerce işçi ve emekçi sermayenin kölelik dayatmalarına karşı direniş sloganlarını haykırdı. Eylemlerde sendikal bürokrasinin ayak oyunları da görüldü.

Adana'da 4 Şubat eylemi

Adana'da yapılan eylem, sendikaların kendi üyelerini bile alana taşımaktan uzak tutumları nedeniyle genel grevden çok kitlesel bir basın açıklaması biçiminde gerçekleşti.

BES Adana Şube üyeleri sabah saatlerinden itibaren çalışma alanlarını eylem alanı haline getirdiler. BES üyeleri saat 11.30'da SGK Binası önünde basın açıklaması yaptı. Emekçiler bina içerisine girip çalışanlara çağrı yapmak istedikleri sırada SGK binası içine girişleri engellenmeye çalışıldı. BES Adana Şube Yöneticisi Sinan Tunç SGK önünde yaptığı açıklamayla, bu tutumun sorumlusu olan SGK yöneticisi Burhan Çakır'ı teşhir edip bunun mücadelelerini engelleyemeyeceğini ifade etti.

Tüm hastanelerde iş bırakma eylemi yapan **sağlık emekçileri**, ayrıca alan eylemine destek sunmak amacıyla saat 11.00'de Balcalı Hastanesi Poliklinikler önünde basın açıklaması yaptılar. SES, Adana Tabip Odası, Dev Sağlık İş ve Eğitim Sen üyeleri tarafından gerçekleştirilen eylemin ardından sağlık emekçileri Büyükşehir Belediyesi önünde bekleyen kitleyle birleşerek eyleme katıldılar.

TEKEL direnişi sürecinde direnişe destek olmak için çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştiren **Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu** bileşenleri saat 11.30'da İnönü Parkı'nda toplandılar.

Burada "Zafer direnen TEKEL işçilerinin olacak" pankartı açan bileşenler SGK önünden yola çıkan BES üyeleriyle birleşerek sloganlar eşliğinde toplanma alanına geldiler.

Adana'nın Ceyhan ilçesinde faaliyet gösteren **Toros Tarım AŞ**'de sendikalı olarak çalışan 109 işçi, TEKEL işçilerine destek amaçlı 1 günlük iş bırakma eylemi yaptı. Ancak, Petrol İş üyesi işçiler yürüyüşe katılmadılar.

KESK, DİSK, TMMOB, ATO ve Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri saat 12.00'de belediye binası önünde toplandı. Bileşenler burada yolu trafiğe kapatarak Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Polislin yolu açma çabaları yol tamamen kapatılarak boşa düşürüldü.

Eğitim Sen korteji TEKEL direnişini öne çıkaran canlı sloganları ile öne çıktı. Eğitim Sen kortejini avukatların oluşturduğu kortej izledi. Bunların ardında yer alan DİSK korteji ise oldukça zayıftı. DİSK kortejini ESM, ATO, Eczacılar Odası, SES, Dev Sağlık İş, BES, TMMOB, Tez-Koop-İş, İP, EMEP, Halk Cephesi ve Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu kortejleri izledi. Yürüyüş kolunun bu bölümünde BES ve TMMOB anlamlı bir katılım gösterdi. İP ise pankart açmadan ayrı bir kortej biçiminde yürüyüş kolunda yer aldı.

Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu ise yaklaşık 350 kişilik kortejiyle yürüyüşün en kitlesel ve canlı korteji oldu.

Haber-Sen üyeleri sabahın erken saatlerinde Cemalpaşa Postanesi'nde toplanmaya başladılar. Haber-Sen üyeleri yürüyüşe katılmadan doğrudan eylem

alanına geldiler.

Demiryolcular bu kez sabah 08.00 akşam 17.00 arası trenleri durdurma kararı aldılar. Her iş bırakma sürecinde adeta lokomotif olan BTS üyeleri bu kez konfederasyonların aldığı karar gereği sıkıntı yaşadılar. Daha önceki dönemlerde 24 saat iş bırakan demiryolu emekçileri bu kez alınan merkezi karar gereği sadece sabah 08.00 akşam 17.00 arası trenleri durdurma kararı aldılar ve alana çıktılar.

Türk-İş, Tez Koop-İş dışındaki üyelerini doğrudan alana çağırıldı. TÜMTİS üyeleri ve sınırlı sayıdaki TEKEL ve demiryolu işçileri dışında Türk-İş adeta alanda yok gibiydi. Kamu-Sen de oldukça sınırlı bir katılım sergiledi. Sendikaların bu tutumu nedeniyle eylem alanı dışında bir yerde genel grev havasından bahsetmek mümkün olmadı.

Alana gelindiğinde kitlenin bir kısmı halen alanın dışındayken alelacele basın metninin okunmasına geçildi. Yapılan açıklamanın ardından eylem bitirildi ve halaylara geçildi. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Komünistler eyleme **BDSP** flamaları ve dövizleriyle katıldılar. Bunun yanında eylem alanında SİDER Bülteni'nin dağıtımı ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi.

Bursa TEKEL direnişini selamladı

Bursa'da sabah saat 10.00'dan itibaren çeşitli kollardan yürüyerek Orhangazi Parkı'nda buluşan 1500'ü aşkın kişi TEKEL işçilerini selamlayarak, sermayenin saldırılarına karşı "Genel grev-genel direniş!" dedi.

Dayanışma grevi eyleminde Türk-İş Bursa sendikalarına üye Tek Gıda-İş, TÜMTİS, Kristal-İş Türk Metal, Yol-İş, Petrol-İş, üyesi işçiler, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Emekli-Sen üyesi işçiler, KESK Bursa Şubeler Platformu'na üye Eğitim-Sen, SES, BES, Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler, TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu, Memur-Sen Bursa İl Temsilciliği, Türkiye Kamu-Sen TMMOB, ÖDP, EMEP, TKP, Halkevleri ve AYÖP yer aldı.

Yürüyüş kollarının alana girmesiyle birlikte uzun bir süre atılan sloganlarla TEKEL işçilerinin direnişi selamlandı. Kitlenin tamamının alana girmesiyle birlikte kurumlar adına Türk-İş Bursa 8. Bölge

Temsilcisi Mehmet Kanca ortak basın açıklamasını gerçekleştirdi. Ardından ise sırasıyla Kamu-Sen, KESK, DİSK ve Memur-Sen adına konuya ilişkin birer konuşma yapıldı. Ortak basın açıklamasında ve yapılan konuşmalarda, AKP hükümetinin TEKEL işçilerine yönelik politikaları eleştirilerek, 4/C statüsünün kabul edilemeyeceği vurgulandı. Hükümetin TEKEL işçilerinin yükselttiği sese kulak vermesi istendi. Saldırılarına karşı ortak mücadelenin önemine değinildi.

Kürsüden düzen partilerinden eyleme destek veren CHP ve MHP yöneticilerinin, isimleri anons edildiği sırada TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri tarafından yuhanması kısa bir gerginliğe yol açtı. Platform bileşenleri CHP ve MHP'yi teşhir eden konuşmalar yaptılar.

BDSP'nin de bileşenleri arasında yer aldığı platform bileşenleri Heykel, Kızılay Tıp Merkezi önünde toplanıp, "TEKEL işçisi yalnız değildir Yaşasın sınıf dayanışması!" pankartı arkasında döviz ve flamalarını açarak coşkulu sloganlarla eylem alanına yürüdüler. Sınıf devrimcileri eyleme, döviz ve kızıl bayrak flamalarıyla katıldılar.

Eylemde ayrıca TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun 1 günlük açlık grevinin duyurusu yapıldı.

Eskişehir'de 4 Şubat

TEKEL direnişi 4 Şubat günü Eskişehir'de sendikalar tarafından gerçekleştirilen coşkulu bir yürüyüşle selamlandı. Türk-İş, KESK ve Kamu-Sen tarafından örgütlenen eylem saat 13:00'te Vardar İş Merkezi önünde başladı.

Buradan ajitasyon konuşmaları eşliğinde Adalar Migros önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi. Adalar Migros önünde okunan basın açıklamasında 4/C'nin işçiler açısından doğuracağı sonuçlara değinildi ve bu uygulamalar sonucunda sadece işçinin değil hammadde sağlayan çiftçilerin, üreticilerin de benzer zararlar göreceği vurgulandı.

Tüm işçi ve emekçiler, TEKEL işçilerinin onurlu direnişine ve genel greve destek vermeye çağrıldı. TTB, TMMOB, Mali Müşavirler Odası, BDSP, TKP, EMEP, ÖDP, Halkevleri ve EHP'nin de yer aldığı eyleme yaklaşık 1000 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana - Bursa - Eskişehir

On binler TEKEL için alanlara çıktı

Türkiye'nin dört bir yanında alanlara çıkan işçi ve emekçiler TEKEL işçilerinin direnişini selamladı. Yüzbinler, "Genel grev, genel direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarını attı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyesi Anadolu Ajansı çalışanları, bir saat iş bırakma eylemi yaptı. AA önünde toplanan çalışanlar adına açıklamayı TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi yaptı.

İstanbul **Gaziosmanpaşa**'da, bileşenleri arasında GOP İşçi Platformu ve Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'nin de yer aldığı HSGGP 2. Bölge, Gaziosmanpaşa Meydan'da saat 10.00'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından Bereç'teki metro durağına yürüyen kitle ücretsiz ulaşım hakkını kullanmak istedi. İstasyondaki bekleyişini sloganlarla sürdüren bileşenler metroya alınmadı. Trenlerin Bereç durağında durmasına izin verilmedi. Platform bileşenleri de bunun üzerine otobüslere yönelerek burada yeni bir işgal başlattı.

Direnişçi **Esenyurt** Belediyesi işçileri sabah saatlerinde Esenyurt Köyü'nde toplanarak Esenyurt Belediyesi'ne yürüdü.

Beşiktaş Belediyesi'nde çalışan emekçiler de iş bırakarak TEKEL direnişini sahiplendiklerini gösterdiler.

Tuzla deri işçileri iş bırakarak dayanışma grevine destek verdi. Sabah saatlerinde, Deri Organize Sanayi Traktörçüler Durağı'nda toplanan Deri-İş üyesi işçiler, kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. 500 deri işçisi pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla TEKEL işçilerinin haklı mücadelesinin yanında olduklarını haykırdılar.

Manisa'da Türk Metal Sendikası iş bırakmak yerine üretime devam ederek 08.00- 16.00 vardiyasından işçi servislerini sendika binasının önüne çekerek göstermelik bir eylem gerçekleştirdi. KESK Manisa Şubeler Platformu'nun saat 16.30'da gerçekleştirdiği eyleme ise DİSK/Emekli Sen destek verdi. Yürüyüşe TKP de pankartıyla katıldı.

Kayseri'de saat 12:30'da Kayseri pano altında yapılan basın açıklamasına ağırlıklı olarak kamu emekçileri katıldı. Açıklamada diğer sendikaların tutumu teşhir edildi. Türk-İş Bölge Temsilciliği'nin, Hak-İş, Türk-Kamu-Sen ve Memur-Sen'in alanlara çıkmama tutumunun eleştirilmesi alandaki kitle tarafından, "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganı ile desteklendi.

BDSP ve ESP'nin destek verdiği eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Sözü edilen sendikaların dışında Genel-İş bölge ve şube başkanları ile DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Bölge Temsilcisi de eyleme işçilerin katılımını sağlamadıkları gibi, temsilen dahi katılım sağlamadılar.

Antakya'da iş bırakan işçi ve emekçiler öğle saatlerine doğru eylemlerini yürüyüş ve basın açıklaması şeklinde sürdürdüler. Saat 12:30'da KESK binası önünde toplanan Antakya Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri burada Ankara'da direnişte olan TEKEL işçilerinin aileleri ile birleşerek Antakya Ulus Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdiler.

Kocaeli'de sendikalar ilerici-devrimci kurumlarla birlikte saat 13.00'da Merkez Bankası önünde toplandılar, basın açıklaması gerçekleştirmek için slogan ve alkışlarla AKP Kocaeli İl Binası önüne yürüyüşe geçtiler. Kitlenin önü binaya yakın bir noktada polis barikatıyla kesildi. Polis engellemesinden kaynaklı açıklamayı Kocaeli TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu adına KESK Dönem Sözcüsü Yener Çalışkan yaptı. Basın açıklaması, AKP

İl Binası önüne siyah çelenk bırakılması ile sona erdi.

Yaklaşık 800 kişinin katıldığı yürüyüşte işçi katılımının azlığı ve işçi sendikalarının yürüyüş kolunda bulunmayışları dikkat çekti. 4 Şubat eylemine, sendikalar ve meslek odalarından Eğitim-Sen, Yapı Yol-Sen, KESK, Eğitim-İş ve TMMOB, siyasi kurum ve partilerden ise EMEP, TKP, Halkevleri, SDP, ÖDP, ESP, EHP, BDSP ve Halk Cephesi katılım gösterdi.

TEKEL direnişisiyle dayanışma amacıyla yapılan iş bırakma eylemlerine **Bandırma**'da liman işçileri dışında katılım sağlayan olmadı. Liman işçileri gün boyunca sınıf dayanışmasının gereğini yerine getirdiler. Liman-İş haricinde sendikalar grev konusunda atıl davrandılar. Genel-İş Sendikası ise Bandırma Belediyesi önünde basın açıklaması yaptı.

Akşam saatlerindeyse Bandırma Emek Platformu'nun eylemi gerçekleşti. Eylem öncesi ETİ Maden işçileri meşalelerini hazırladılar. Eyleme hazırlık sürerken Sevgi Yolu üzerinde meşaleleriyle yürüyen öğrenciler "TEKEL işçisi yalnız değildir", "4/C modern kölelik yasası" dövizler taşıdılar. Öğrencilerin coşkulu yürüyüşü Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitleye de coşku kattı.

4 Şubat günü saat 10.00 itibariyle **DİSK** bölge temsilciliklerinden gelen raporlar doğrultusunda iş bırakma kararının DİSK'in örgütlü olduğu işyerlerinde etkin bir şekilde hayata geçirildiği, kamu işyerlerinde de (özellikle belediye hizmetleri iş kolunda) iş bırakmaya tam katılım sağlandığı belirtildi.

Söke Belediyesi'nde 200, **Didim** Belediyesi'nde 500 işçi iş bırakarak TEKEL işçilerine destek verdi.

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı Karadon, Üzülmöz, Kozlu, Armutçuk ve Amasra Müessese müdürlüklerinde çalışan madenciler, iş bırakarak TEKEL işçilerine destek verdi. Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS) Genel Merkez ve şube yöneticileri, 5 ayı müdürlükte hazırlanan bildiriye okudu.

Muğla'nın **Milas** ilçesinde, enerji işçileri bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Milas'taki Yeniköy ve Kemerköy termik santralleriyle, GELİ Linyit İşletmeleri'nde yaklaşık 700 enerji işçisi işe gelmedi.

TEKEL işçilerine destek vermek için **Batman**'da TPAO ve TÜPRAŞ işçileri işe bir saat geç başlama eylemi yaptı. Batman Belediyesi'nin önünde bir araya gelen DİSK, KESK, Memur-Sen ve Türk-İş üyeleri, Gülistan Caddesi'ne kadar yürüdü.

Edirne, Tekirdağ ve Kırklareli'de de iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Tes-İş, Yol-İş ve Petrol-İş üyeleri örgütlü oldukları işyerlerinde eylem yaptılar.

Gölcük'te Harb-İş Sendikası üyesi askeri tersane işçileri iş yavaşlatma eylemi yaptı. Yaklaşık 3 bin

askeri tersane işçisi öğle yemeğine girmede. Saat 12.00'de yemekhanelere girmeyip toplu halde tersane kapasından alkışlarla çıkan Harb-İş üyeleri ilçe merkezindeki Atatürk Meydanı'nda toplandı.

Samsun'da Türk-İş, KESK, DİSK, Samsun Tabip Odası ve çeşitli sivil toplum örgütleri Çiftlik Postanesi önünde toplandı. Eylemde Cumhuriyet Meydanı'na yüründü.

Konya'da Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar iş bırakma eylemi yaptı. Türk-İş 2'nci Bölge Temsilcisi Necati Kökat Başbakan'a yalvardı.

Denizli'de Tekel işçilerine destek eylemi yapan grup AKP binasına yürümek isteyince polis müdahale etti. Grup ile polis arasında arbede yaşandı.

Çanakkale'de KESK'e bağlı sendikalar Cumhuriyet Meydanı'nda TEKEL işçilerine destek mitingi düzenledi.

Mersin Büyükşehir Belediye binası önünde toplanan kitle AK Parti İl Binası önüne geldi. Türk-İş İl Temsilcisi ve Petrol-İş Sendikası Mersin Şube Başkanı Adil Alaybeyoğlu, 4/C sözleşmesini kabul etmelerinin mümkün olmadığını söyledi.

Aydın İstasyon Meydanı'ndaki Sulu Park önünde gerçekleştirilen eylemde, Türk-İş Aydın İl Temsilcisi Mustafa Aydın basın açıklamasını yaptı.

Ordu'da Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı ve Türk-İş Eğitim Sekreteri Nihat Yurdakul, TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla yapılan eyleme katıldı.

Sakarya'da TCDD ve Türkiye Vagon Sanayi AŞ'de (TÜVASAŞ) çalışan işçiler, TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla "çalışmama hakkını kullanma" eylemine destek verdi.

Rize'nin Fındıklı ilçesinde sendikalar ve siyasi partiler, TEKEL işçilerine destek vermek amacıyla basın açıklaması yaptı.

Amasya'da çeşitli sendikaların üyeleri TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla "çalışmama hakkını kullanma" eylemine destek verdi.

Antalya'da Kapalı Yol'da buluşan, aralarında KESK, DİSK, Türk-İş, Kamu-Sen ile bazı kurumlar halay çekip sloganlar atarak Kışlahan Meydanı'na kadar yürüdü.

Şirnak'ta KESK, DİSK, Genel-İş, Yol-İş ve Tez-Koop-İş sendikalarına bağlı emekçiler Cumhuriyet Meydanı'nda davul zurna eşliğinde eylem yaptı.

Belediye-İş Sendikası **Mardin** Şubesi, Emek Platformu'na bağlı kurumlar ve Barış ve Demokrasi Partisi Yenişehir semtinde basın açıklaması yaptı.

Siirt'te, Belediye Başkanı Selim Sadak, Barış ve Demokrasi Partisi il teşkilatı ve sendika yöneticilerinden oluşan yaklaşık 30 kişi, TEKEL binasının yanındaki parkın önünde açıklama yaptı.

TEKEL direnişiyle dayanışma eylemleri

Mamak'ta dayanışma çağrısı

TEKEL direnişinin 46. günü olan 29 Ocak günü TEKEL işçisinin sesi Mamak'ta çığığa dönüştü.

Tuzluca'yır Meydanı'nda bir araya gelen **Mamak TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi** bileşenleri, TEKEL işçilerinin sesini emekçilere ulaştırmak için basın açıklaması yaptı.

Komitenin basın metninde, her türlü baskı ve ihanete rağmen direnişlerine devam eden Tekel işçilerinin Mamaklı işçi ve emekçilere yürünmesi gereken yolu gösterdiği söylendi. Dünya çapında yankı bulan TEKEL direnişinin, artık kendi çapını aşır ve bir onur mücadelesine dönüştüğünün belirtildiği açıklamada TEKEL işçisinin polis saldırısına ve sendikal bürokrasiye rağmen mücadelesini sürdürdüğü dile getirildi.

TEKEL işçilerine inisiyatifi ellerine alma ve direniş komiteleri kurma çağrısının yapıldığı eylemde Mamaklı emekçiler TEKEL direnişiyle eylemli dayanışmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sefaköy'de TEKEL direnişiyle dayanışma eylemi

31 Ocak günü akşam saat 19.00'da Sefaköy merkezde **Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 3.** Bölge Küçükçekmece bileşenleri TEKEL direnişiyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde, konfederasyonların dayanışma eylemine çağrı yapıldı. Eylem öncesi devletin kolluk güçleri yığınak yaparak kitleyi tedirgin etmeye çalıştı.

Sefaköy merkezde sloganlarla toplanan platform bileşenleri "Birlikte mücadele ile kazanacağız! / HSGGP" imzalı pankart açtılar. Buradan yol trafiğe kapatılarak Gümüşçüler Çarşısı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında atılan sloganlarla TEKEL işçilerinin onurlu mücadelesi sahiplenildi ve emekçilere eyleme destek verme çağrısı yapıldı. Eylemde "Genel grev genel direniş!" sloganı sık sık atıldı. Yürüyüş boyunca çevrede biriken işçi ve emekçiler eyleme alkış ve sloganlarla destek verdiler. Eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Buca'da TEKEL'le dayanışma eylemi

Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnişiyatifi 1 Şubat günü gerçekleştirdiği eylemle hükümetin oyalamalarına karşı TEKEL işçilerinin taleplerini haykırdı.

Buca'da oluşturulan TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnişiyatifi de hükümet-sendikacı görüşmesi ile aynı saatlerde gerçekleştirdiği eylemle direnişçi işçilerin taleplerini haykırdı ve grev çağrısı yaptı.

Saat 17.00'de Şirinyer TANSAS önünde gerçekleştirilen eylem inisiyatif imzalı "TEKEL işçileriyle dayanışma için yürüyoruz! / Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!" şiarlı ozalitin açılmasıyla başladı. Eyleme katılan TEKEL İşçileri Derneği üyeleri de üzerinde TEKEL logosunun bulunduğu bir pankart açtı.

İnişiyatif adına okunan basın metninde TEKEL direniş süreci anlatıldı ve işçilere destek veriyor gibi görünen düzen partilerinin aslında farklı hesapların peşinde olduğu vurgulandı.

Basın metninin okunmasının ardından Ankara'da direnişte olan ve sağlık sebepleri nedeniyle İzmir'e dönmek zorunda kalan Sezai Kuş isimli bir TEKEL

işçisi söz aldı ve kitleye seslendi.

Eylem sırasında çevrede biriken çok sayıda kişi özellikle direnişçi TEKEL işçisinin konuşmalarını ilgiyle izledi. Eylemin ardından, hazırlanan bildirilerin Şirinyer Tansaş önünde dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

31 01 2010 / Sefaköy

İzmir'de "genel grev" tartışıldı

Sınıf devrimcileri TEKEL direnişinin ortaya çıkardığı imkanları ve "genel grev" şiarının anlamını masaya yatırmak üzere "İşçiler genel grevi tartışıyor!" başlıklı bir işçi toplantısı gerçekleştirdi. Buca, Çiğli ve Bakırçay'dan tekstil, metal, belediye sektöründe çalışan işçiler, kamu emekçileri ve emekli işçilerin katıldığı toplantıda direnişin geldiği yer ve geleceği tartışıldı, genel grevin imkan ve olanakları değerlendirildi.

Toplantı, TEKEL direniş sürecinden görüntülerin aktarıldığı bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonun ardından BDSP temsilcisi tarafından etkinliğin amacına dair kısa bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada 48. direniş gününde TEKEL direnişinin geldiği yer özetlendi ve özelleştirme saldırıları sonucunda son 7 yılda 70 işletmenin özelleştirilerek, işçilerin ya işsizliğe ya da güvencesiz, sendikası, tazminatsız çalışma koşullarına mahkum bırakıldığı ifade edildi. Bugün TEKEL işçilerinin mücadelesinin tüm sınıfın mücadelesi olduğu, TEKEL işçilerinin kazanımının da Türkiye işçi sınıfının kazanımı olacağı vurgulanarak, TEKEL direnişini güçlendirmenin, yerelerde büyütmenin önemi anlatıldı. Ve son olarak TEKEL direnişinin kazanması için neler yapılacağı üzerine tartışma açıldı.

Söz işçi ve emekçilerde

İlk olarak bir **demir çelik işçisi** söz alarak bu direnişin toplumun tüm kesimlerine yayılarak, sahiplenilmesi, meşru mücadelenin yaygınlaştırılması gerektiğini ifade etti. Bir **kamu emekçisi** ise söz alarak, grevin Türk İş, Tek Gıda İş ve hatta KESK tarafından dahi sahiplenilmediğini ifade edip, 1 günlük dayanışma grevine çağrıda bulunuldu. Başka bir **kamu emekçisi** ise, direnişlerin, sınıfın kendi ideolojisi ile birleşmesi gerektiğini, birleşmediği oranda, kendiliğinden süreçlerin işleyeceğini vurgulayarak, Spartaküs'ten alıntı yaptı. İş yasasının uygulamalarının yıllardır hayata geçirildiği, saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte sınıfın kendisine güvenmesi gerektiğini, her işçinin direnişi büyütme için, bir direnişi başlatmak için birçok nedeni olduğunu ifade etti.

Ardından bir **tekstil işçisi** söz alarak, TEKEL direnişinin, işçilerin birbirine ve kendine güvenini tazelediğini, bir **belediye işçisi** ise TEKEL işçileri ile dayanışma amaçlı örgütlenen Ankara mitingine dair izlenimlerini aktararak, TEKEL direnişinin işçilere umut olduğunu anlattı. Bir **Emekli-Sen üyesi** ise Buca'daki dayanışma inisiyatifinin çalışmalarını anlatarak, dayanışmaya çağrıda bulundu.

Tartışmaların ardından, son olarak, taban örgütlenmelerinin önemine değinilerek, fabrika fabrika dayanışma komiteleri ile bu sürece müdahale edilmesi gerektiği ve greve de etkin katılım çağrısının gerek sendikalar tarafından, gerekse siyasi özneler tarafından yapılması gerektiği vurgulandı. Ayrıca bugünkü sonuçlarından bağımsız, TEKEL işçilerinin mücadelesinin Türkiye işçi sınıfına büyük dersler veren anlamlı bir direniş olduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes direnişiyile dayanışma gecesini mücadele kürsüsü oldu

“Krizin faturasını ödemişim! İşimi geri istiyorum” sloganıyla 14 Mayıs 2009 tarihinde Ümraniye Dudullu’daki Entes Elektronik önünde direniş ateşini yakan Entes işçisi **Gülistan Kobatan**, direnişin 260. gününde ilerici devrimci kurumlar ve sınıf dostlarının katılımıyla “**Entes Direnişiyile Dayanışma Gecesi**”nde bulundu.

Gece mücadele kürsüsü oldu

Hazırlık çalışmaları, **OSİM-DER** ve **BDSP** tarafından yaygın bir şekilde Ümraniye bölgesinde yürütülen dayanışma gecesini, krizin faturasına karşı direnişin yolunu tutan ve bu yolda kazandıkları deneyimle işçi sınıfına ve emekçilere “nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği”ni gösteren işçilerin de yer aldığı bir kürsü oldu.

31 Ocak akşamı yapılan dayanışma gecesine Ümraniye ve çevre ilçelerden işçiler, emekçiler ve gençler katıldı.

TEKEL direnişiyile dayanışma ve genel grev çağrısı

Yaklaşık 450 kişinin katıldığı, etkinlik salonunun gece boyunca dolu olduğu dayanışma gecesinde; Ankara’da devam eden TEKEL direnişiyi ve “Genel grev, genel direniş!” önemli bir yer tuttu. Direnişçi işçilerin sahneden yaptıkları konuşmalarda mücadele deneyimleri aktarıldı ve örgütlenme çağrısı yapıldı. Dayanışma gecesinde; DESA direnişçisi **Emine Arslan**, MEHA Giyim işçilerinden **Cemal Okuyucu**, Sinter Metal işçilerinden **Levent Şafak** da yer aldı. Krizin faturasının çok yönlü hak gasplarıyla görüldüğü Ümraniye bölgesinden birçok fabrika ve atölyeden de işçiler dayanışma gecesine katılarak destek sundu.

“İşgal, grev, direniş!”, “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır”, “Direnen işçiler yol gösteriyor! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! / Metal İşçileri Birliği” pankartlarının göze çarptığı etkinlik salonunda “İşimizi istiyoruz / Sinter Metal işçileri” pankartı da asılarak sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği sergilendi.

Kobatan: Her yer direniş, her yer TEKEL olmalı!

Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, direnişiyi boyunca birçok eylem ve basın açıklamasına katıldığını belirterek Entes direnişçisi, sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı sermayenin bütünü hedef alarak hareket etmek gerektiğini hatırlattı. Böylesi bir süreçte üzerlerine büyük sorumluluklar düştüğünü belirten Kobatan, ortak eylemlerin fiili-meşru bir mücadele hattıyla örgütlenmesi gerektiğini ifade etti. “Her yeri direniş, her yeri TEKEL haline getirebilmeliyiz!” diyen Gülistan Kobatan, mücadele ve direniş çağrısıyla konuşmasını noktaladı.

OSİM-DER: Fabrikalarda, işyerlerinde direnişiyi büyütelim!

OSİM-DER adına yapılan konuşmada ise Entes direnişinin bölge işçi sınıfı açısından önemine değinildi. Ümraniye bölgesinde krizin etkilerinin anlatıldığı konuşmada kapitalizmin krizine karşı bölgede ortaya çıkan direnişlerin işçi ve emekçilere mesaj verdiğini söyledi. TEKEL direnişinin yolundan gidilmesi gerektiğini söyleyen **OSİM-DER** temsilcisi varolan direnişlere sahip çıkılması çağrısında bulundu.

BDSP: Sömürü düzenini yıkalım!

BDSP temsilcisi “Onurlu günler yaşıyoruz. Sermayenin saldırıları karşısında fabrikalarda, işyerlerinde mevzi direnişler yükselirken bugün 12 bin TEKEL işçisi Türkiye işçi sınıfına genel grev, genel direniş çağrısı yapıyor kardeşler.” sözleriyle başladığı konuşmasında Entes direnişinin sermaye sınıfına verilen tok bir yanıt olduğunu belirtti.

Kobatan’ın, işçi sınıfına tutması gereken yolu gösterdiğini ifade eden **BDSP** temsilcisi geceye katılan direnişçi işçilerin yürüttüğü mücadeleyi de örnek verdi. Sömürü düzenine karşı mücadele çağrısının yapıldığı konuşmada TEKEL işçilerinin genel grev, genel direniş çağrısına yanıt vermenin gerekli olduğunun altı çizildi.

Gece programı **Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu**’nun, kavga şiirlerinden oluşan tiyatral gösteriminin ardından direnişçi işçilerin konuşmalarıyla devam etti.

TEKEL işçisi: Yaktığımız kıvılcım büyütülmeli

İlk konuşma Ankara’daki direniş ateşini geceye taşıyan Hatay Yaprak Tütün İşletmesi’nden **Levent Şafak**’ındı. TEKEL işçilerinin direniş sıcaklığını ve selamını getirdiğini belirten TEKEL işçisi, Kobatan’ın direnişini selamladı. Haklarını almadan dönmeyeceklerini belirten Şafak, yaktıkları kıvılcımın

büyütülmesi gerektiğini söyledi. Direniş destek veren ilerici, devrimci, sosyalist güçlere de teşekkürlerini ilettiler. TEKEL işçisinin konuşması, etkinliğe katılanlar tarafından “TEKEL işçisi yalnız değildir!” sloganıyla karşılandı.

Arslan: Örgütlenelim, mücadele edelim!

Şafak’ın ardından sahneye davet edilen DESA direnişçisi **Emine Arslan** da, DESA’daki direniş sürecinin nasıl başladığına ve patronun saldırılarına karşı aldığı tok tutuma değindi. Entes işçisi Gülistan Kobatan’ın direnişini selamlayan Arslan, örgütlenen işçilerin karşı karşıya kaldığı engellerden bahsetti. Direnişiyi boyunca sınıf dostlarının kendisini yalnız bırakmadığını söyleyen Emine Arslan, direnişlerinin 40. gününde Ankara’da ziyaret ettiği TEKEL işçileriyle yaptığı sohbetleri ve direnişten gözlemlerini aktardı. Arslan’ın konuşması, örgütlenme ve mücadele çağrısıyla son buldu.

“Komşu direniş”ten mücadele çağrısı

Sinter Metal direnişinden **Lale Balta** yağmur kar demeden direnişlerine devam ettiklerini ve onurları için sonuna kadar direneceklerini sözlerine ekledi. Direniş süreçleri boyunca adaletin gerçek yüzünü de

gördüklerini ifade eden Sinter direnişçisi etkinlik salonunda bulunanlara da örgütlenmekten ve mücadeleden kaçmamaları mesajını verdi. Balta, Kobatan'ın, bir kadın olarak tek başına direnmesinin önemine değindi.

Dayanışma gecesinin programı **Hüseyin Pala** isimli bir gencin sunduğu bağlama dinletisiyle ilerlerken direnişleri kazanımla sonuçlanan bir başka işyerinden, MEHA Giyim'den **Cemal Okuyucu** sahneye davet edildi.

MEHA işçisi: Örgütlü işçi yenilmez!

MEHA'deki direniş sürecini aktaran Okuyucu, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'a başarılar diledi. MEHA direnişçisinin konuşması, direnişin ardından gittiği işyerlerine de mücadele ve örgütlenme çağrısını taşıdığını söylemesiyle devam etti.

Genel-İş Sendikası çatısı altında örgütlenme çalışmalarını sürdüren **ev hizmetleri işçileri** adına direniş selamlayan bir konuşma yapıldı. Bu alandaki örgütlenme faaliyetleri aktarıldı.

HSGGP: Taban inisiyatiflerini oluşturalım

Geceye, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 1. Bölge adına katılan **Çetin Durukanoğlu** ise birleşik mücadelenin önemine vurgu yaptı. TEKEL işçisinin direnişini örnek veren Durukanoğlu, artan linç ve provokasyonların püskürtülmesini sağlayan TEKEL direnişine ve işçilerine teşekkür etmeleri gerektiğini sözlerine ekledi. Yerelerde oluşturulacak taban inisiyatiflerinin yaygınlaştırıldığı koşullarda mücadelenin büyüyeceğini söyleyen Durukanoğlu genel grev, genel direniş örgütlenme çağrısı yaptı.

Metal işçileri ve emekçi kadınlar geceyi selamladı

Yapılan konuşmaların ardından gece programı, Grup Gece Tutuştu'nun söylediği devrimci türkü ve marşlarla ilerledi. Etkinliğe katılanlar hep beraber halaylar çektik. Ardından ise Emekçi Kadın Komisyonları ve Metal İşçileri Birliği (MİB) adına etkinliği ve Entes direnişini selamlayan konuşmalar yapıldı.

UID-DER adına da geceyi ve Entes direnişini selamlayan bir konuşma yapıldı.

UID-DER Tiyatro Topluluğu'nun programı ilgiyle izlenirken program Grup Munzur'un söylediği devrimci türkü ve marşlar eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Entes direniş güncesi...

257. gün...

İMES A kapısı önünde Entes dayanışma gecesi için hazırlanan bildirimlerimizin dağıtımını yaptık. İMES'te çalışan işçileri geceye davet ettik. Dağıtım sonrası ise sendikaları dolaşarak bilet satışları gerçekleştirdik. Entes dayanışma gecesi için hazırlanmış afişlerimizi matbaadan aldık. (...)

258. gün...

Entes dayanışma gecesi için hazırlanan bildirimlerimizin dağıtımını devam etmekte. Bugün yine birçok işçi arkadaşımızın işe gelirken sık kullandığı İMES yakınlarındaki bir köprüye dağıtım gerçekleştirdik. Dağıtım sonrası Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu ve İşten Atmak Yasaklansın Platformu'nun Taksim AKM önünde toplanarak Tekel işçileri için açlık grevinde olan belediye ve itfaiye işçilerinin bulunduğu Türk-İş binasına yapmış oldukları yürüyüşe katıldım. (...)

259. gün...

Bugün beni sevindiren bir olay yaşadım. Telefonum çaldı ve açmadan önce telefonun ekranına baktım. Gördüm ki beni arayan Ankara'nın soğuşunda direnmeye devam eden "demokrasi çadırı"ndaki Tekel işçisi Mehmet Akbaba idi. (...)

263. gün

Sarıgazi'de dayanışma grevine çağrı yapan eylem gerçekleştirildi. Vatan İlköğretim Okulu'ndan başlayan yürüyüş Demokrasi Caddesi'nin girişinde yapılan basın açıklamasının ardından son buldu.

Basın açıklaması bittikten sonra Entes Direnişle Dayanışma Gecesi'nin son hazırlıkları için Yıldız düğün salonuna gidildi. (...)

Direnen işçiler konuşuyor bölümünde DESA işçisi Emine Arslan, Ankara'dan gelen TEKEL işçisi, Meha Tekstil işçisi, Sinter Metal işçisi söz aldı. Ardından Grup Gece Tutuştu, Esenyurt İşçi

Kültür Evi şiir topluluğu, UID-DER İşçi Tiyatrosu ve Grup Munzur sahne aldılar. Aralarda geceye mesaj gönderenlerin mesajları okundu. Gece oldukça verimli geçti diye düşünüyorum. Sadece Entes'in değil tüm direnişlerin sesi oldu. Geceye emek veren ve katılan herkese teşekkür ediyorum.

265. gün

Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın Elektrik Mühendisleri Odası seçimlerine katılacağı haberini aldım. EMO'da oy kullananların Entes ve Sinter Metal işçilerinin durumunu göz ardı etmemesi gerekli. Mühendislerin kullanacağı oylar bu anlamda emekten yana olmalı diye düşünüyorum.

266. gün

Entes'in davası vardı ve dava işe iade kararının verilmesiyle sonuçlandı. Şimdi temyiz sürecini bekleyeceğiz. Entes patronunun 8 günlük itiraz etme hakkı var ve eğer itiraz etmezse dava tamamen bitmiş demektir. Eğer itiraz ederse Yargıtay'ın kararı beklenecek.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikalara giderek dayanışma çağrısını içeren bildirimlerimizi dağıttık. Sinter Metal işçilerini ziyarete gittik. Bu arada Ankara'dan TEKEL işçisi aradı. Mahkeme kararını duyduğunu ve hemen telefon numaramı bulup aradığını söyledi. Sevindiğini dile getiren TEKEL işçisi Ankara'daki TEKEL işçilerinin selamını ilettiler.

267. gün

Edirnekapı'dan Saraçhane'ye doğru yapılan yürüyüşe katıldım. Yürüyüş boyunca etraftaki iş yerlerinden alkışlarla destek geldi. Uzunca bir yürüyüşten sonra miting alanına vardık. Sendika başkanlarının yaptığı konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Entes direnişinde "işe iade" kararı

Krizin faturasına karşı Ümraniye Dudullu'daki Entes Elektronik önünde 14 Mayıs 2009 tarihinde direnişe başlayan Gülistan Kobatan'ın 3 Şubat 2010 tarihinde Üsküdar 2. İş Mahkemesi'nde görülen "işe iade davası" kazanımla sonuçlandı.

Aylardır inatla ve sabırla yürüttüğü direnişinin 263. gününde görülen işe iade davasında Entes patronunun 8 gün içinde temyiz hakkı bulunuyor. Eğer dava temyiz yoluna giderse Yargıtay kararı beklenecek.

8 aya yakın süredir devam eden fabrika önündeki direnişin sürüp sürmeyeceği ise daha sonra belli olacak. Diğer yandan Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'la birlikte Üsküdar 2. İş Mahkemesi'nde işe iade davası görülen bir Gürsaş işçisinin de işe iadesine karar verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Emeklilerden zam protestoları

DİSK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri emekli maaşlarına yapılan sefalet zammına karşı İstanbul ve Bursa'da 28 Ocak günü eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul'da Bakırköy Sahilyolu üzerindeki Mado önünde biraraya gelen Emekli-Sen 3 No'lu Şube üyesi emekliler "Sadaka değil, onurlu ve insanca bir yaşam istiyoruz!" pankartını açarak Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdüler.

Basın açıklamasını okuyan Emekli-Sen 3 No'lu Şube adına İlhami Tağı, Çalışma Bakanı ve Başbakan'ın emekli aylıkları konusunda yaptıkları açıklamaların sahteliğine değindi.

Bursa'da Osmangazi Metro İstasyonu çıkışında biraraya gelen Emekli-Sen üyeleri adına açıklamayı Emekli-Sen Bursa Şube Başkanı Günay Onayman yaptı.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı açıklamaya çevreden de yoğun ilgi vardı. Eyleme Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa

Çemen Tekstil'de grev sürüyor

Çemen Tekstil patronunun, fabrikada toplu sözleşme yetkisi alan DİSK Tekstil Sendikası'nı tanımaması ve toplu sözleşme sürecinde masaya oturmaması nedeniyle 12 Ocak günü başlayan grev Gaziantep'teki sendikaların, siyasi partilerin, ilerici ve devrimci kurumların destek ziyaretleriyle sürüyor. Grevin ardından fabrikaya yeni işçi olarak "yasadışı" biçimde işçi çalıştıran Çemen Tekstil patronu ise grev kırıcılık yapıyor.

30 Ocak günü patronla sendika arasında yapılan görüşmeden bir sonuç çıkmazken, Çemen Tekstil patronunun grevi kırmak için işe aldığı işçilerle, direnişçi işçiler arasında arbede yaşandı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Gaziantep 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Çemen Tekstil fabrikasındaki grevin 22. gününde işçileri ziyaret etti. Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın da bulunduğu ziyaretin ardından başkanlar, fabrika patronu ve valilikle görüştü.

Marmaray işçisi direniyor...

Marmaray Projesi'nin Yenikapı şantiyesinde ana firma Gama-Nurol taşeronu Polat Deniz İnşaat bünyesinde arkeolojik kazıda çalışan, Marmaray işçileri direnişlerinin 14. gününde işyeri önüne çadır kurdu.

16 Ocak 2010 tarihinden itibaren işyeri önünde direniş başlatan Marmaray işçileri kurdukları çadıra bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve ESP destek verdi.

Marmaray işçileri, işe iade ve ücret alacaklarının ödenmesi talebiyle ana işveren olan Gama Nurol Plaza önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gama Nurol Marmaray Projesi Ortaklığı Polat İnşaat işçileri, işe iade ve ücret alacaklarının ödenmesini talep etti.

Eylem boyunca, "Direne direne kazanacağız!", "İşçiler burada patron nerede?", "Her yer TEKEL her yer direniş!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Marmaray işçisi köle değildir!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eko Metal-Depar'da direniş

İzmir Kemalpaşa'da kurulu bulunan Eko Endüstri işyerinde DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası

İzmir Şubesi'ne üye oldukları için işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe başladı. Eko Metal-Depar işçileri 25 Ocak 2010 tarihinden bu yana fabrika önünde direnişler.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na işyerinde çoğunluğu sağlamlamasının ardından yetki başvurusunda bulunan Birleşik Metal-İş, sendika üyesi işçiler üzerinde baskı ve işten atma saldırısıyla karşılaştı. Eko Metal-Depar patronu 25 Ocak tarihinden bu yana toplam 14 sendika üyesi işçiyi işten attı.

31 Ocak 2010 | Ankara

3 bin öğretmen adayı Ankara'da buluştu

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP) 31 Şubat günü Ankara'da gerçekleştirdikleri mitingle AKP hükümetini uyardı. Ataması yapılmayan öğretmenlerin taleplerinin karşılanmaması halinde, bahar aylarında yüksek sayıda ücretli öğretmenin iş bırakacağı, yaz aylarında ölüm orucu yapılacağı deklare edildi.

Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenen mitinge bir çok ilden katılım sağlandı. Yaklaşık 3 bin ataması yapılmayan öğretmenin katıldığı mitinge TEKEL işçileri de destek verdi.

2002' tarihinden itibaren ataması yapılmadığı için intihar eden 11 öğretmenin anısına yapılan saygı duruşunun ardından AYÖP Dönem Sözcüsü Şafak Bal bir konuşma yaptı. Bal, öğretmenlere kölelik şartları dayatıldığını söyleyerek öğretmenlerin hiyerarşi içinde çalıştırıldıklarını, en alt basamakta da ücretli öğretmenleri yer aldığını belirtti.

Sorunlarının çözülmemesi halinde ölüm orucuna başlayacaklarını belirten Bal şunları söyledi: "Ataması yapılmayan öğretmenlerin sorunları biran önce çözülmezse, bahar aylarında yüksek sayıda ücretli öğretmen iş bırakacaktır. Yaz ayları içinde de tarihe geçecek bir ölüm orucu yapacağız"

Destek veren kurum temsilcilerinin konuşmalarının ardından Nurettin Reçber türküleriyle sahnede yerini aldı. Ardından ataması yapılmayan öğretmenlerden birisinin annesi ile TEKEL direnişçisi Seçim Çuhadroğlu da birer konuşma yaptı.

Mitinge TEKEL işçilerinin yanısıra KESK ve Eğitim Sen MYK üyeleri, BDP MYK üyeleri, ÖDP Genel Başkanı Alper Taş, Eğitim İş, Nurettin Reçber, TKP, Emek Partisi ve Halk Evleri de destek verdi.

İşçiden İşçiye faaliyetleri

Ankara'da Balgat'tan OSTİM'e farklı bölgelerden işçilerin kaleme aldıkları yazılarla çıkartılan İşçiden İşçiye Bülteni'nin faaliyetleri devam ediyor. Bültenin Ocak sayısında TEKEL direnişi ile sınıf dayanışması vurgusu kapaktan işlenirken, direnişe iç sayfalarda da geniş bir yer ayrılmış.

Bülten dağıtımları sırasında TEKEL direnişinin önemi hakkında konuşmalar yapılırken 3 Şubat eylemine de çağrı yapılıyor. 29 Ocak sabahı Ulus'ta bulunan servis noktalarına, gün içinde de OSTİM'deki atölyelere bültenler ulaştırıldı. Gün boyu yapılan dağıtımlarda 200 adet bülten kullanıldı.

Sol hareket üzerin

(Bugünün sol hareket tablosu ışığında ayrı bir anlam ve önem kazandığına inandığımız bu değerlendirme Ağustos 1997 tarihlidir ve "MK Tartışma Tutanaklarından..." üst başlığı taşımaktadır... Yerimizin sınırlılığından dolayı burada metnin yalnızca bir bölümünü yayınlıyoruz. İlgi duyan okurlar metnin tamamına yazının sonunda verilen kaynaktan ulaşabilirler... Ara başlıklar buradaki yayının esnasında konulmuştur...)

Sol hareketin genel tablosu, '96 yılbaşında kaleme alınan temel önemde bir değerlendirmede açık ve özlü bir biçimde ortaya konulmuştu. Bugün aradan birbuçuk yıllık bir zaman geçmiş bulunuyor. Bu nispeten kısa süre bu tabloyu doğrulamakla kalmadı, gitgide daha da netleştirdi. Yıllardır söylediğimiz bir şey var; görünürdeki tüm karmaşıklığına rağmen Türkiye sol hareketinin tablosu gerçekte fazlasıyla nettir. Yeniden toparlanma dönemini izleyen yeni ayrışma ve saflaşmaların ardından, '90'lı yıllara dönüldüğünde, bu netleşme sağlandı. Biz bunu çok değişik vesilelerle tahlil edip ortaya koyduk. "Solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" kapsamındaki değerlendirme buna örnektir.

Netleşen tablo: Solda üç ana akım

Türkiye'de çok sayıda, birbirine benzeyen, neden ayrı durdukları da pek anlaşılamayan, hareketi toplam olarak güçten düşüren bir sol hareket tablosu olduğu hep söylenir. Bölük pörçük bir sol örgüt, grup, dergi çevresi yığını olduğu doğrudur. Ama ortada hiç de karışık bir tablo yoktur. Bu yanlışlığı yaratan her dergi çevresinin gerisinde bir "hareket" ya da örgütün varolduğunun sanılmasıdır. Şekilsiz, salt örgütsel açıdan değil ideolojik açıdan da şekilsiz çok sayıda dergi çevresini siyasal akım saymak ya da sanmak, ciddiyetten yoksun bir yanılgıdır.

Bugünün Türkiye'sinde az-çok ciddiyetinden sözedilebilir 5-6 devrimci örgüt ile 3-4 reformist legal sol parti var. Bu ise, hala da çok parçalı bir görünüm sunmakla birlikte, gerçekte temel siyasal akımlar üzerinden bir netleşmenin tablosudur. Görünürdeki tüm karışıklığa rağmen, Kürt ulusal hareketini dışında tutarsanız, bugünün Türkiye'sinde üç temel sol siyasal kanal var. Bunlar; komünist hareket, devrimci-demokrat hareket ve reformist hareket kanallarıdır. Tüm sol gruplar sosyalizm iddiası taşıdığına göre, biz bu kanalları proleter sosyalizmi, küçük-burjuva sosyalizmi ve burjuva sosyalizmi kanalları olarak da tanımlayabiliriz. Zaten sık sık sözünü ettiğimiz netleşme de bu temel kimlikler üzerinden yaşanıyor. Bugünün Türkiye'sinde sol adına komünistler, devrimci demokratlar ve reformistler var. Bu ana akımların her biri artık belli örgütler üzerinden kendini somutlamış, ortaya koymuştur. Şekilsiz dergi çevrelerinin bir ciddiyeti olmadığına göre, geriye birkaç temel siyasal akım ve bunların her birine şu veya bu ölçüde, şu veya bu yönüyle yakın birkaç ara siyasal akım var.

Türkiye gibi bir ülkede sosyalizm adına ortaya

çıkan ve bütün bir devrim öncesi dönem için kalıcı olduğu artık pratik olarak da anlaşılan üç temel siyasal kanal bunlardan oluşmaktadır, üç ana siyasal akımın tablosu böyle. Bu tablo içerisinde yeri ve konumu en net çizgilerle bütün ötekilerden ayrılan hareket biziz. Komünist kanalı, proletarya sosyalizminin teorik ve pratik cephesini biz, hareketimiz, EKİM tutmaktadır. Düne kadar buna dudak bükenlerin, ya da belli üstünlükleri açıklıkla görmekle birlikte genel kimliğimizi hala da bazı kuşularla karşılayanların ya da ülkenin genel sosyalist potansiyeli düşünüldüğünde, devrimci sosyalizm akımını bizim temsil ettiğimiz iddiasını biraz abartılı, belki "inkarcı" bulanların sayısı hiç de az değildi. Dıştan bakanlar bir yana, bizzat tasfiyeciler öğelerin kendileri bu yaklaşımların tam da içimizdeki yansımaları olmuşlardı. Fakat zaman ve pratik sorunu çözmüş, tartışmayı temel noktalar üzerinden bitirmiştir. Aradan geçen zaman hareketimizin çok net bir biçimde farklı bir yer tuttuğunu soldaki herkese göstermiştir. Bu henüz genel devrimci kitle tabanı açısından yeterince farkedilebilen, değerlendirilebilen bir olgu değil kuşkusuz. Ama sol hareketin kendi bünyesinde, onun özellikle ileri yönetici kadroları için, bu yeterince açık bir olgudur.

Bu gerçeğin çıplak gözle bile değerlendirilebilecek olan olgusal göstergeleri var artık. Her şeyden önce teorik temelimiz ve ideolojik kimliğimiz bunun bir göstergesidir. Hareketimiz, Marksizmin devrimci teorisine, marksist teorinin devrimci temeline büyük bir sadakat göstermiştir. Bunu tamamlayan bir tutum olarak, tam da marksist yöntemin gereklerine uygun yaratıcı bir yaklaşım içinde hareket edilmiş ve bu sayede hareket ideolojik cephede kendini üretmeyi başarmıştır.

Devrimci teorinin sağlam temeli

Marksist-leninist dünya görüşünün temel ilke ve esaslarına kesin, ortodoksça bir bağlılık ile onun devrimci yönteminin gerçek olgulara ve yeni sorunlara marksist bilimin gereklerine uygun bir tutumla uygulanması -birarada olmaksızın, bu ikisi organik bir ideolojik kimlik olarak cisimleşmeksizin, herhangi bir komünist kimlik olanaklı değildir. Bu her şeyin

başıdır. Bu, proleter sosyalizmi konumunu tutacak, bu kimliği oluşturup üretecek bir hareket olarak şekillenmenin temel koşuludur. EKİM, doğumunu, yaşama gücünü, en zor bir tarih kesitinde kendini varedebilme yeteneğini, işte her şeyden önce buna borçludur. Bu olmasaydı öteki hiçbir şey olmazdı, olamazdı.

Bu her şeyin başıdır dedim. Bunu demekle, aynı zamanda, hiç değilse niyetler yönünden samimi geleneksel devrimci akımların çarpık şekillenme süreçlerinin gerisindeki temel bir zaafa da işaret etmiş oluyorum. Bu akımlar, teoriye ve gerçek teorik sorunlara, bu çerçevede bir ideolojik kimlik oluşturmanın bu temel önkoşuluna küçümsemeyle bakmayı bir marifet, adeta devrimciliğin bir belirtisi sayabilmişlerdir. Dar bir pratiği ve kısır bir örgütçülüğü kendi içinde yüceltebilmiş, kendi sözümona tutarlı devrimciliklerinin kanıtı sayabilmişlerdir. Oysa bunlar, bu tutum ve yaklaşımlar, tam da kendilerini doğuran küçük-burjuva toplumsal öğeye uygun düşen bir dar kafalılığın, bir dar görüşlülüğün ideal yansımalarından başka bir şey değildir.

Lenin'in sosyalizm tarihinin en büyük devrimci pratikçisi ve örgütçüsü olduğu konusunda bugün kimse bir kuşku taşımamaktadır. Lenin'in bu üstünlüğünün, tam da teori ile pratik ilişkisini doğru ele almaktan geldiğini de herkes bilir. Fakat bunun ne anlama geldiği ve nasıl başarıldığı üzerine çok kimse doğru dürüst düşünmez. Lenin, 1920'lerde, bizzat önderlik ettiği Bolşevizm geleneğinin deneyimlerini genellerken; Bolşevizmin, başlangıçta, 1903'te, marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde, bu "kaya gibi temel" üzerinde yükseldiğini söyler.

Peki bu kaya gibi temele sahip olmak, marksist teorinin bazı ilke ve esaslarını kuru kuruya savunmak ya da savunduğunu sanmaktan ibaret olabilir mi? Türkiye'de, geçmişte ve bugün, çok kimse, Lenin'in temel eseri "Ne Yapmalı?"yı kendi dar pratiğini ve onun ürünü mezhepsel örgütlenme pratiğini meşrulaştırmak için kullanmaya kalkmıştır. Çok kimse bu kitabı "pratik" ve "örgütsel" sorunların ortaya konulduğu bir eser gibi algılamıştır. Oysa bu eserin ele aldığı pratik ve örgütsel sorunların doğru marksist çözümüne ilişkin temel fikri, tam da "teori"nin ve

değerlendirmeler

H. Fırat

“teorik çalışma”nın önemi üzerinedir. Zaten konuya da buradan girilir. Ekonomizmin, kendiliğindenci akımın, onun öteki yüzü olan “eleştiri özgürlüğü”nün, tam da devrimci teorinin, onun gereklerinin küçümsenmesinden doğduğu belirtilir. Bu eserde, devrimci teori olmadan devrimci pratik, dolayısıyla devrimci siyasal ve örgütsel kimlik olmaz, denir. Gerçek sorunları, yeni gelişmeleri ele alan ciddi bir devrimci teorik çalışma olmaksızın, hareketin başarılı bir büyümesinin olanaksız olduğu vurgulanır. Lenin, burada, “*Teorik Mücadelenin Önemi Konusunda Engels*” başlığı altında, Engels gibi bir otoriteyi tanık gösterir. Marksist dünya görüşünün her şeyden önce “bir öğreti değil, ama bir yöntem” olduğunu sık sık hatırlatmış olan Engels gibi bir teorik otoriteyi kendine dolaysız dayanak yapar. Engels’in, teorik sorunlara hakim olmanın önemi, “geleneksel lakırdıların etkisinden” kurtulmanın gerekleri, sosyalizmin, sosyalist dünya görüşünün bir bilim olarak ele alınması ve incelenmesi üzerine görüşlerine dayanır. Zira marksist teorinin sağlam zeminine kavuşmak, onu “kaya gibi” temeline oturtmayı başarabilmek ancak bununla olanaklı olabilirdi. Bugün de ancak bununla olanaklı olabileceğini bizzat geleneksel devrimci akımların olumsuz ve başarısız deneyimleri bize göstermektedir.

Hareketimizin üstünlüğü, geleneksel akımlardan temel önemde bir farkı, işte bunun bilincinde olmak olmuştur. Kaldı ki zaten doğumunu ve başarılı şekillenmesini bizzat buna borçludur. Peki bunu başarmak kolay bir iş miydi? Sorunun yanıtı için ortaya çıktığımız döneme bakabiliriz. Bu bir yenilgi sonrası dönemdi ve dünyadan, çok geçmeden ‘89 çöküşüyle yeni bir ivme kazanacak olan, çok güçlü bir liberal sol rüzgar esiyordu. Bunun karşısında geleneksel solda egemen iki temel eğilim vardı. Ya yenilginin düzlediği zeminde uluslararası liberal sol dalgadan da güç alarak sosyalizmin, marksist dünya görüşünün tüm devrimci özünü boşaltma, ya da Marksizm adına benimsenegelmiş bazı kalıplara ve formüllere dogmatik bir tutumla sarılma yoluna gidiliyordu. Yani bir yanda ölçsüz bir liberal savrulma, öte yanda cansız ve kuru bir dogmatik tutum. Dönüp gelişme dönemimizin tartışmalarına ve değerlendirmelerine bakın; EKİM bu iki tutuma karşı mücadele içinde gelişmiştir. Çözümü; Marksizmin devrimci özüne ve bu özden ayrı kavranamayacak devrimci yöntemine sıkı sıkıya bir bağlılıkta bulmuştur. Bir başka ifadeyle, marksist dünya görüşünün temel esaslarına sağlam bir bağlılık ile bunu sorunlara uygulanmasında düşünsel bir ataklığı bir arada göstermiştir. Ve daha kritik bir nokta; devrimci bir konumda tutarlı bir biçimde tutunmanın bundan başka bir yolu olmadığı hep önemle vurgulanmıştır. Geleneksel devrimci akımlara egemen dogmatik katılığın, koşulları oluştuğunda çözülüp reformizm ve liberalizme dönüştüğü somut eleştiri içinde gösterilmiştir. Şu son on yıldaki örgütler, çevreler ve insanlar mezarlığına baktığımızda, bu çok “kati” ve dogmatik görünenlerin bir kısmının çok geçmeden soluğu tüketip düzene kapaklandıklarını

görüyoruz.

Kuşku yok ki aradan geçen on yıllık süreye rağmen biz de teorik gelişme denilen sürecin gerçekte henüz başındayız. Daha henüz enine boyuna incelenmesi gereken bir dizi sorunla yüzyüzeyiz. Deyim uygunsu, daha henüz “el değmemiş” bir dizi sorun var önümüzde. Henüz inceleyemediğimiz, yeterli açıklığa kavuşturamadığımız çeşitli sorunlar var. Ama bunlar yine deyim uygunsu konuyu önüne çekmemekten gelen sorunlar. Yani bu bir belirsizliği, ya da konuya ilişkin bir kafa karışıklığını anlatmıyor. Sözkonusu şu veya bu soruna nasıl yaklaşmak gerektiği konusundaki bir tereddütten ya da zayıflıktan kaynaklanmıyor. O konuyu gündeme alıp enine boyuna incelemek yoluna gidilemediği, buna zaman ve imkan bulunamadığı için bu sonuç doğuyor.

Özellikle bugün artık gündemimizde olan “devrimci şiddet” sorununu buna bir örnek olarak vermek istiyorum. Bugün bizim devrimci şiddet sorunu çerçevesinde söyleyeceklerimizin özü ve esası on sene önce ya da diyelim beş sene sonra söyleyeceklerimizin aynısıdır. Hareketimizin genel ideolojik konumu, temel politik perspektifleri, devrimcilik anlayışının sınıfsal özü, politik mücadeleye, sınıflar mücadelesine, devlet ve iktidar sorunlarına yaklaşımı, tüm bu konulardaki açıklık, zaten kendiliğinden, devrimci şiddet sorununda da, onun özü ve esasları yönünden de bir açıklık demektir. Bununla birlikte, biz hala, bu sorunları enine boyuna inceleyen, geleneksel devrimci hareketin anlayış ve pratiğini bu açıdan da çok yönlü bir eleştiriye tabi tutan, ideolojik-sınıfsal kimlik farklılaşmasını bu sorun üzerinden de enine boyuna irdelleyen anlamlı bir çaba ortaya koyabilmiş değiliz. Bu ancak çok gerekli durumlarda ve halihazırda çok dar sınırlar içerisinde,

örneğin DHKP-C polemiklerinde, ya da örneğin Latin Amerika deneyimi irdelenirken ya da Kürt ulusal hareketinin “siyasal çözüm” yönelimi eleştirilirken, “silahlı reformizm” kavramı çerçevesinde, ideolojik-politik çizgi ile şiddet ilişkisi irdelenirken kabaca ortaya konulabilmiştir.

Kuşkusuz bu sorunun bugüne kadar enine boyuna irdelenmemiş olmasının gerisinde siyasal mücadelenin mevcut seyrinin de bir etkisi olmuştur. Bu doğrudan siyasal mücadelenin ve kitle hareketinin seyri ile de bağlantılı bir olaydır. Türkiye’de geleneksel küçük-burjuva akımlar devrimci şiddeti küçük silahlı grupların bireysel eylemine indirgedikleri için, devrimci şiddet her zaman güncel zannedebiliyorlar. Oysa Marksizmde devrimci şiddet kitlelerin eyleminden, kitlelerin siyasal eyleminin aldığı belli biçimlerden ayrı düşünülemez. Bunun ötesinde, sorunun bir hareketin kendisini ilgilendiren “özel” yönleri vardır. Bir polemik vesilesiyle de söylendiği gibi, bu sorunun devrimci bir örgütü ilgilendiren dar “teknik” bir yönüdür. Bu yönün her zaman bilincinde olduk ve gereklerini gözettik. Bireysel şiddet ilke olarak hiçbir zaman reddetmedik ve gerekli olduğu durumlarda uygulamaktan da geri durmadık. Fakat önümüzdeki sorunun genel teorik, felsefi ve ideolojik-politik kapsamı düşünüldüğünde, dar örgüt yaşamını, onun gündelik faaliyetlerinin gereklerini ve ihtiyaçlarını ilgilendiren bu tür eylemler, gerçekten “özel” ve “teknik” bir mahiyet taşır. Devrimci şiddet sorununun eksenine bunu koymak bir darlığı ve dar kafalılığı anlatır yalnızca. Ama marksist teoride devrimci şiddet sorunu siyasal mücadelenin aldığı belli biçimlerden ayrı düşünülemez.

Bu tümüyle bir ideolojik kavrayış sorunudur. Bunun bir yanı kuruluşu düzene karşı tutumdur, bir yanı

mevcut devlet iktidarına karşı tutumdur, bir yanı bu tutumu gösterecek toplumsal kuvvetlerdir, bir yanı bu toplumsal kuvvetlerin siyasal eyleminin şiddet biçimine ulaşabilmesidir. Bütün bunlar konusunda yeterli açıklık olduğu takdirde, öncünün müdahalesi, kitlelerin devrimci şiddetinin geliştirilmesine katkısı bunun içinde zaten anlamını bulur. Yani sorun kendisini hissettirdiği zaman, onun öncü tarafından çözümü de gecikmeksizin kendini gösterir. Ama Türkiye’de siyasal mücadelenin bunu zorladığı herhangi bir süreci biz son on yıldır göremedik. Son Gazi olaylarını dışında tutun, kitle mücadelesinin kendi dinamizmi içinde aldığı ya da zorladığı bir biçim olarak devrimci şiddet sorununu güncelleştiren ciddi kitle eylemliliği yaşanmadı. Geçtik yığınların eyleminin şiddet biçimini almasından, henüz iktisadi-sindikal karakteri aşmış az-çok militan siyasal biçimler bile kazanamadığından yakınıyoruz. Ya da belli siyasal biçimler kazansa bile, henüz devrimci militan bir içerik taşımadığından yakınıyoruz. Sorun kendini hissettirmedikçe, çözüm de, sorunun enine boyuna bir irdelenişi de kendini acilen ortaya koymayabiliyor. (...)

Devrimci örgüt bilinci ve pratiği

Hareketimiz kendini ideolojik alanda kanıtlamıştır, bunun tartışılacak bir yanı kalmamıştır. Fakat hareketimize kendine özgü kimliğini veren bundan öte temel önemde faktörler vardır. Zaten ideolojik çizgisinin, ideolojik konumunun gelinen yerde daha belirgin bir biçimde, daha dikkat çekici bir biçimde ilgiye konu olmasını da buna borçludur. Bu, devrimci teorik çabanın yanında, onunla kopmaz bir ilişki içinde, ihtilalci örgüt sorunu ve pratiğinde ısrar eden bir hareket olmasıdır. Devrimci teoriye gösterdiği özel ilgiyi aynı ölçüde ihtilalci örgütlenme pratiğinde de gösteren bir akım, bunu kesinlikle iddia ediyorum, Türkiye’de ilk kez ortaya çıkıyor. Bugüne kadar elbette çeşitli çevrelerce teorik çalışmanın önemine özel vurgular yapılmış, bu iddia çerçevesinde bir çaba içine de girilmiştir. Ne değer ifade ettiğinden bağımsız olarak, çeşitli çevrelerce teoriye önem verilmiş, belli teorik ürünler de ortaya konulmuştur. Ama bunu ihtilalci bir örgüt zemini üzerinde ve ihtilalci bir örgütlenmeyi de bu teorik gelişmeye paralel olarak yaratma ısrarı gösteren bir hareket olmak -işte bu, farklı bir durumdur. Bunu, teoriye gösterilen ilginin hiç de aydınca bir eğilim olmadığını, fakat devrimci bir örgütün kendi teorik temelini yaratmak, programını ortaya çıkarmak, stratejik ve taktik mücadele hattını çizmek çabası olduğunun kesin bir kanıtı saymak gerekiyor.

Hareketimizin, ortaya çıktığından itibaren ve gelişme sürecinin her evresinde örgüt sorununa, genel olarak örgüt sorununa da değil, fakat ihtilalci bir öncü sınıf örgütü sorununa gösterdiği çok özel ilgi bilinmektedir. İhtilalci temellere sahip ve sınıf zemini üzerinde gerçek varlığını bulabilecek bir örgüt sorunu, gelişme süreçlerimizin önceliklerini her zaman belirlemiştir. Parti sorununa ilişkin temel metinlerimiz, devrimci örgütü, sosyalizm ile sınıf hareketinin maddi organik birliğinin gerçekleştiği alan olarak tanımlamışlardır. Partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğinin ancak örgüt yapısı içinde birleşip kaynaşabileceğine, ancak böylece bir anlam ve istikrar kazanabileceğine ilişkin açık bir görüşün ifadesidir. Örgüt, sağlıklı ve tutarlı bir ideolojik kimliğin taşıyıcısı ve güvencesi sayılmıştır. Teoriye önem vermek adı altında oportünist aydın eğilimine meşruluk kazandırmaya çalışan girişimler bu çerçevede ideolojik bir saldırının hedefi haline getirilmiştir. Teoriye küçümseyen dar pratikçi eğilimlere olduğu kadar, ihtilalci örgütü küçümseyen oportünist aydın eğilimlerine de sürekli vurulmuştur. Devrimci teori ve devrimci örgüt, bizim düşünce ve pratiğimizde organik bir bütün oluşturmuş, örgütsel

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 249, Aralık 2007

Devrimci örgüt yaşamsaldır!

“Partimizin II. Kongresi’nin dünyada ve Türkiye’de girilmiş bulunduğu çok daha zorlu ve karmaşık bir dönemin ardında toplanmış olması, onun güncellenmiş bir programını getirmişti” diyor. P. Buradan, bu son vurgudan, hareketimizin komünist kimliğinin üçüncü temel göstergesine geçebilirim.

çalışmasının, özellikle de sınıf çalışmasının çok yönlü sorunlarının irdelenmesi ve deneyimlerinin öğrenilmesiyle gelişmiştir. Bu sınıfsal kimliğin girilmiş olduğu bir zorlu süreçten geçtiği bir hareket olarak, buradan, bu son vurgudan, hareketimizin komünist kimliğinin üçüncü temel göstergesine geçebilirim.

gelişme süreçlerimizin açıkça gösterdiği gibi, bunda çok özel bir titizlik, deyim uygunsuzluğu büyük bir kıskançlık gösterilmiştir. Ve yineliyorum, genel olarak örgüt değil, fakat düzen karşısında ihtilalci bir konumlanışa ve sınıf içinde maddi bir varoluşa sahip bir örgüt.

Buradan, bu son vurgudan, hareketimizin komünist kimliğinin üçüncü temel göstergesine geçebilirim.

Proleter sınıf bilinci ve pratik yönelimi

Bir üçüncü faktör, gene bu ikisini tamamlayacak bir biçimde, yakın tarihimizin devrimci akımları içinde ilk kez olarak hareketimiz, sınıf sorununu teorik açıdan doğru bir biçimde ele almakla kalmamış, pratik planda, siyasal çalışmada da bunun gereklerini gözetmiş, pratikte buna uygun davranış ısrarlı bir sınıf çalışması içinde olmuştur.

Bu, bir marksist hareket için, kuşkusuz en olağan kavrayış ve pratik davranış sorunudur. Ama bunun anlamı ve değeri, Türkiye’nin kendi somutunda, geleneksel devrimci hareketimizin gerçekliği üzerinden düşünüldüğünde anlaşılabilir ancak. İşçi sınıfının modern burjuva toplumundaki kendine özgü konumu üzerine tüm o vurgularımızın, bu temelde yürüttüğümüz ideolojik mücadelenin çok özel anlamı ve önemi bundan ayrı düşünülemez. Genelde bu Marksizmin, marksist dünya görüşünün basit bir doğrusudur, alfabesidir, normalde bunu herkes bilir. Ama bu ülkede herkes bunu soyutta bildiği halde, hiç kimse bunun gereklerini somutta, gerçek pratik yaşamda gözetmemiştir (ki bu olguyu yakın zamanda “Popülizm ve Sosyalizm” üzerine değerlendirmede bir kez daha ortaya koyduk). Hiç kimse derken burada elbette devrimci konumdaki akımları kastediyorum. Yoksa revizyonistler, sosyal-reformist akımlar, her dönem sınıfı özel bir ilgi ve pratik çalışma konusu yaptılar. TSİP, TKP ve TİP için ‘70’li yıllarda hep işçi sınıfı esas ilgi ve çalışma alanı durumundaydı.

Ama ilk kez olarak, devrimci teoriyi devrimci örgütlerle birleştiren bir hareket, bunu somutta devrimci bir sınıf yönelimi ile de bütünleştirebiliyor. Sınıf yöneliminde gösterilen özel ısrar ve bunun sonucu olarak bugün katedilmiş bulunan mesafe üzerine son dönemlerde basınımızda birçok değerlendirme ve tartışma yer aldığı için bunu uzatmak gerekli değil. Burada önemli olan, komünist siyasal akımın kimliğinin bu üç temel boyutunu birarada vurgulamaktı. Önemli olan bu farklı öğeleri kendi kimliğinde bütünleştirebilen bir hareket olduğumuzu, ideolojik açıklığa dayalı bu bütünsel komünist

kimliğin ısrarlı bir çaba ile bugün pratik olarak, maddi olarak yaratılabildiğini, komünist kanalın bu temelde hareketimizce doldurulduğunu ortaya koymaktı.

Fark burada, EKİM’in tuttuğu farklı yerin önemi ve anlamı burada. Geçmişte ya da bugün, öyle akımlar var ki, bakıyorsunuz teorik yönden biraz gelişmiş görünürler, ama bir örgüt konumundan ve kimliğinden yoksunlar. Öyleleri var ki, pratik olarak sınıfa yönelik bir politik çalışma içindedirler (Türkiye’de bugün de böyle bazı küçük çevreler, bir takım mezhepler var), ama bunların ne ciddi bir devrimci teorik temeli, ne de ciddi bir devrimci örgütsel varlıkları var. Nihayet geçmişte ve bugün sınıfı eksen alan, sınıf çalışmasına önem veren sosyal reformist akımlar örneği var. Her şey bir yana, bunlarda devrimcilik yok, devrimci siyasal kimlik yok, adı üzerinde, sosyal-reformist akımlar bunlar.

Sonuç olarak; devrimci bir sınıf partisinin, komünist bir işçi partisinin temel niteliğini veren farklı öğelerde aynı ilkesel ve pratik tutarlılığı ve kararlılığı göstermek, bunu tek bir kimlikte bütünleştirerek varetmeye çalışmak; yani, devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf öğelerini, ki bunlar bir partinin üç temel bileşeni, üç ana öğesidir, bu üçünü bir hareketin şahsında varetmeye, sentezlemeye kalkmak, işte bu yeni ve değişik bir durumdur. Bu, EKİM’in komünist kimliğine ilişkin pratik bir kanıtlamadır.

Adını nasıl koyarsa koysun bugün herkesin bize belirgin biçimde farklı bir yer atfetmesinin nedeni budur. Çok değişik akımlardan kopan insanların başını kaldırırken bize bakmasının gerisinde de, geleneksel hareketi oluşturan o çok sayıda gruptan bu tür bir farklılık var. Teoriye ciddiye alan, örgütü ciddiye alan, sınıfı ciddiye alan, devrimci siyasal mücadelede ciddiyet sergileyen, buna uygun değerleri olan bir harekettir EKİM. Bu değişik bir durum, arayış içindeki devrimcilerin bunu farketmesi normaldir. İnsanlar devrimci sezgileriyle de olsa, pratik gözlemleriyle de olsa bunu farkedebiliyorlar.

Halkçı devrimci demokrat akımlar

Sol hareketin ikinci ana kanalına geçiyorum. Bu, devrimci demokrasi olarak bildiğimiz geleneksel akımdır. Burada birden fazla parti ya da örgüt var. Ama geleneksel kimliği en iyi temsil eden, ona niteliğini veren eğilimleri bugün devam ettiren ve bunu da kompleksiz olarak teorize eden bir akım olarak karşımızda bir DHKP-C var.

Türkiye’nin kendi modern gerçeklerine uygun olarak halkçı hareketimiz gelinen yerde artık çok daha

belirgin bir biçimde şehir eksenli bir harekettir. Kırlarda bir takım politik kaygılarla oluşturulan gerilla birlikleri vb. girişimleri saymazsanız (ki bunlar genellikle başarısız pratiklerdir), devrimci küçük-burjuva akımlar artık kent eksenli gelişen, kentlerde yerleşen hareketlerdir. Bu gerçi çok yeni bir olgu da değil. 1980 öncesi dönemde de köylülük ve toprak devrimi üzerine koparılan tüm gürültüye rağmen, belli başlı küçük-burjuva devrimci akımlar kent eksenli bir gelişme ve güçlenme pratiği içinde idiler. Bugün ise bu artık daha güçlü, daha açık bir olgudur. Bugün TKP-ML bile artık kendini kentlerde üretmeye zorlanıyor. Devrimci Sol '80 öncesinde kırlar ve köylülük temel diyor, fakat kentlerde kendini varediyordu. Bugün ise, zaman zaman farklı sözler edilse bile, varoşlar temeldir deniliyor.

Bu yeni halkçı akımların kent eksenli olması, kent eksenli bir çalışmaya oturması, tipik bir olgudur. Bu, Türkiye'nin modern gerçeklerinin bir kanıtı olması bakımından tipik bir olgudur. Türkiye böyle bir ülkedir; kentlerin belirleyiciliği kendini pratik olarak göstermiştir ve teoriden çok pratik sezgilerle hareket eden, bu çerçevede kendiliğindenci olan küçük-burjuva demokrat akımların, kentlerde, kentlerin varoşlarında bulunmaları, kendilerini bu alanda üretmeye çalışmaları son derece anlaşılır bir durumdur.

'96 yılı başına ait değerlendirmemizde (*Yeni Bir Yılın Başında Sol Harekette Durum, Ekim*, sayı:138, 1 Şubat '96, başyazı) TKP-ML/TİKKO'ya da belirgin bir yer ayrılıyordu. Ama aradan geçen zaman bu hareketin ciddi bir çözülme, bunun da ötesinde belirgin bir yapısal bozulma yaşadığını gösteriyor. Bu hareket artık kendisini üretmiyor, bozuluyor ve dağılıyor. DHKP-C'nin durumu bu açıdan farklı. DHKP-C kendini üretiyor. DHKP-C, bunu her zaman vurguluyoruz, politikayı ciddiye alan ve politikanın gerektirdiği ciddiyeti belli bir düzeyde gösteren, en kısır ortamda bile kendini üretmek için belli yol, yöntem, biçimler bulan bir hareket.

TKP-ML/TİKKO'nun bozulması ve dağılması çok değişik faktörlere bağlı. Bunun öznel nedenlerini bir yana koyuyorum. Daha genel planda nesnel bir yanı var yaşananların. Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi bu hareketin potansiyel kitle temelini, hareket alanını, coğrafyasını, deyim uygunsu, eline geçirdi. Onu aşan farklı bir pratik ortaya koyamadığı ölçüde (ki büyük kentler dışında çok büyük ölçüde kendini Kürdistan coğrafyasının belli alanlarında üretmiş bir hareket), Kürt ulusal hareketinin gelişmesi karşısında zaten açmaza düşmüştü. Ve bu açmaz, son birkaç yıldır artık yavaş yavaş kendi sonuçlarını üretiyor. Önemli ölçüde kentlere de kayan, ama kentlerde kendini üretme başarısı gösteremeyen bir hareket. Zaman tüneline yaşayan, bugünün Türkiye'sine 1920'lerin, '30'ların Çin'i üzerinden bakan, Kaypakaya'nın 25 yıl önce söylediklerini aşmak bir yana, buna yönelik girişimleri "çizgiye ihanet" sayan bir akımın yaşama gücünü gitgide tüketmesi çok da şaşırtıcı değildir.

Halkçı ara akımlar

Geriye bugünün Türkiye'sinde az-çok ciddi bir örgütsel kimliğe ve varlığa sahip iki akım daha kalıyor. Bunlar MLKP ile TİKB'dir. Bunları ara akım olarak tanımladığımız biliniyor. Ara akım tanımı, herhangi bir temel kimliğe ya da sol siyasal kanala belirgin bir bütünsel kimlikle oturamayan akımları anlatıyor. Yani bu, bu akımların güçlü ya da zayıf olmasıyla bağlantılı bir sorun değil. Tuttukları ideolojik konumun kendine özgü yerinden geliyor.

'96 yılı başında bu akımlara ilişkin olarak yaptığımız değerlendirmeler bugün hala geçerliliğini koruyor. MLKP'yi devrimci demokrat bir kökene ve geleneğe sahip olan, ama bir yanıyla reformizme, bir yanıyla da sosyalizme yönelik potansiyel eğilim taşıyan bir hareket olarak nitelemiştik. Bir dönem

reformizmden çok belirgin bir biçimde etkilendiğini, reformizme kayma potansiyeli gösterdiğini biliyoruz. Bu, TDKP hayranlığı, bu hayranlığı kaba bir TDKP taklitçiliğine vardığı, bu arada TDKP'de liberal kimlik dönüşümünün doludizgin ilerlediği bir sırada onu "kardeş komünist hareket" payesiyle onurlandırdığı bir dönemdir.

Bilindiği gibi bu hareketin öncelleri, çok belirgin bir biçimde TDKP'nin yeni yöneliminin etkisi altında kaldılar. Ama iki şey sonuçta MLKP'yi bundan alıkoydu. Bunlardan ilki, kendi dışında TDKP'yi hedef alan sistematik ideolojik saldırı ve bunun TDKP'nin yaşadığı sürecin uyarıcı etkileri ile çıplak gözle görülebilir hale gelmesi. İkincisi, Gazi Direnişi ile birlikte semt eksenli çalışmanın daha belirgin bir biçimde önplana çıkması. Bu hareket semt eksenli bu faaliyete yöneldiği ölçüde, orada DHKP-C, TİKKO, TİKB vb. akımları buldu. Bu kez bu akımların o genel devrimci ortamından ve tarzından etkilenmeye başladı, oradan kendini üretme yoluna girdi. TDKP hayranlığı ve taklitçiliği bu kez yerini DHKP-C hayranlığına ve taklitçiliğine bıraktı. TDKP taklitçiliği dönemi aynı zamanda bir "sınıf yönelimi" dönemiydi MLKP öncelleri için. TDKP taklitçiliği ve buna dayalı sınıf yönelimi, bu hareketin öncelleri için bir reformistleşme sürecine dönüşebilirdi. Semt yönelimi, "Gazi ruhu" söylemi ve DHKP-C taklitçiliği bu süreci durdurdu. DHKP-C taklitçiliğinin bu harekette bir başka temel üzerinden besleyebileceği bir reformist eğilimin önünü ise komünistlerin ideolojik mücadelesi aldı. Bunu açmıyorum. Fakat şunu söyleyerek bağlamak istiyorum; herşeye rağmen bu hareket kendi bünyesinde ciddiye alınması gereken bir sosyalist potansiyel de taşıyor.

TİKB ise sosyalizme yakın bir hareket. Bunu neyden hareketle söyledik ve söylüyoruz? Bu hareket genel planda bakıldığı zaman marksist teorinin temel esaslarını gerçekte bilen bir hareket. Düşünsel planda bunu ifade edebiliyor. Diyeceksiniz ki, ötekiler de ifade edebiliyor. Hayır, daha farklı bir anlamda, daha ileri anlamda söylüyorum bunu. Yani klasik marksist teorinin içeriğini öteki gruplardan farklı bir tarzda ve belli sınırlar içerisinde doğru kavrayabildiğini, bu akımın belli temel metinleri bize gösteriyor. Ama bunun TİKB'nin ideolojik ve örgütsel kimliğini belirlemediği, TİKB'nin düşünsel planda farkında olduğu bazı temel önemde doğruları kendi gerçek oluşumunda ve pratiğinde gözetmediği de bir gerçek. TİKB ile yapılmış polemiklerin bu konuya yeterli açıklığı getirdiğini sanıyorum (*Partileşme Süreci-2, Polemikler: Devrimci Proletarya'ya Yanıt*, Eksen

Yayıncılık). '80 öncesinde, geleneksel hareketin ideolojik zemininde, aynı toplumsal-siyasal ortamda, aynı politik anlayış çerçevesinde şekillenmiş ve bu geleneksel kimlikle açık bir hesaplasmaya girmemiş bir hareketin başka türlü davranmamasının bu açıdan anlaşılır bir mantığı var.

Sosyal hareketin seyrinin ve konjonktürel dalgalanmaların bu hareketi arkasından sürüklediğini de gene bize olaylar gösterdi. Öyle ki, bu tür gelişmelerin etkisiyle teorik gerçekler, temel doğrular bir anda anlamını yitirebiliyor. En temel belgeleri üzerinden, başyazıları, konferans metinleri, bir takım başka metinleri üzerinde gösterilmiştir ki, TİKB sınıf sorununa, siyasal mücadele sorununa, birtakım başka sorunlara, hiç de bu ülkenin geleneksel halkçı akımlarından farklı yaklaşmıyor. Hatta bazı bakımlardan onların gerisine bile düşebiliyor. Bazı şeyleri karikatürize bile edebiliyor. AFMK'lar pratiği buna en somut örnek. Anti-faşist mücadele bu akımın siyasal çizgisinde çok özel, çok abartılı, çarpık bir yer tutuyor; AFMK'ları, buradaki kaba tutarsızlıkları, bu çerçevede düşünmek gerekir.

İkincisi, bu hareketin kendine göre, kendi çapında bir "öncü savaş" anlayışı var. Korsan gösteri pratiğini, birtakım cezalandırma ya da bombalama eylemlerini, kitleleri örgütlemenin, kitleler içinde itibar kazanmanın, devrimci sempatan tabanı arkasından sürüklemenin bir olanağı olarak görebiliyor. Böyle görmesinin gerisinde, pragmatizmle de birleşmiş bildiğimiz "öncü savaş" anlayışı var. TİKB'nin bu konudaki zaafları aslında çok belirgin. Hiçbir zaman bunun ciddi bir değerlendirmesini de yapmadılar. Yazık ki yapılmış bulunan eleştirilerimiz kapsamında biz de henüz bu meselelere giremedik. Aslında planlamada vardı, genel ideolojik çizginin eleştirisinin bir parçası olacaktı, ama bu eleştiri tamamlanamadı ve sorunlar ele alınmadan kaldı. Zannediyorum "devrimci şiddet" sorununu işlediğimizde bu meseleyi de ele alacağız. TİKB'nin bu konudaki temel zaaflarını da nihayet ortaya koyabileceğiz. TİKB'nin bu yanını akılda tutmak gerekiyor. Bu açıdan çok ciddi kavrayış zayıflıkları ve çarpık pratikleri olan bir hareket. Bu açıdan Marksizmden, işçi sınıfı devrimciliğinden bir hayli uzak. Bu bir de pragmatizmle birleşiyor, bu tür çıkışlar kestirmeden durumu toparlamanın bir olanağı olarak görülebiliyor.

Bugün için ciddiye alınabilir devrimci örgüt konumuna sahip bu akımlara TKP-Kıvılcım, TDP, Direniş hareketi gibi devrimci demokrat kimliğe ve geleneğe sahip birkaç çevre daha eklenebilir. Fakat bunlar gelinen yerde gelişme gücü ve olanaklarını yitirmiş birer önemsiz çevre durumundadırlar.

Bunun dışında ne bir önemi, ne bir ciddiyeti, ne bir kimliği olan, örgütsel varlığı ise hiç olmayan bazı dergi çevreleri var. Ben bunların varlığını sol hareketin bugünkü tablosunun anormal yönü sayıyorum. Elbetteki temel sol akımların yanısıra bir sürü irili-ufaklı grup ve çevrenin varlığında kendi başına bir anormallik yok. Bu bir yerde doğal bir siyasal olgudur. Gelgelelim bu sözünü ettiğim dergi çevreleri gerçekten bir anormal, bir ciddiyetsiz durum göstergeleridir ve bunun gerisinde, ana akımların kendi konumlarını yeterince güçlü bir biçimde dolduramamaları olgusu var. Aynı şekilde, bunun gerisinde devrimci sosyal-siyasal mücadele açısından Türkiye'nin bugünkü durgun ortamı var. Gerçek bir siyasal hareketlenmede bu tür ciddiyetsiz ve dejenere çevreler silinip gideceklerdir. Ama bugünün nesnel ve öznel ortamı yazık ki böyle çevrelerin sol ve sosyalizm adına ortaya çıkıp bir kısım genç devrimciyi amaçsızca kendi etraflarında oyalamalarına ve tüketmelerine elverebiliyor.

(...)

(*Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, s. 293-318*)

“Polis terörü ve cinayetlerine son!”**Kampanya sona erdi, mücadele sürecektir!**

Polis terörü ve cinayetlerine karşı ilerici ve devrimci kurumlar tarafından çeşitli illerde haftalardır yürüyen kampanya çalışması 30 Ocak günü gerçekleştirilen yürüyüş, oturma eylemi ve basın açıklamalarıyla sona erdi.

İstanbul ve **İzmir**'de yapılan eylemlerde sermaye devleti tarafından 89 yıl önce katledilen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı anıldı. Katliamların bir devlet politikası olduğu vurgulandı. Eylemlerde ayrıca dizginsiz polis terörüne ve faşist baskıya geçit vermemek için yürütülen mücadelenin farklı araçlarla süreceği ilan edildi.

İstanbul'da coşkulu yürüyüş

İstanbul'da **BDSP**, **EHP** ve **PDD** tarafından “Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılsın!” talebiyle altı haftadır gerçekleştirilen yürüyüş ve oturma eylemlerinin sonuncusu gerçekleştirildi.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle coşkulu sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Kampanyanın son eylemi oldukça coşkulu bir atmosferde geçerken kolluk güçlerinin eyleme “ilgisi” de bu hafta oldukça yoğundu. Açıklamaya başlamadan önce Orhan Yılmazkaya'nın resmini bahane eden polis amiri, resim indirilmediği takdirde saldıracaklarını söyleyerek tehdit etti.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde oturma eylemi başlatıldı. Basın açıklamasında kampanyanın içeriği ve 6 hafta boyunca kampanya çerçevesinde yapılanlar hatırlatıldı. Kampanya süresince polis terörü ve cinayetlerinin de devam ettiği ifade edildi.

Eyleme **Halk Cephesi**, **Kaldıraç**, **Teori** ve **Politika** ve **İstanbul Ahali** destek verdi.

İzmir'de devlet terörü lanetlendi, Suphiler anıldı!

İzmir'de polis terörüne ve cinayetlerine karşı 5 haftadır Eski Sümerbank önünde devam eden oturma eylemlerinin sonuncusu yapıldı.

BDSP ve **EHP** tarafından düzenlenen oturma eyleminde bu hafta sermaye devletinin ilk katliamlarından olan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı anıldı, ayrıca kampanyanın sona erdiği duyuruldu.

Eylem Eski Sümerbank önünde buluşularak “**PVSK** ve **TMY** kaldırılınsın! **Polis terörüne ve cinayetlerine son!** / **Alaattin Karadağ'ın katilleri hesap verecek!** / **BDSP-EHP**” pankartının açılmasıyla başladı. Eylem boyunca Karadağ'ın yanısıra polis tarafından katledilen kişilerin resimleri döviz biçiminde taşındı.

Katliamlar devlet politikasıdır!

Eylemde ilk olarak yapılan konuşmada 5 haftadır sürdürülen kampanyaya dair bilgi verildi ve kampanya süresince de yeni polis cinayetlerinin yaşanmaya devam ettiği ifade edildi. Önümüzdeki dönemde de devlet terörüne karşı mücadelenin süreceği anlatıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Adana'da devlet terörü protestosu

Devlet terörüne karşı Adana'da örgütlenen eylemlerden üçüncüsü 30 Ocak Cumartesi günü yapıldı. Yakın zaman önce gerçekleşen işkenceli sevklerin ve cezaevlerinde uygulanan 12 Eylül dönemi işkencelerinin işlendiği eylem çerçevesinde İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, Türkiye'nin her döneminde cezaevlerinin devrimci tutsakları teslim alma ve onları düzen sınırlarına çekme aracı olarak kullanıldığı, bunu kabul etmeyenlerin ise bedel ödemek zorunda kaldıkları ifade edildi.

Açıklamada, şu an için sağlıklı cezaevlerinde kalmaya uygun olmayan 39 tutsağın bulunduğu söylenerek söz konusu tutsakların çoğu zaman tedavilerinin yapılmadığına ya da tedavi süreçlerinin işkenceye dönüştürüldüğüne dikkat çekildi. Bu konuda, son olarak hasta tutsaklardan Ozan Edeman'ın 12 gün boyunca ayaklarından ranzaya kelepçelenmesi örnek gösterildi.

Tüm bu sorunlara karşı mücadelenin sonuna kadar sürdürüleceğinin ifade edilmesiyle eylem bitirildi.

İHD, **ESP**, **Halk Cephesi**, **BDSP**, **Devrimci Proletarya**, **ÇHKM** ve **ODAK** tarafından gerçekleştirilen eyleme **DHF** ve **Halkevi** de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Kartal BDSP'den eylem

Alaattin Karadağ'ın polisler tarafından infaz edilmesinin ardından polis terörü ve cinayetlerine karşı yürütülen kampanya çerçevesinde **Kartal Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** 30 Ocak günü Kartal Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada devlet terörünün bugün sadece devrimci güçlere yönelmediği söylendi. Osman Aslı'dan Baran Tursun'a sayısız örneğin olduğu, bu cinayetlerin yanında işçi eylemlerine yönelik devlet terörünün boyutu da vurgulandı.

“Alaattin yoldaş ölümsüzdür! Polis terörüne ve cinayetlerine son! / **BDSP**” pankartının açıldığı eylem boyunca “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Alaattin yoldaş ölümsüzdür!”, “Katil polis hesap verecek!”, “İşçiler partiye, devrime, sosyalizme!” sloganları atıldı.

Eyleme Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Novamed, DESA, MEHA, ENTES ve TEKEL’de direnen kadınların çağrısıdır...

Emeğimiz, onurumuz, haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye!

50’li günleri geride bırakan TEKEL direnişi kararlılığı sayesinde ülke gündemine oturmakta, tüm gözleri üzerine taşımaktadır. 50 gündür sermayenin çeşitli baskılarına rağmen inatla direnen TEKEL direnişçileri, işçilerden, emekçilerden, işsizlerden ve ezilen tüm kesimlerden destek görmektedir. Bu yanıyla önemli bir direnç odağı haline gelmiştir. TEKEL işçisi kadınlar ise bu direnişte farklı bir yer tutmaktalar.

Son dönemde öne çıkan kadın direnişçilerin yeni bir örneği olarak TEKEL kadın işçileri tüm baskılara ve zorluklara rağmen inadına direnmektedirler. Kadınlar direniş çadırlarını bırakmamakta kararlılar. Çocuğu küçük olanlar çocuklarını başkalarına bırakarak direniş yerine gelmekte, kimileri ise çocuklarıyla birlikte direnişteki yerlerini almaktalar. Direnişçi kadınların eşleri ise kadınları desteklemekte kimisi ise onunla birlikte direniş yerinde birlikte mücadele etmektedir.

Kadın işçilerin grev ve direniş alanlarında toplumsal rollerin gerici bağlarını kırdığı gerçeği TEKEL sürecinde pek çok örnekle bir kez daha görülmektedir. Toplumsal rollerin kadına biçtiği roller değişime uğramaktadır. Bu roller gereği yaşamda ikincil planda bırakılan kadınlar direniş süreciyle birlikte özneleşmektedirler. Geleceklerine çocukları adına sahip çıkan kadınların direnişin kaderini başkalarına bırakmamaktaki kararlılıkları ise onların şimdiye kadar kabul gören edilgen konumlarıyla haylice zıtlık oluşturmaktadır. Kadın işçiler her eylemde en önde olarak, güvenceli iş haklarını elden bırakmamaya kararlılar.

Sermaye kazanılmış hakları gaspetmek için hiçbir fırsatı kaçırmamaktadır. Kriz fırsatını bu anlamda en iyi şekilde değerlendiren sermaye özellikle kadın işçilere ya evlerine dönme ya da kölelik koşulları çalışma seçeneğini dayatmıştır. Kazanılmış haklarına sahip çıkan ve güvenceli iş isteyen kadın TEKEL işçilerinin direnişi, kadın işçilerin emeklerini ve haklarını koruma mücadelesinde örnek bir deneyim olarak şimdiden yerini almıştır. Kadın işçilerin çalışma yaşamında karşı karşıya kaldığı çok yönlü sorunlara karşı duruşun diğer önemli örnekleri gibi. Nasıl ki Novamed’de çalışma yaşamında dayatılan onursuzluklara karşı kadın işçilerin 448 gündür süren grevi unutulmayacaksa, nasıl ki kölelik koşullarında çalışmaya karşı sendika hakkını tek başına savunan DESA işçisi Emine Arslan unutulmayacaksa, nasıl ki krizin faturasını ödememek ve çalışma hakkına sahip çıkmak için direnen Entes işçisi Gülistan Kobatan unutulmayacaksa, TEKEL işçisi kadınlar da unutulmayacaktır.

Novamed’de, Desa’da, Meha’da, Entes’te ve TEKEL’de direnen kadınlar sınıfın kadın üyelerine örnek oluyorlar. Son dönemlerde düzenin çok yönlü prangalarını aşarak kadın işçilerin grev ve direnişlerde etkin bir şekilde yer almaları ise oldukça umut vericidir. Hafızalarımızda böylesi örnek deneyimlerle birlikte 8 Mart’ın 100. yılını karşılamak ayrıca anlamlı olmaktadır. Direnişlerinde 50’li günleri geride bırakan TEKEL işçisi kadınlar, çeşitli baskı ve zorluklara direnme kararlılıklarıyla, şimdiden 8 Mart’ın çağrısını fabrikalara, emekçi semtlerine taşımaktalar.

Bu çağrı, güvencesiz çalışmaya geleceksiz yaşamaya karşı mücadele çağrısıdır. Bu çağrı işsizliğe, karşı herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi çağrısıdır. Bu çağrı işçilerin birlik, halkların kardeşlik çağrısıdır. Bu çağrı, insanca yaşam ve çalışma koşulları içindir. Bu çağrı çifte köleliğe, sömürüye ve baskılara karşı örgütlenme çağrısıdır. Bu çağrı özgürlük ve eşitlik için mücadele çağrısıdır. Bu çağrıyı tüm alanlara yayalım, işçi kadınları mücadelenin ön saflarına çağıralım!

Açlık grevindeki işçilerden mektuplar...

“Ölmek var, dönmek yok!”

Emine Beyazıt (İzmir): Buraya çok umutlu geldim. 50 gündür buradayım. İlk günkü gibi umutluyum. Nedenini soracak olursanız; bakmakta olduğum iki çocuğum var, onlara güzel bir gelecek bırakacaksam, bundan iyi bir gelecek olamaz. Bütün hayatımı ve canımı onlar için harcadım. Orta ikiden terkettiğim için onun sıkıntısını çok çektim. Çocuklarım benim düşüğüm duruma düşmesin diye elimden geleni yapmaya hazırım. Bugün açlık grevine girdim. Gözümün önüne çocuklarım geldi. Kızım ağlıyor, “anneciğim ne olur sen girme açlık grevine, sen hastasın” diyor. Fakat ben çocuklarım için diyorum ki; “Ölmek var, dönmek yok!” Direnişimde ilk günkü kadar onurlu ve kararlıyım. Son olarak “Haklıyız kazanacağız!” diyorum.

Nurgül Korkmaz (İzmir): Neden sıcak yuvamız dururken bizler Ankara’nın yağmur kar, soğuk ve daha saymakla bitmez zorluklarını çekiyoruz. Biz TEKEL işçileri ne istiyoruz? Bunu çadırlarımıza gelerek bizleri bazen ağlatan bazen de sevince boğan ilkokul öğrencileri bile anladı. Biz özlük haklarımızı istiyoruz. 4/C mağduru olan, bu yasalarla başka kurumlarda çalışan çok sayıda arkadaşımız var. Ben görerek ve bilerek bu işçilik köleliğini kimse kusura bakmasın bile lades demeyeceğim. Ankara’da meydana mücadelemi sonuna kadar ve benim olan haklarımı almak isteyenlerden alana kadar buradayım.

1990 işçisiyim. 20 yıldır emeğimle, şerefimle, alın terimle çalışan bir bayanım. Haklarımı öyle kolay kolay harcatmam. Elimden alanlara sözüm şudur; Ankara’da Kızılay Meydanı’nda bazen sesim kısılına kadar attığım sloganlarla, bazen geceleri kaldığım çadırda, bazen de açlık grevinde kısaca tüm gücümle karşı koyacağım. Ölmek var, dönmek yok. Bugün yani 02.02.2010 tarihi saat 15:00 itibariyle açlık grevine başladık. 200 kişiyiz. Sadece su ve 2 saatte bir şekerli su veriliyor. Bu satırları yazarken saat 21.25 açlık grevindeki arkadaşlarla Türk-İş binasının zemin katında bulunan konferans salonunda koltuklarda oturuyoruz. Aramızda sohbet etmemeye çalışıyoruz. Bu birinci günümüz gücümüz boşa harcanmasın diye. Moral olarak çok iyiyiz. Ben kendimi anlatacak olursam, çok heyecanlı, gururlu ve coşkulu bir his içerisindeyim. Burada açlık grevinde bulunan bütün arkadaşlarımı çok seviyorum. Çoğunu tanımasam da onlara gönülden teşekkür ederim. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Selam olsun TEKEL'in direnen işçi kadınlara!

50 günü geride bırakan TEKEL direnişi kararlılıkla devam ediyor. Emekçi Kadın Komisyonları, TEKEL işçileri ile dayanışma amacıyla geçtiğimiz günlerde direnişin sesini, direnişteki kadınların rolünü çalışma yürüttükleri alanlarda emekçi kadınlara taşıdılar. TEKEL işçisi kadınlara gönderilmek üzere emekçi kadınlardan mektuplar aldılar.

Kadınların en içten duygu ve düşüncelerinin, dayanışma mesajlarının yer aldığı mektuplar yapılan basın açıklaması ile 30 Ocak günü TEKEL işçisi kadınlara gönderildi.

Emekçi kadınların kaleminden çıkan, duygu ve düşüncelerinin en yalın ifadesi olan onlarca mektuptan kesitler sunuyoruz...

“Siz TEKEL işçilerinin kazanımı bütün işçi sınıfının kazanımı olacak!”

Ben 403 gündür sendikal hakkı için direnen Sinter Metal Direnişçisi Lale Balta. Kendi direnişimden size binlerce selam yolluyorum, yüreğim inancımı sizlerle.

Kadınların mücadelelerde önemli bir yeri var, bu direnişle geçen bir yılda bunu anladım. Evimizde oturup kocalarımızın, babalarımızın eve ekmek getirmelerini bekleyemeyiz artık. Çocuklarımızın geleceği için biz kadınların da mücadele etmesi gerekiyor. Çünkü bizler anayız. Ana yüreği her zaman çocukları için daha iyisini ister. Şimdi siz TEKEL kadınları bu ana yüreğiyle çocuklarınız için mücadele ediyorsunuz Ankara'nın soğukunda. Her türlü zorluğa katlanıyorsunuz. Evinizden, çocuklarınızdan, eşinizden uzakta hakkınızı arıyor, ekmeğiniz için mücadele ediyorsunuz. Sizden daha onurlusu, daha gururlusu olabilir mi? Mücadelenizin coşkusu kararlılığınız, günümüz Türkiye'sinde bütün işçilere örnek oluyor. Bunca yıl damarımıza bastıkları, haklarımızı gasp ettikleri yeter. Biz işçiler sustukça daha çok çaldılar ekmeğimizden. Artık bu vurguna “dur” deme zamanı gelmiştir.

TEKEL kadınları şunu asla unutmayın, sizin mücadelenizle işçiler daha da yüreklenmiş ve üzerlerindeki ölü toprağı atmışlardır. Yeniden dirilmenin zamanı gelmiştir. Zor günlerde yaşasak, insanlığımızı, kadınlığımızı unutsak da, direnişlerde şunu unutmayalım, biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakıyoruz. Ya bizi bu hallere düşürenler? Onlar böyle gururla çocuklarına bakabilecekler mi boğazlarından haram lokma geçerken.

Bir yıl boyunca biz Sinter direnişçileri de bütün hukuksuzluklarla karşılaştık. Yasaların, polisin, devletin kimleri savunduğunu, kimlere hizmet ettiğini gördük. Ama hiç bir zaman yılmadık. İlk günkü kararlılığımızla hala onurumuza sahip çıkıyoruz. “Kadın olmam hakkımı aramama engel değil!” şiarıyla bir yıl geçmesine rağmen hala erkek yoldaşlarımla birlikte soğukta fabrikanın önünde bekliyorum. Siz TEKEL işçilerinin kazanımı bütün işçi sınıfının kazanımı olacak.

Sinter'den TEKEL'e direniş kazanacak!

Sinter Metal Direnişçisi Lale Balta

“Yüreğimiz ve kalbimiz sizinle!”

İşçilerin bilinçli önderleri, yürüttüğünüz davada sizinle aynı yürekteyim. 1,5 aydır militan bir direnişte, bütün direnişler için örnek olacak bir militan duruş

sergilediniz. Keşke sizinle aynı yerde olabilseydim, sizle birlikte davayı sürdürmek isterdim. Diğer işçiler de sizden bu örnek davayı alıp, gelecekte omuzlayacaklar, emek kavgası mücadelesini yürütecekler.

Yüreğimiz ve kalbimiz sizinle. Biz kazanacağız! Direnen işçiler kazanacak!

Ümraniye'den kadın metal işçisi

“Direnenleri coşkuyla selamlıyorum!”

Merhaba arkadaşlar,

Sizler tüm işçilerin sesi soluğu oldunuz. Mücadele etmek isteyip de birleşemeyen işçilere örnek oldunuz. Her yerde işçi emekçiler sizin direnişinizi konuşuyor. Yüreklere bir olmuş sizinle beraber atıyor. Sizin kazanımınız tüm işçilere direnme gücü ve iradesi verecektir. Yıllar sonra belki de tarih sayfalarında sizlerin adı yazacaktır. İnanıyorum ki 45 gündür gece gündüz verdiğiniz mücadele, sergilediğiniz direngenlik boşuna olmayacaktır.

Sizinle birlikte hakları ve onurları için direnen Entes, Esenyurt Belediye ve itfaiye işçilerini coşkuyla selamlıyorum.

Gebze'den bir emekçi kadın

“Düzene karşı omuz omuza, yürek yüreğe!”

Bugün Ankara'da hava işçiden yana esiyor. Soğuk bedenleriniz titrese de, gur sesinizden, dik duruşunuzdan, onurlu mücadelenizden o kadar gurur duyuyorum ki anlatamam. Heyecanlanıyorum, sizinle birlikte umutlarım çoğalıyor. İşte diyorum işte işçinin gücü. Kızdırmaya görün nasıl da dize getiriyor tekelleri.

Ne söylesem heyecanıma kifayetsiz gelecek biliyorum. Bilesiniz ki ben de Ankara'dayım. Herhangi bir Tekel işçisiyim sizinle. Aynı grevde, aynı grev çadırında, aynı soğuğa, aynı zihniyete ve aynı düzene karşıyız yan yana, omuz omuza, yürek yüreğe.

Gebze'den genç bir kadın

“Bize örnek oldunuz!”

Tayyip ve sömürücüler gittikçe saldırganlaşıyor, her şeyi özelleştirip emeği ile geçinen biz işçileri işsiz bırakmayı, bir mendil gibi kullanıp atmaya istiyor.

Fakat tahminleri gerçek olmadı. Siz TEKEL işçileri Türkiye'nin son on yılların en büyük direnişini sergilediniz, bize örnek oldunuz. Kadın-erkek onuru için mücadele eden TEKEL işçisi kadınlara İstanbul'daki tüm tekstil fabrikalarından, metal fabrikalarından, üretimin olduğu tüm alanlardan selam gönderiyorum.

Küçükçekmece'den tekstil işçisi kadın

“Bir kadın işçi olarak onur duyuyorum!”

Haftalardır televizyonda ve arkadaşlardan sizlerin haklarınız için nasıl mücadele ettiğinizi yakından izliyorum ve kimi eylemlere katılıyorum. Özellikle kadın işçi arkadaşların direnişin en ön saflarında yer almalarından bir kadın işçi olarak onur duyuyorum. Sizlere buradan kucak dolusu sevgiler gönderiyorum.

Küçükçekmece'den bir emekçi kadın

EKK'dan TEKEL işçisi kadınlara mektup...

İstanbul'un dört bir yanındaki sanayi bölgelerinde kadın işçi ve emekçilere TEKEL direnişinin soluğunu taşıyan Emekçi Kadın Komisyonları, direnişin 47. gününde TEKEL işçileriyle dayanışmak amacıyla direnişçi kadınlara mektup gönderdi.

Mektup gönderimi öncesinde, Taksim PTT önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında, işçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk, açlık ve yıkım dayatan sermaye saldırılarına karşı insanca bir yaşam talebiyle örgütlü sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. “TEKEL işçisinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır” denilen açıklamada, EKK'nın onurlu TEKEL direnişini bu bilinçle sahiplendiğinin altı çizildi.

Basın açıklamasının ardından, Taksim PTT'den TEKEL işçisi kadınlara mektup gönderildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Burjuva hukuk düzeni kadın katliamlarını meşrulaştırıyor...

Kadına yönelik şiddet yasalarla da teşvik ediliyor!

Kadına yönelik şiddet gündemin ön sıralarında yer alıyor. Resmi rakamlara göre 2002'de öldürülen kadın sayısı 66 iken, bu sayı 2009'un ilk 7 ayında 953'e ulaştı. Resmi rakamların hiçbir zaman gerçeği yansıtmadığını, özellikle Kürt illerinde işlenen namus cinayetlerinin kayıtlara dahi geçmediğini düşündüğümüzde bu sayının çok daha fazla olduğunu söylemek abartı olmayacaktır.

Kadına yönelik şiddet kendi başına ele alınamayacak ölçüde kapsamlıdır. Özellikle son 7 yılda toplumsal ölçekte yaşanan sosyal ve siyasal saldırılar kadını hedef almaktadır. Kadına yönelik şiddetin en görünür biçimi aile içi şiddet olarak bilinir. Ancak bunun giderek sokağa taşması, kitlesel hale gelmesi, topluma yayılması tam da sermayenin şiddetini arttırması sonucunda yaşanmaktadır. Dikkate değer bu gelişme karşısında hemen devreye yasalar girmekte ve duruma göre değişiklik yapılarak uygulamaya sokulmaktadır.

Bu uygulamalardan biri de yakın zamanda TCK'da yapılan değişiklikler olmuştur. Namus cinayetlerinin alenen işlenmesine ve devletin buna göz yummasına karşı artan tepkiler üzerine sözde caydırıcı bir düzenleme olması açısından ağır tahrik indirimi kaldırıldı. Ancak yerine çok geçmeden "haksız tahrik indirimi" devreye sokuldu. Sermaye devleti kadına yönelik saldırıları teşvik etmektedir.

Son süreçte hız kazanan kadın cinayetlerinde sunulan gerekçeler arasında namus ve aldatma gibi kavramlar öne çıkmaktadır. "Haksız tahrik indirimi"ne başvuran mahkemeler, TCK'nun 29. maddesine dayanarak öldürülen kadınların haklı nedenlerle öldürüldüğüne karar vermektedir. 5237 sayılı yasanın 29 maddesi üzerinden örnek verecek olursak burjuva hukukunun kokuşmuşluğu bir kez daha açığa çıkmaktadır. Yeni TCK "cinsel dokunulmazlığı" kişilerin vücudu üzerinde, rızaları dışında cinsel davranışlarda bulunularak beden bütünlüklerinin ihlali olarak tanımlamaktadır. "Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlar", TCK'nın 102., 103., 104. ve 105. maddelerinde yer almıştır. Yeni TCK'nın, "bireyin vücut bütünlüğünü koruma" amacını birinci sıraya almış olması nedeni ile eski yasada "ırza tecavüz ve ırza tasaddi" olarak anılan eylemler, yukarıdaki maddelerde "cinsel saldırı" olarak ifade edilmekte ve cinsel davranışlarla, bir kimsenin vücut dokunulmazlığını ihlal eden kişi cezalandırılmaktadır demektir. Cinsel saldırı suçlarının oluşabilmesi için aranan önemli koşul, bu suçu oluşturan eylemlerin, mağdurların isteği dışında ve zorla ya da aldatma ile gerçekleştirilmiş olmasıdır.

Görünüşe göre düzenlemeler olumlu görünmektedir. Ancak 29. madde tüm bunları boşa çıkarmaktadır. 29. madde, haksız bir fiilin meydana getirdiği hiddet veya şiddetli elemin etkisi altında suç işleyen kimseye, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası yerine 18 yıldan 24 yıla ve müebbet hapis cezası yerine 12 yıldan 18 yıla kadar hapis cezası verilir. Diğer hallerde verilecek cezanın dörtte birinden dörtte üçüne kadarı indirilir, demektir.

Yani kadına yönelik taciz, tecavüz, şiddet, sömürü suçtur ve cezalandırılır. Ancak bu durumda

onların deyimiyle tahrik varsa cezada 3/4 indirimle gidilir. Bugüne kadar açılan davalar incelendiğinde tecavüze uğrayan kadının pantolonunun, bluzunun rengi, etek giymiş olması, ses tonu, öldürülen kadının çantasında doğum kontrol hapı bulunması, boşanmak veya ayrı yaşamak istemesi, cinsel ilişkiye girmek istememesi vb. dehşet verici nedenlerle cezalar yarımından fazla indirimle uğramıştır.

İşçi ve emekçi kadınları ucuz iş gücü olarak sömüren, dört duvar arasına mahkum eden, fuhuşa iten, fabrikaların ücretli, evlerin ücretsiz köleleri yapan bu kapitalist sistem her kurumuyla olduğu gibi

yasalarıyla da çürümüştür. Ve bu çürümüş düzen işçi ve emekçi kadınlara hiçbir gelecek sunmamaktadır. Onların kadına verebildiği gelecekte şiddete maruz kalmak, polis tarafından katledilmek, tecavüze uğramak, köle gibi çalışmak, "töre" cinayetlerinde can vermek, selde boğularak ölmek, yanarak fabrikada can çekişmek, çocuklarını kirli savaşlarda yitirmektir...

Kadını ikinci cins konumuna indirgeyen, köleleştiren, çifte baskı ve sömürüye maruz bırakan kapitalist sisteme ve onun uygulamalarına karşı örgütlü mücadele etmekten başka çıkar yol yoktur.

Bursa Kadın Platformu'ndan eylem

Bursa Kadın Platformu 31 Ocak günü gerçekleştirdiği eylemle "TEKEL işçileri yalnız değildir" dedi. Bursa Orhangazi Parkı'nda saat 13.00'te gerçekleşen eylemde, "Güvenceli iş, insanca yaşam için TEKEL işçilerinin yanındayız! / Bursa Kadın Platformu" pankartı açıldı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Pınar Koyuncular, güvencesiz çalışmayı genel çalışma biçimi haline getiren, yoksulluk sınırı altında asgari ücreti reva gören, halkın en temel ihtiyaçlarını piyasalaştırarak halkı yoksulluğa mahkûm eden AKP hükümetinin neoliberal politikalarının TEKEL işçilerinin duvarına çarptığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Devletin devrimcilerden duyduğu çaresiz korku sürüyor!

Devrimcileri ve devrimci değerleri baskı ve zorla, yeri geldiğinde açıktan katliamlarla yok edebileceğini sanan sermaye devleti, bugüne kadar buna yönelik her çabasında çelikten bir iradeyi karşısında bulmuştur. Devletin katliamcı cellatlarına her seferinde diz çöktüren bu iradenin en önde gelen temsilcilerinden biri de komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dır.

Tunceli Cumhuriyet Savcılığı'nın, sanatçılar Mehmet Özcan ve Pınar Sağ hakkında, 29 Mart Yerel seçimlerinde Dersim Demokratik Halk Dayanışması'nın desteklediği bağımsız milletvekili adayı Murat Kur'a destek mitinginde yaptıkları konuşmalarla ilgili soruşturma başlattığı kamuoyuna yansdı.

Savcılık tarafından "suçu ve suçluyu övmek" iddiasıyla başlatılan ve tamamlanan soruşturma neticesinde Özcan ve Sağ'ın Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 215, 37/1 ve 53. maddeleri uyarınca yargılanarak cezalandırılmaları isteniyor.

Savcılığın ilgili tutanağında ise şu ifadeler yer alıyor:

"29.03.2009 tarihli mahalli idareler genel seçimi öncesinde Tunceli Belediyesi bağımsız başkan adayı Murat Kur tarafından düzenlenen açık hava toplantısına katılan şüphelilerden Mehmet Özcan'ın 'seni sevmek suçluyu övmek... Kaypakkaya seni seviyorum seni seviyorum bir suçlu da benim seni seviyorum' şeklinde konuşma yaptığı, diğer şüpheli Pınar Sağ'ında, '...faşist iktidara karşı her zaman dik durmuş Kaypakkaya'ya yoldaşlara...' 'Aslanlar gibi kurban olduğum 73'ün bu yana ser verip sır vermeyen bu geleneği asilce yaşatan Kaypakkaya'ya yakışır şekilde durmak...' şeklinde konuşma yaptığı bu şekilde terör örgütü kurucusu ve yönetici İbrahim Kaypakkaya'yı övdükleri..."

Davos ve kapitalist sistemin iflası

Dünya Ekonomik Forumu'nun "Davos Zirvesi" 40. yıl toplantısı 27-31 Ocak tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kasabasında yapıldı. 90 ülkeden 2500 kişinin katıldığı zirveye, bir sonraki kriz tehlikesi damgasını vurdu ve ikinci bir kriz dalgasının beklendiği itiraf edildi. Dile getirilen bir başka gerçek ise ekonomik krize paralel olarak siyasal bir krizin de yaşanmakta olduğunun itiraf edilmesiydi. Bankacılık sisteminde yapılması gereken reformlar ise hararetli tartışmaların bir başka konusunu oluşturdu.

2009 yılındaki Davos zirvesi küresel krizin en şiddetlendiği döneme denk gelmişti. Bu yılki zirvenin konusu da, küresel ekonomik krizin verdiği zararın telafi yollarının aranacağı "Dünyanın durumunu iyileştirme: Yeniden düşünme, Yeniden Tasarlama, Yeniden İnşa etme" olarak saptanmıştı. "Dünyanın durumunu iyileştirme" konusunda 1000'den fazla uzmanın 70 komisyonunda görev aldığı belirtilmiş ve bu uzmanların "dünyanın durumunu iyileştireceği" mutlu haberi verilmişti. Bunun için de bu yılki Davos Zirvesi, ekonomi ve siyaset açısından en önde gelen "beyin fırtınası" buluşması olarak kabul edilmişti.

Zirvenin yukarıda belirtilen ana gündemin temel konu başlıkları arasında "Ekonomik ve sosyal refah, küresel riskleri azaltma ve sistemik soruna yönelme, sürdürülebilirliğin sağlanması, değerler çerçevesi oluşturmak, etkin kurumlar inşa etmek ve terörizm" gibi gündemler yer alıyordu.

Küresel ekonomik krizin verdiği zararların telafi yollarının arandığı ve krizi aşmanın yollarının aranıp tartışıldığı zirvede, açılış konuşmasını yapan Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, sistem adına kapitalizmin gerçeğine ve karanlık geleceğine dair acı gerçekleri dile getirdi. Sarkozy, küresel krizin küreselleşme krizi olduğunu, kapitalist ekonomi sistemine ahlak kavramının yeniden hakim olması gerektiğini vurguladı ve "Konu kapitalizmi lağvetmek değil. Ancak ne tür bir kapitalizm istediğimize karar vermeyiz gerekir. Şu anda kapitalizmde bir sapıklık yaşanıyor. Kapitalizm değerler üzerine kuruludur. Finans kapitalizm ise, kapitalizmin değerlerini ayaklar altına alan bir sapıklıktır." biçiminde "öfke" ve kaygılarını dile getirdi ve "ahlaki kapitalizm" önerdi.

Sarkozy'nin değerler üzerine kurulduğunu, ama bunun ahlaki olması gerektiğini önerdiği kapitalizm, sadece ve sadece paranın değeri üzerine kurulmuştur. Tam da bunun içindir ki bizzat düzen sözcüleri, dünyada 3 milyar insanın günde 2 dolardan daha az bir parayla yaşamak zorunda olduğunu, 1 milyara yakın insanın beslenme imkanından yoksun olduğunu, açlıktan ve önlenebilir hastalıklardan dolayı milyonlarca insanın öldüğünü, ülkeler ve bölgeler arası uçurumun derinleştiğini, işsizliğin yüz milyonlarca insanın kabusu haline geldiğini dile getirmek zorunda kalıyorlar. BM çalışma örgütünün kendi rakamlarına göre sadece geçen yıl 27 milyon kişinin işini kaybettiğini, bunların yarısının zengin ülkelerde olduğunu, bu sayıya bu yıl 3 milyon kişinin daha ekleneceğini açıklamış bulunmaktadır. Kapitalizmin tek değer yasası para olduğu içindir ki milyarlarca işçi ve emekçi sosyal yıkımın ve büyük acıların pençesinde kıvrılmaktadır. Bunlardan da öte, kapitalizmin üzerine oturup yükseldiği değer, bugün gezegenimizin ve insanlığın karşı karşıya kaldığı büyük tehlikenin de biricik kaynağıdır.

Krizden çıkmaya ilişkin boş beklentiler..

Her ne kadar dünya ekonomisinin toparlanacağı ve yavaş da olsa ekonomideki büyümenin kriz öncesi döneme göre daha büyük seyredeceği iyimserliği dile getirilse de, zirvede üzerinde birleşilen temel konunun 2010 yılından itibaren de belirsizliklerin süreceği ve dalgalanmaların yaşanabileceği olgusu oldu. Öngörülen ve beklenen bir başka temel önemde gerçek ise "yeni bir krizin eşliğinde bulunduğu ve ikinci dalganın gelme riski bulunduğu" dolayısıyla bunu engellemenin küresel çapta ortak bir politika saptanması ve "adil dağılımın" gerçekleşmesi olarak önerilmesidir. Krizi önleme çerçevesinde Davos'a damgasını vuran bir diğer konu da bankacılığa ilişkin yeni politikaların saptanması ihtiyacının dile getirilmesiydi. Bu çerçevede Obama'nın finans piyasası patronlarına ilan ettiği "savaş" bankalara karşı daha katı düzenlemeler ön görüyordu. Bu, Amerika bankaları tarafından büyük bir dirençle karşılandı ve Davos'ta lobi faaliyetine konu edildi. Aralarında Deutsche Bank Yönetim Kurulu Başkanı ve aynı zamanda Uluslararası Bankalar Birliği Başkanı da olan Ackermann'ın da bulunduğu çok sayıda bankacı, sektöre çok sıkı düzenlemeler getirilmemesi için yoğun kulis faaliyeti yürüttüler. "Sürekli yeni düzenlemeler,

yeni vergiler getirilmesinin akılcı olmadığını, bunun güvensizliği arttıracak ve mali sektörün istikrara kavuşmasını engelleyecek" bir rol oynayacağı temasını ısrarla işlediler. Ancak zirve, bankacılar arasında da büyük görüş ayrılıklarına sahne oldu. Hükümetler de kendi aralarında fikir birliği sağlamış değiller. Temel konu ve soru, "Bankacılık sektörüne dair dünya çapında kurallar konması gerekiyor mu, ya da her devletin kendi başına bir şeyler yapması yeterli mi?" olgusudur. Bu eksendeki hararetli tartışmaya Nobel ekonomi ödülü sahibi Stieglitz, "İşe ulusal düzlemde başlamalıyız, her devlet, vatandaşını ve ekonomisini korumakta sorumludur" diyerek tartışmaya son getirmiş oluyordu. Yani bu, küresel krizde herkes kendi başının çaresine baksın, herkes kendini kurtarmaya çalışsın demek oluyordu.

Davos'taki leş kargaları birçok konuda uzlaşmışlardı ama "ikinci krizin eşliğinde bulunduğu, yeni dalganın özellikle ABD ve Avrupa'yı vuracağı" hatta az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin ABD ve Avrupa'yı kurtarabileceği rüyasını bile görebildiler. Doğal olarak krizin tüm yükünü işçi ve emekçilere devlet terörü eşliğinde nasıl fatura edebilecekleri konusunda birleştiler. Tarih ve bilim, asalak burjuva sınıfın kendi

Basel'de Davos Zirvesi'ne karşı yürüyüş

Her yıl geleneksel olarak Ocak ayında düzenlenen "Davos Zirvesi" bu yıl da 27-30 Ocak tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kasabasında toplandı. Zirveye paralel olarak gelenekselleşen zirve karşıtı gösteriler bu yıl da yapıldı.

Protesto gösterileri için yapılan ön çalışmalarında çeşitli kentlerde platformlar kuruldu, bir dizi kültürel etkinliğin yanısıra toplantılar örgütlendi. Kurulan platformlar arasında sürekli bir iletişim ve fikir alışverişinde bulunuldu, bazı gösterileri ortaklaştırma kararı alındı.

Ortak afiş, ortak çağrı, pul ve bildiriler hazırlandı ve bunlar yaygın olarak kullanıldı. Gösterilerin ilki Luzer'de gerçekleşti. Ayrıca protestolar, Fransız kantonlarının bazı kentlerinde yasaklanmasına rağmen Cenevre'de gösteri düzenlendi.

30 Ocak günü saat 13.00'te Basel'de protesto gösterileri gerçekleştirildi. Yürüyüşte "Kapitalizmi yıkmak için mücadeleyi sokağa taşıyalım", "Kapitalist sömürü ve baskının olmadığı bir dünya için mücadeleye" şiarının yer aldığı ortak pankartlar taşındı. Kentin merkezi ve kalabalık caddelerinde gerçekleştirilen yürüyüşe anti-kapitalist slogan ve şiarlar damgasını vurdu.

TKİP yürüyüşe Almanca "Kapitalist sömürüye, sosyal hak gasplarına, işsizliğe, ırkçılığa ve savaşa karşı sosyalizm için mücadeleye" şiarının yer aldığı pankartla katıldı.

Yürüyüşte ayrıca BİR-KAR'ın TEKEL işçileriyle dayanışmak amacıyla hazırladığı bildiriler dağıtıldı. Gençliğin ağırlıkta olduğu yürüyüşe 500'ü aşkın kişi katıldı.

TKİP Basel taraftarları

çıkart ve ihtiyaçları çerçevesinde sürekli bir çelişki ve çatışma içinde olduklarını, kokuşmuş ve artık insanlığın gelişmesi önünde engele dönüşmüş olan asalak düzenlerini korumak için işçilere, emekçilere ve ezilen halklara karşı tam bir kenetlenme içinde olduklarını kanıtlamaktadır. Ekonomik krizin siyasal krize dönüştüğü, sosyal patlama korkusunun dile getirilmesi ve buna uygun her türlü önlemin alınması zorunluluğu onların üzerinde birleştikleri en temel olgudur.

2010'un ilk ayında toplanan Davos zirvesi, daha önceleri 2010'da aşılacağı iddia edilen krize ilişkin yeni durumu "belirsizliğin 2010'da da süreceği ve dalgalanmaların devam edeceği" olarak formüle etmekle kalmamış, krizin ikinci aşamasında bulunduğu da ilan etmiş bulunuyor. Dün 2010'da aşılacağı iyimserliği pompalanıyordu, bugün ise 2010, yeni kriz dalgasının başlangıcı olarak sunuluyor.

Sorun, basitçe düzen temsilcilerinin iyimserliklerinin abartılı olmasıyla ya da aşılacağına ilişkin öngörülen sürenin tutturulmamasıyla açıklanamayacağı gibi bir çelişki olarak da görülemez. Sorun kapitalist ekonominin işleyişinin bir sonucudur. Krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere fatura edilmeksizin, üretici güçlerin ve birikmiş zenginliğin geniş çaplı tahribi olmaksızın krizden kurtulmak sanıldığı kadar kolay görülmemektedir.

Bugün dünyamızın geldiği durumun ve yaşanan her türlü sorunun kaynağı ve sorumlusu olanlar, mevcut durumdan duydukları rahatsızlıkları dile getiriyorlar ve kendileri dışında sorumlu arıyorlar. Dahası sözüm ona insanlığın ve dünyanın durumunu iyileştirme kaygısı ve sorunlara çözüm bulma amacı taşıdıkları iddiasında bulunuyorlar. Elbetteki onların çözüm arayışları ve kaygıları kokuşmuş düzenlerini korumak ve onu tehdit eden her tür dinamiği tasfiye etmektir. Onların kaygıları arasında ezilen insanlığa yer yoktur. Tersine Davos'ta toplanan emperyalist tekeller, geniş çaplı sosyal saldırılar, sömürünün yoğunlaştırılması ve emekçilerin kazanılmış sosyal haklarının gaspedilmesi yoluyla krizden kurtulmanın yollarını aramaktadırlar. Krizin ağır faturasını emekçilere ödetmek sermaye dünyası için temel, hatta zorunlu bir yoldur. Davos zirvesinde tartışılıp karara bağlanan en temel noktalardan biri de budur. Bu olgu, sosyal yıkımın ağırlaşması, işsizlik, yoksulluk ve açlığın derinleşmesi demektir. Dolayısıyla bu tutulacak yolun sosyal dengeleri altüst edeceği, tüm sorunları görülmemiş düzeyde ağırlaştıracağı ve sınıf çelişkilerini keskinleştireceği gibi kaçınılmaz sonuçlara yol açacaktır. Zirve de artık daha açıkça sözedilen politik istikrarsızlığın "sosyal patlama ve terörizm tehdidine" yol açacağı, bunun ciddi güvenlik önlemleri gerektirdiği propagandası, burjuvazinin krize siyasal cepheden de önde hazırlığı anlamına gelmektedir.

Davos'ta dile getirilen siyasal kriz elbetteki sosyal mücadelelerin ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi olgusuyla sınırlı değildir. Bunun bir öteki boyutu ise militarizmin yeni bir düzeyde tırmanması, emperyalistler arası mücadelenin şiddetlenmesi olarak yaşanmaktadır. Tüm bunlar bir arada emperyalist saldırganlığın ve kapitalist sömürünün dizginlerinden boşalacağı, emekçilere ve ezilen halklara büyük sosyal yıkımların ve daha ağır acıların yaşatılacağı anlamına gelmektedir. Davos gibi emperyalist zirveler bu gibi sorunların ve saldırıların dolaysız sorumluluğunu taşımaktadırlar ve insanlığa yaşatılan her türlü belaların suçluları durumundadırlar.

Kapitalizmin ağır ve derin bunalımları geniş çaplı iflaslar zincirinden ekonominin askerileşmesine ve yıkıcı savaflara kadar, sosyal, siyasal faturası ağır olan bir dizi sonuçlara yol açmaktadır. Ama kapitalizmin bunalımı elbette sadece bu felaketli sonuçlara değil, aynı zamanda devrimlere de kapı aralamaktadır. Komünistler olarak gelmesi kaçınılmaz olan yeni devrimler dönemine kendi coğrafyamızda her açıdan hazırlanmak, dünya devrimine en anlamlı katkı olacaktır. Kapitalizmin çürümüş ruhu olan Davos'lar böyle toprağa gömülecektir.

Honduras'ta askeri cuntaya "sivil" kılıf

Emperyalist ABD rejimi, Ortadoğu'da "demokrasi ihraç etmek" adı altında ülkeler işgal edip halkları katlederken, Latin Amerika'da seçimle işbaşına gelmiş liderleri askeri darbe ile deviriyor. Söylenenlere bakılırsa, hem askeri darbeler hem vahşi işgaller "demokratik gelişim" adına yapılıyor. Oysa her iki tutumun da temel amacı, ezilen halkların iradesini kaba bir şekilde çiğnemektir.

2002'de, Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez'e karşı girişilen darbe, milyonlarca emekçinin sokaklara dökülmesi sayesinde püskürtülmüştü. 2004'de Haiti'de darbe tezgahlayan Pentagon şefleri, geçen Haziran ayında Honduras Devlet Başkanı Manuel Zelaya'yı askeri darbe ile görevden uzaklaştıran generallerin de arkasındaki tek güçtü.

Honduraslı emekçilerin darbeye karşı kararlılıkla direnmesi, Zelaya'nın da cunta karşıtı aktif bir duruş sergilemesine zemin hazırladı. Nitekim gizli yollarla ülkeye dönen Zelaya, sığındığı Brezilya büyükelçiliğinden mücadeleye devam etti. Hem cunta şeflerinin hem Washington'daki savaş baronlarının tehditlerine rağmen bir süre direnen Zelaya, sol liberal çizgisinden dolayı darbeci çete ile görüşmelerde bulunarak zaman kaybetmekten de geri duramadı.

Halkın darbe karşıtı soluklu direnişine, Zelaya'nın ise yasal zeminde harcadığı yoğun çabalara rağmen geri adım atmayan darbeci çete, Latin Amerika ülkeleri nezdinde beş paralık bir değeri olmadığı halde, ABD'nin desteği sayesinde ayakta durabildi.

Zelaya'nın başkanlık süresi dolana kadar yönetimde kalan darbeci çete, namluların gölgesinde seçimleri gerçekleştirerek, cuntaya "seçilmiş sivil başkan" uydurdu. Güya "seçilmiş" olunca meşruluk kazanan darbeci çete, görevden uzaklaştırdığı Zelaya'nın yüksek oy oranı ile başkanlığa seçilmiş olduğu gerçeğini görmezden geliyor.

Zelaya'nın Brezilya büyükelçiliğinde mahsur bulunduğu koşullarda gerçekleştirilen gayr-i meşru seçimlere halkın yüzde 65'i katılmazken, Porfirio Lobo adlı ABD kuklası, bu seçimlere dayanarak kendini devlet başkanı ilan etti. ABD dışında hiçbir devletin tanımadığı seçimlere dayanarak kendini devlet başkanı ilan eden Porfirio Lobo, cunta yönetimini devam ettirecek "sivil" bir kukladan başka bir şey değildir.

Gayr-i meşru seçimlerin ardından Manuel Zelaya'nın Dominik Cumhuriyeti'ne gitmeyi kabul etmesi, cunta yönetiminin kısmen rahatlamasını sağladı. Zira Zelaya'nın büyükelçilik binasında olsa bile ülkede bulunması, cunta şefleriyle Washington'daki efendilerini rahatsız ediyordu.

Açıklandığına göre, cunta yönetiminin "sivil" kılıklı şefi Porfirio Lobo ile Dominik Cumhuriyeti Devlet Başkanı Leonel Fernandez arasında imzalanan anlaşma üzerine, başkent Tegucigalpa'daki Brezilya Büyükelçiliği'nde bulunan Honduras'ın devrik devlet başkanı Manuel Zelaya, ülkeden ayrıldı.

Ailesi ile birlikte Dominik Cumhuriyeti'ne "konuk" olarak giden Zelaya, bu ülkede "seçkin konuk" statüsünde bulunacak. Bu statü Zelaya'ya diplomatik dokunulmazlık sağlıyor.

Dominik Cumhuriyeti Devlet Başkanı Leonel Fernandez ile birlikte ülkeden ayrılan Zelaya'yı uçaya binerken binlerce kişi uğurladı. Toplanan destekçilerine hitap eden Zelaya, "geri döneceğini" söyledi.

Zelaya'nın ülkeden ayrılmasıyla eli güçlenen cunta yönetimi, darbeci zihniyetin temsilcilerinden biri olan Honduras Başsavcılığı'nın, generallerle ilgili kararına dayanarak da meşru bir görünüme bürünmeye çalışıyor.

Ocak ayının ilk haftasında darbeyi planlayan altı generale, devlet başkanı Manuel Zelaya'nın sürgüne gönderilmesine ilişkin olarak "görevi kötüye kullanma" davası açan Honduras Başsavcılığı, darbeci generalleri "masum" kabul etti. Darbeci generalleri savunan başsavcılıktaki görevliler, aldıkları kararla cuntacı generallerle aynı zihniyeti taşıdıklarını kanıtlamış oldular.

Bu gelişmelere rağmen, askeri cuntayı ne namlular gölgesinde gerçekleştirilen seçimler, ne darbeci yüksek savcıların kararı, ne ABD emperyalizminin sınırsız desteği halk nezdinde aklayabilir.

Hal böyleyken Honduraslı emekçilerin direnişinin, darbecilerle Washington'daki hamileri ülkeden kovulana kadar devam edeceğini vurgulamak abartı olmayacaktır.

ABD Taliban'la işbirliğinin yollarını arıyor...

Savaş aygıtının başaramadığını rüşvet de başaramayacak!

11 Eylül 2001'de Beyaz Saray ve Pentagon'u hedef alan saldırıları gerekçe göstererek Afganistan'ı işgal eden ABD emperyalizmi ile suç ortakları, "teröre karşı savaş" adı altında hem bu ülkeyi yakıp yıktı, hem on binlerce sivili katletti. Uzun süren bir iç savaşın ardından gerçekleştirilen emperyalist işgal, üretici güçlerini tahrip ederek Afganistan'ı ortaçağ karanlığına sürükledi.

Savaş aygıtı NATO komutasındaki işgal, Afganistan'ı enkaza çevirmeyi başarsa da, bu ülkede hakimiyet kuramadı. Kabil'in özel korunan bölgesine düzenlenen saldırı, işgalcilerle işbirlikçilerinin başkenti bile denetleyemediğini gözler önüne serdi.

Halkların celladı NATO komutasındaki işgalci güçlerin bataklığa saplandığı konusunda fikir birliğine varan savaş baronları, soruna çözüm üretebilmek için geçen hafta Londra'da konferans düzenledi. Aralarında Ahmet Davutoğlu'nun da bulunduğu 60 kadar ülkenin dışişleri bakanının katıldığı konferansta, "Yeni Afgan Stratejisi"nin saptandığı bildirildi.

Yeni plana göre, işgal güçlerinin silah zoruyla kurmayı başaramadığı egemenliğe rüşvet yoluyla ulaşılmaya çalışılacak. Silah bırakan Taliban üyelerinin maddi olanaklar karşılığında "topluma kazandırılması"ni hedefleyen plana göre, Taliban içindeki "ılımlı kesimler", rüşvet karşılığında işbirlikçi haline getirilecek.

Plana göre, silahlarını bırakan Taliban üyeleri affedilecek. Sonrasında bu kişilere iş verilecek, eğitim imkanı sunulacak; ya da işleyecekleri topraklar dağıtılacak. Taliban üyelerine köylerini korumaları (köy korucusu olmaları) için maaş bağlanması da planlanıyor.

Savaş devam ederken önerilen bu rüşvetler karşılığında, 25 bin civarındaki Taliban militanın en azından yarısının kukla yönetim safına geçip, emperyalist işgali kabul edeceği varsayılıyor.

Taliban militanlarına önerilen rüşvetten daha fazlası, hareketin lider kadrolarına vaat ediliyor. Altında, kukla Devlet Başkanı Hamid Karzai'nin imzasının bulunduğu planda, Taliban liderlerine siyasi bir rol verilmesi de öngörülüyor.

Bu plana göre, şu anda "terörist" kategorisinde yer alan işgal karşıtı Taliban lider veya militanları, rüşveti kabul edip kukla yönetimle uzlaşınca, emperyalist işgalcilerin "dostu" oluverecekler. Demek ki, işgalci güçler için sorun, Taliban güçlerinin "terörist" olup olmaması değil, kukla yönetim ve ABD emperyalizmi ile iyi geçinip geçinmemeleriyle ilgilidir. Bu denkleme göre ABD'nin işbirlikçisi olan "iyi"dir, emperyalist işgale karşı çıkan ise, "teröristtir."

Planın altında düşkünlük abidesi Hamid Karzai'nin imzası bulunsa da, patentin Pentagon'a ait olduğundan şüphe eden yoktur. Nitekim ABD medyasında yayınlanan haberler, Barack Obama yönetiminin tövbe etmeyi kabul eden Taliban güçlerine rüşvet vermekle yetinmediğini, rüşvet dağıtarak kabileleri Taliban güçlerine karşı savaştırmayı da hedeflediği belirtiyor.

Hatta New York Times gazetesinin iddiasına göre, bu yönde somut adımlar da atıldı. Gazetede çıkan bir haberde, Afganistan'ın doğusundaki en büyük Peştun aşiretinin, 1 milyon dolarlık Amerikan "yardımı" karşılığında Taliban güçlerine karşı savaşmayı kabul

ettiği iddia edildi.

Her emperyalist işgal, özünde halkları köleleştirme girişimidir aynı zamanda. Dolayısıyla onurunu koruyan hiçbir halk, emperyalist işgalcilerin işbirlikçisi olmayı kabul etmez. Ağır yıkım ve katliamlara rağmen, NATO komutasındaki işgalci orduların bataklığa saplanması, Afganistan halklarının emperyalist tahakküme karşı direnme kararlılığından bağımsız ele alınmaz.

Taliban hareketi, işgale karşı direnmekle birlikte siyasi çizgisi gericedir. Dolayısıyla koşullar elverdiğinde emperyalist işgalcilerle anlaşma yoluna gidebilir. Ancak böyle olacağı varsayılsa bile, bu, Afganistan halklarının işgalci emperyalistlerle işbirliğini kabul edeceği anlamına gelmez. Tersine, her onurlu halk gibi, Afganistan halkları da ancak işgalci emperyalistlerle işbirlikçilerini ülkelerinden def ettikleri zaman özgürlüğün kapısını açabilecekler.

Fiat işçileri iş bıraktı

Fiat işçileri, Fiat tekelinin "yüksek maliyetleri" gerekçe göstererek önümüzdeki yıl Sicilya'daki fabrikasında otomobil üretimini sona erdirmek istemesini ve kısa çalışma dayatmasını protesto ederek iş bırakma eylemi başlattı.

3 Şubat günü sabah vardiyasında başlayan grev 2004 yılından bu yana ülke çapında ilk iş durdurma eylemi olma özelliği taşıyor. Sendikalar, greve 80 bin Fiat işçisinin katılmasını bekliyor.

İtalyan toplumunda Fiat tekeline karşı öfkeli protesto sesleri yükseliyor. Çünkü Fiat İtalya için herhangi bir tekel değil, aksine tüm İtalya'nın gözlerinin üzerinde olduğu bir işletme. Fiat'ta durum iyi değilse Fiat'a parça üreten firmalarda çalışanlar da dahil yüzbinlerce kişinin durumu iyi değil demektir.

Fiat'ın kapanması ile en geç iki yıl içinde Sicilya'da halkın sosyal bir felaketle karşı karşıya kalacağı ifade ediliyor.

İtalya'da işsizlik son 5 yılın en yüksek düzeyinde seyrediyor. Yüzde 8,5 olan işsizlik 25 yaşın altındakilerde yüzde 26 oranında. İtalya'nın en zengin bölgesi Lombardei'de geçtiğimiz yıl 100 bin kişi işini kaybetti. Sadece süresiz iş sözleşmesi olanlar işsizlik kasasından yardım alabilmekte. İşini kaybeden sözleşmeli işçiler ise beş kuruşsuz ortada kalıyorlar.

Aylardır maaşlarını bekleyen işçilere ve emekçilere birçok yerde kısa çalışma dayatılıyor. Her yerde yaşanan aynı senaryo: Umutsuzluk ve öfke....

Mailand'da bir callcenter çalışanları taleplerini kabul ettirmek için şeflerini kendi bürosunda saatlerce rehin tuttu. Venetien'de bir çorap fabrikasında işten atılan işçiler geçtiğimiz hafta otobana barikat kurarak kendi sektörlerinde yaşanan duruma dikkat çektiler. Yine Mailand'da kapatılacağı açıklanan fabrikayı çatıdan girerek işgal eden işçiler makinaların işyerinden çıkarılmasını engellemek için fabrikayı işgal ettiler.

TEKEL direnişinin ateşi yurtdışında

Essen

1 Şubat günü öğlen saatlerinde Türk Konsoloslğu önünde yapılan gösteriye çeşitli sendikaların yanısıra DİDF ve Essen BİR-KAR da katıldı.

Eylemde, TEKEL işçilerinin taleplerini içeren bir dosya konsoloslukta bulunan yetkililere teslim edildi. Konsolosluga gelenlerin birçoğu da eyleme katıldılar.

Ayrıca 27 Şubat 2010 tarihinde yine Essen kentinde gerçekleşecek olan TEKEL işçileriyle dayanışma gecesinin biletleri satıldı.

Eylemde BİR-KAR'ın materyalleri yoğun biçimde kullanıldı.

Bununla beraber Hartz 5'e karşı MLPD'nin düzenlediği Pazartesi eylemlerinde de TEKEL direnişi gündemleştirildi. Enternasyonal sınıf dayanışmasının önemini vurgulandığı eylemde TEKEL direnişine destek olmak için çağrı yapıldı.

Dortmund

BİR-KAR Dortmund, 31 Ocak günü "TEKEL işçileri direniyor, yol gösteriyor!" çağrısı ile etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik, NGG sendikası (Gıda İşçileri Sendikası) temsilcisi ve aynı zamanda direniş sürecinde iki kez direnişçi işçileri ziyaret etmiş bir delegasyon üyesinin izlenimlerini anlatması ile başladı.

Delegenin anlatımlarından sonra TEKEL İşçileri ile Dayanışma Komitesi'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi ilgi ile izlendi.

Daha sonra söz alan BİR-KAR temsilcisi sınıf devrimcilerinin TEKEL direnişini, yaşanan gelişmeleri nasıl algıladığını anlattı. Konuşmada ayrıca, işçi hareketine devrimci önderliğin ne kadar yakıcı bir ihtiyaç olduğu, sınıfla devrimci anlamda bir birleşmenin, orada güç olabilmenin ve sınıfa o tarihi rolünü oynamasında önderlik edebilmenin önemi anlatıldı.

Stuttgart

2 Şubat Salı günü Stuttgart'ta Alman tekeli BEHR ve ABD tekeli UPS önünde gerçekleştirilen eylemlerde enternasyonal dayanışma örneği sergilendi.

Behr'den işten çıkarılma planlarını protesto etmek için gerçekleştirilen uyarı grevine binin üzerinde işçi katıldı.

ABD tekeli UPS'ten atılan işçiler, UPS'nin önünde eylem gerçekleştirdi.

TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi, bu eylemlere destek verdi.

BEHR önünde yapılan eylemde, komite adına konuşma talebine sendika bürokratlarından ret cevabı alan komite, işçi temsilcileri ile yaptığı görüşmelerden olumlu sonuç aldı. Konuşmada, "Biz yalnız değiliz, Türkiye'de de 12 bin işçi 50 gündür direniyor. Genel grev istiyorlar, buradan, Stuttgart'tan dayanışma selam ve desteklerimizi iletiyoruz" denildi. Açıklama, "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganıyla karşılandı. UPS'nin önünde yapılan eylemde de, UPS işçileri adına yapılan konuşmada TEKEL işçilerinin direnişi selamlandı.

1 Şubat günü yapılan pazartesi eylemlerinde de TEKEL işçilerinin, kararlı ve direngen mücadelesi selamlanarak, saldırılara karşı TEKEL işçilerinin yol

gösterdiği ifade edildi.

Berlin

Almanya'nın Berlin şehrinde yaklaşık 20 kurumun ve ilerici kişilerin bir araya gelerek oluşturduğu **TEKEL Direnişiyile Dayanışma Komitesi**, 3 Şubat Çarşamba günü, Türkiyelilerin de yoğun yaşadığı Kreuzberg semtinde dayanışma mitingi gerçekleştirdi.

Üç gün içerisinde sığdırılan bir ön çalışma sonucu mitinge yaklaşık 150 kişi katıldı. Almanca ve Türkçe olmak üzere iki dilden afiş, bildiri ve mitinge çağrı materyalleri başta Kreuzberg, Schöneberg, Neukölln gibi göçmenlerin ağırlıklı olarak oturduğu semtlerde yaygınca kullanıldı.

Kottbuser Tor'da başlayan miting programı konuşmalarla devam etti.

Bu konuşmanın ardından (Montagsdemo) Pazartesi eylemlerinde müzik dinletisi sunan bir Alman, TEKEL direnişini desteklemek amacıyla parçalarını seslendirdi. Beğeniyle takip edilen dinletinin ardından coşkulu bir şekilde sloganlar atıldı. "TEKEL işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları

hep bir ağızdan haykırıldı.

Mitinge, kısa zaman önce bir delegasyonla TEKEL direnişini ziyarete giden Nick Brauns da katılarak Türkiye'deki gözlemlerini aktardı.

Miting programı, MLPD temsilcisinin konuşmasıyla devam etti. Sınıfın birleştirici yönüne vurgu yaparak burada öne çıkan kadınlara dikkat çekti. Enternasyonal dayanışmanın önemini vurgulayan konuşmacı, "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganıyla konuşmasını bitirdi.

TEKEL işçilerinin yaşadığı sorunların benzerini Berlin'de sayıları başka illere oranla az olsa da otomobil sektöründe çalışan işçiler de yaşıyor. İşyerlerini koruyabilmek için mücadele veren bir grup işçi adına İG-Metal üyesi ve işçi temsilcisi Mustafa Efe de mitingde yaptığı konuşmada TEKEL direnişini selamladı ve bu direnişi bulunduğu alana taşıyacağını belirtti.

Ayrıca Sol Parti milletvekili olan Kadriye Karıcı da mitingde bir konuşma yaparak TEKEL direnişiyile dayanışma içinde olacaklarını belirtti.

Gür ve coşkulu sloganların ardından miting, 10 Şubat Çarşamba günü daha kalabalık bir şekilde yapılmak üzere sona erdi.

BİR-KAR / Essen – Dortmund – Stuttgart – Berlin

Dünyadan TEKEL direnişiyile dayanışma mesajları...

Uluslararası devrimci yardım örgütü SI (Enternasyonal Dayanışma) yazılı bir açıklama yayınlayarak, emekçileri TEKEL direnişiyile dayanışmayı büyütme çağırıldı.

"...Ölmek var dönmek yok" diyen TEKEL işçileriyle dayanışmayı somut destekle büyütelim. İşçi sınıfının bu gözü pek direnişiyile dayanışma çok önemlidir." diyen SI, Başbakan ve İçişleri Bakanlığı'nın e-mail, faks ve telefon numaralarını yayımlayarak, işçileri protestolarını yollamaya çağırıyor.

Ayrıca TEKEL işçilerine MAN fabrikasından da destek geldi. Nürnberg şehrinde kurulu bulunan, kamyon ve otobüs üretiminin yapıldığı fabrikada örgütlü olan **IG Metal** sendika ve işyeri temsilciliği TEKEL işçileriyle dayanışma içinde olduklarını belirten bir mesaj gönderdi. "Mücadelemiz aynı kulvarda buluşmak zorundadır." diyen MAN işçileri ayrıca aralarında topladıkları 500 Avro'yu TEKEL işçilerine gönderdiler.

Bunların yanısıra Hollanda'dan **Rotterdam 1 Mayıs-Komitesi** TEKEL direnişini selamlayarak, direniş dönük saldırıları kınadı. Komite, direnişe destek sunmak için elinden geleni yapacağını belirterek, TEKEL işçilerinin mücadelesinin kendi mücadeleleri de olduğu söyledi.

İsviçre'den **Unia Sendikası** ise şu ana kadar gerçekleşen enternasyonal dayanışmanın daha da genişlemesi ve mücadelenin ivme kazanması için gerekeni yapacağını belirtti.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

Brüksel'de Opel işçileriyle dayanışma

29 Ocak günü **Brüksel**'de Opel Antwerpen fabrika işçileri ile dayanışmak amacıyla onbinlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi.

Belçika'da sendikaların örgütlü olduğu her kentten, işçiler ve işçi aileleri yoğun soğuğa ve yağmura rağmen uluslararası tekellerin daha fazla kar için işten çıkarmaları ve işyerlerini kapatmasını protesto etmek için Brüksel'deki AB komisyonunun önünde biraraya geldiler.

Opel işçileri yürüyüşe aileleri ile birlikte katıldı. Yürüyüşe kadınların yoğun katılımı dikkat çekti. Sendikalı işçiler, protestolarını Opel'in amblemleri ile donatılmış tabut taşıyarak gösterdi.

İspanya'da itfaiyeciler eylemdeydi

İspanya'da hükümetin, acil yardım hizmetlerini özelleştirmek istemesine tepki gösteren itfaiye işçileri ve acil yardım merkezi çalışanları eylem yaptı. La Coruna kentinde biraraya gelen çoğunluğunu itfaiye çalışanlarının oluşturduğu kamu çalışanları polisle çatıştı.

30 Ocak günü yaklaşık 500 itfaiyecinin bölgesel hükümet binasına yürümek istemesi üzerine polis göstericilere saldırdı. Göstericilere gaz bombası ve coplarla saldıran polise taşlar ve ellerindeki demirlerle karşılık veren emekçiler arasından yaralananlar oldu.

Almanya'da kamu emekçilerinden uyarı grevi

Almanya'da hizmet sektöründe çalışan 2,5 milyon kamu emekçisini ilgilendiren toplu iş sözleşmelerinin ikinci turunda da anlaşmaya varılamaması üzerine Ver.di sendikası birçok eyalette uyarı grevlerine başladı. İlk olarak ulaşım, sağlık ve ana okullarında greve gidiliyor.

Greve giden şoförler, hastane çalışanları ve değişik iş kollarında çalışan emekçiler bazı yerlerde yürüyüş ve mitingler düzenlediler. Kamu emekçileri ücretlere yüzde 5 zam yapılması, mesleki eğitim sisteminde ve tazminatlarda iyileştirme, kısa çalışma uygulamasının kaldırılması, taşeron firmaların kapatılması taleplerini yükseltiyorlar. Uyarı grevlerine sendika tarafından değişik iş kollarında eş zamanlı olarak gidilmesi eylemin gücünü zayıflatan bir etken.

Bremen Daimler işletmelerinde iş bırakma

Bremen'deki Daimler işletmelerinde işçiler bu kez 1 Şubat günü iş bıraktılar. 3500 işçinin katıldığı iş bırakma eyleminde, işçilerin bir kısmı yürüyüş kolu 8 numaralı kapının önünde toplandı. 1 numaralı kapının önünde toplanan işçiler arasında işyeri alanı içinde mi yoksa 3 numaralı kapıya doğru giderek sokağa barikat mı kurulsun diye süren bir tartışma yaşanırken polis sokakta trafiği durdurmuştu. İşçiler daha sonra "SL modeli Bremen'de kalmalı!" gibi dövizler taşıyarak sadece işyeri sahasında yürüyüş yaptılar.

Romanya'da kamu çalışanları süresiz greve hazırlanıyor

Geçtiğimiz Salı günü kamu sektöründe çalışan 44 bin işçi ve emekçi hükümetin kriz programına karşı iki saatliğine iş bıraktı. Kamu çalışanları ücretlerinin

düşürülmesine ve işyerlerinin yok edilmesine karşı direniyorlar.

Kamu çalışanları 9 Şubat'ta çalışma bakanlığı önünde bir protesto gösterisi yapacaklar, 12 Şubat'ta da süresiz greve gidecekler.

Finlandiya'da liman işçilerinden grev

Finlandiya'da en az 7 limanda çalışan liman işçileri 24 saatliğine grev yaptı. İşçiler, ara verilen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin yeniden başlamasını talep ediyorlar. Liman işçileri sendikası (AKT) 19 Şubat'ta işçileri süresiz greve çağırdı.

Endonezya'da liman işçileri gösteri yaptı

Endonezya'nın başkenti Jakarta'da uluslararası konteyner terminalinde çalışan 500 liman işçisi 1 Şubat Pazartesi günü gösteri yaptı. İşçiler liman idaresinden süresiz iş sözleşmesi talep ediyorlar. Onyıllardır limanda çalışmalarına rağmen işçiler taşeron firmalar üzerinden çalıştırılıyorlar. Gösteri yapan işçiler liman trafiğini de bloke etti.

Yunanistan'da çiftçilerin protestoları...

Yunanistan'da çiftçiler eylemlerinin üçüncü haftasında traktörleri ile ülkenin önemli yollarını işgal ettiler. Çiftçiler bu eylemleri ile Avrupa Birliği'nin ve Yunanistan hükümetinin tasarruf planlarını protesto ediyorlar.

Çiftçiler arikatlar kurarak, ortak bir talep broşürü hazırladılar. Broşürde tarım ürünleri için asgari ücret, ulusal tarımın korunması, ödenmemiş kredilerin silinmesi en önemli talepler arasında bulunuyor.

Yollarda kurulan barikatlar nedeniyle sınırlardan geçişler yapılamıyor. Bu nedenle zor durumda kalan Bulgaristan ise Yunanistan hükümetine tazminat davası açmaya hazırlanıyor.

Hollanda'da üniversite işgali

Hollanda'da üniversite öğrencileri, Hollanda hükümetinin eğitimde kısıtlamaya gitme ve temel bursların kaldırılması planlarına karşı işgal eylemi yaptı. Öğrenciler Rotterdam'da iki gün boyunca Erasmus Üniversitesi'nin iki salonunu işgal altında tutuyorlar. Utrech University'sinde ise yönetim binası öğrencilerin işgali altında bulunuyor.

Öğrenciler 4 Şubat günü için Rotterdam'da kitlesel bir protesto gösterisi yapacaklarını bildirdiler.

Hükümetin öğrencileri öfkelenen planı, hükümetin eğitimde yapacağı kısıtlamalar kapsamında öğrencilere temel burs yerine geri ödeme zorunluluğu olan sosyal borçlanmayı öngörmesini içeriyor.

29 Ocak 2010 | Brüksel

30 Ocak 2010 | İspanya

Ocak 2010 | Yunanistan

Ocak 2010 | Hollanda

TEKEL işçilerinin direnişi...

M. Can Yüce

TEKEL işçilerinin direnişi 50. gününe girdi. 4 Şubat'ta gerçekleşecek Genel Grev-Eylem ile yeni bir noktaya geçeceği kesin gibidir. İşsizlik, özelleştirme ile birlikte kazanılan hakların gasp edilmesi karşısında direnişe geçen TEKEL işçileri, sergiledikleri kesin kararlılık ve inatla, ekonomik ve sosyal hak mücadelelerini, Türkiye siyasal gündeminin en önemli maddelerinden biri haline getirdiler. Geline noktada bu direniş, doğrudan hükümeti ilgilendiren ve onun tutumunu etkileyen bir politik konu haline geldi.

Yine bu direniş, demokrasi ve işçi düşmanı kimliği çok net olan CHP ve MHP'nin, bu eksendeki çevrelerin de "ilgisine mazhar" olmuş ve böylece politik etkisini bir de bu yönüyle ortaya koymuştur. Burada hemen bir noktanın altını çizmekte yarar var:

CHP ve MHP ile bu eksendeki çevrelerin TEKEL direnişine ilgi göstermeleri, eylemdeki işçileri ziyaret etmeleri, destek beyanlarında bulunmaları, anılan direnişin haklılığını ve meşruiyetini gölgeleyemez. Bu anılan çevrelerin, sahte yaklaşımlarla bu direnişin politik etkilerini kullanmaya çalışmaları, yine anılan direnişin haklılığını ve meşruiyetini gölgeleyemez. Bu düzeyde gerçek veya sahte ilgilerin merkezi olmak, sadece o direnişin haklılığını, meşruiyetini ve politik-toplumsal etkisini gösterir.

TEKEL direnişi, sendika yönetimlerini, onların uzlaşmacı ve direnişin önünü kesen yaklaşımlarını aşan nitelikler de kazandı. Bu çok önemli... Aslında 4 Şubat günü gerçekleşecek Genel Eylem-Grev kararı da bu gerçekliğin en somut göstergesidir. TEKEL işçilerinin kararlı, özverili ve cesaretli direnişi olmasaydı, böyle bir kararın alınması mümkün olmayacaktı. Türk-İş, Hak-İş, DİSK, Memur-Sen, Türkiye Kamu-Sen, KESK ve geniş bir toplumsal kesimin desteklediği 4 Şubat Genel Grevi, vurguladığımız politik itilimin, etkin bir sonucudur.

Hükümeti sıkıştıran, belli tavizler vermeye zorlayan TEKEL işçilerinin direnişi, bir bakıma kendisini de aşan bir nitelik ve boyut kazanmıştır. Bir hak mücadelesi olarak başlayan, gerçek hedefleri hala bu olan bu direnişin önemli sendikal, toplumsal ve politik sonuçlar doğurması, kendilerinin de, en azından başlangıçta, bekledikleri bir durum değildi. Başlangıç noktasıyla gelinen nokta arasındaki bu belirgin fark, direnişçi işçilerin politik, sendikal ve toplumsal bilinçlerinde, kendilerine ve geleceğe bakışlarında önemli bir deneyim, "değiştiren" ve öğreten bir süreç olmuştur.

Birlikte, örgütlü, kararlı bir mücadele, her aşamasında kendisinin söz ve karar sahibi olduğu bir mücadele süreciyle "başarı", sonuç alıcı veya etki yaratacak güç etkenleri arasındaki doğrudan ilişki ve bunun kapsamı bir kez daha kanıtlanmıştır. Başka bir ifadeyle, direnişi, direnişte kararlılık ve cesareti, sonuna kadar gitme gücünü koşullayan ve besleyen "taban inisiyatifinin" kendisi olmuştur. En genel anlamda "taban inisiyatif" sürece damgasını vuran en temel itici güç olmuştur. Öyle olmasaydı TEKEL işçilerinin direnişlerini bu düzeye taşımaları mümkün olmazdı. Birlik, dayanışma, ama bunların da harcı olan her direnişçi işçinin her aşamada söz ve karar sahibi olması, bunu gerçekte uygulamaları direnişin büyümesinde ve kararlı bir biçimde sürdürülmesinde, sendika bürokrasisinin engelleyici ve iç boşaltıcı çabalarını aşmada en temel etken olmuştur.

Bu direnişin en önemli derslerinden biri budur. Ortaya bir "program", hedef ve amaç koymak, kuşkusuz çok önemli, hatta olmazsa olmaz nitelikte

önemlidir. Bu, eylemin, direnişin yönünü ve niteliklerini belirler. Ama bunun tek başına yetmediği de çok açıktır. Direnişin birliği, işçilerin dayanışması ve ortak yürüyüşü de aynı düzeyde vazgeçilmez etkenlerdir. Ama bütün bu etkenlere ruh ve can katan, katacak olan, sürekliliğini sağlayan, kararlılık ve cesareti besleyen en temel unsur, işçilerin doğrudan inisiyatif, her düzeyde ve aşamada, kendilerinin ve direnişin kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olmalarıdır. Sendika bürokrasisi ve diğer engelleri aşmalarının en temel gücü de budur. Direnişin gücünün yaratılması ve geliştirilmesi, yine bu bağlamda olmuştur. Ortaya çıkan gücün, bundan sonra da bu tarzda ve "doğrudan taban inisiyatifinde" "yönetilmesi", başarıda, başarının süreklileştirilmesinde en temel etkenlerden biridir.

Hiç kuşkusuz bu durumun ve onun bilincinin kavranması ve kalıcılıştırılması önemlidir ki, bunu, salt bir direniş ve onun deneyimleriyle başarmak mümkün değildir. Öyle de olsa bu direnişin bu dersinin bilince

çıkarması, bugüne dek ortaya çıkan deneyimlerin, bir de bu deneyim ışığında incelenmesi ve tartışılması gerekir. Bu deneyimde "taban inisiyatif" belki de önceden ulaşılmış bir bilincin değil, belli zorunlulukların bir sonucu olmuştur. Öyle de olsa bu zorunlulukların bilincini oluşturmak, kendi yaşamı ve geleceği, eylem ve direnişi üzerinde doğrudan söz sahibi olmak, bunun gerçek anlamda işleyen araçlarını geliştirmek, işçiler ve toplumsal hareket açısından, onun geleceği açısından çok önemlidir. Gelecek hakkında sözü olan sınıf ve toplumsal kesimlerin bu durumu iskalamaları mümkün değildir. Günlük başarı kadar gelecek projenin bugünden hayata geçirilmesi açısından da bu, olmazsa olmaz bir zorunluluk olmaktadır. İşleyen "işçi demokrasisi" budur; önemli olan bunu yaşayan bir bilince ve yaşam tarzına dönüştürebilmektir.

Gücün kendisi ve geleceği kazanmanın sırrı burada gizlidir...

2 Şubat 2010

TEKEL işçilerine mektup...

"Sizde direnişi görüyorum, umudu, sevinci..."

Merhaba...

Ben İsparta'dan yolluyorum bu mektubu size. Sizlerle miting öncesi destek amaçlı katıldığım oturma eyleminde tanıştım ve hissettiklerimi paylaşmak istiyorum. Gece yarısından sonra vardığımız direniş alanında ilk başta gördüklerime inanmakta zorluk çekiyorum. Ateşler yakılmıştı, sizler onurlu Tekel işçileri battaniyelerin altına girmiştiniz ve sanki soğuk yokmuşcasına türküler söyleyip halaylar, horonlar çekiyordunuz. Ve bizleri gördüğünüz zaman zaten sınırlı sayıda olan battaniyelerinizi paylaşıyordunuz. Günlerin verdiği yorgunluğa rağmen yılgınlık yoktu yüzlerinde. Bir umut selidir akıyordu gözlerinden. Sizlere destek için geldiğimizi öğrenince tüm samimiyetleriyle bir kez daha kucaklıyordunuz bizi. Ne soğuk, ne polis copu, ne de sendika ağaları yıldırılmamıştı sizleri. Sizde direnişi görüyorum, umudu, sevinci, devrime adım adım giden yolu görüyorum. Sosyalizmin ayak seslerini duyuyorum sizlerde. Halaylarla karşı koyuyordunuz soğuğa. Halaylarla türkülerle yayılıyordu direniş.

Sohbetler, türküler, sloganlar, halaylar eşliğinde karşılıyorduk birlikte günün ilk ışıklarını. Büyük mitinge hazırlık başlıyor artık. Gece oluyor bir kere daha hep beraber haykırıyoruz: "Direne direne kazanacağız!"

Büyük miting vakti geliyor. Binlerce insan toplanıyor meydana. Kortej yürümeye başlıyor, sloganlar dinmiyor, Ankara'yı inletiyor: "Ölmek var, dönmek yok!" sloganıyla en önde yerini almıştınız siz TEKEL işçileri. Sizleri oyalamaya çalışan sendika ağaları başlıyor. Beklenen açıklama gelmiyor bir türlü. Genel grev çağrısı yapılmıyor, yapılmak istenmiyor. Ve en sonunda hepimizin sabrı taşıyor. Kürsü siz TEKEL işçileri tarafından işgal ediliyor. Gücünüzü gösteriyorsunuz. Ardından Türk-İş binasının işgali sendika ağalarını açıklama yapmaya zorluyor. Dönme vakti yaklaşıyor fakat ayrılmak istemiyorum direniş alanından. Çünkü sosyalizm ateşini görüyorum, işçi sınıfının gücüne şahit oluyorum. Daha bir gönülden sarılıyorum davamıza. Hayata bakışım değişiyor iki günde. Ve artık daha bir yürekten söylüyorum:

"İşçi sınıfı savaştıkça sosyalizm kazanacak!"

İsparta'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Düzen cephesi zindanlarda her yönden saldırıyor!

Devrimci tutsaklar düzen ile devrim arasındaki mücadelenin ön cephelerinde yer alan ve savaşı doğrudan yaşayan güçlerdir. Savaşlar çetinleştikçe vahşet de o denli artar. Devrimci tutsaklar da düzenin şiddetinin doğrudan hedefleri konumundadır.

Bu savaş büyük ölçüde irade savaşı biçiminde verilir. Zira cezaevi koşulları düzen güçlerine belirlenir ve tutsaklara dayatılır. Reddetmek ise artık devrimci iradeye kalmıştır. Tecritte insan olarak kalabilmek, tecrit zulmüne direnmenin tek yoludur. Bu başarıldığı ölçüde düzenin teslimiyet dayatmalarına karşı çıkılarak durulabilir.

Sermaye devleti devrimci iradeyi kırmak ve teslim almak için türlü yöntemleri uygulamaya koyuyor, baskı ve zorunu günden güne arttırarak zindanları tutsaklar için "cehennem" haline getirmeye çalışıyor.

Kürkçüler F Tipi Cezaevi'nden Bafra F Tipi Cezaevi'ne sevk edilen siyasi tutsaklar, sevk işlemi sırasında ve sonrasında 12 Eylül dönemindekilere benzer işkencelere maruz kaldılar. Pozanti Cezaevi'nden Ceyhan'a sevk edilen 7 çocuk tutsak ise gardiyanlar tarafından demir çubuklarla bayıltılana kadar dövüldü. Niğde'ye sevk edilen 17 yaşındaki bir çocuk tutsağın işkence ve ölüm tehdidiyle koğuş işlerini yapmaya zorlanması ise bu hafta yaşanan zulmün sadece bir örneği.

Üstelik bu örnekler her zaman fiziki saldırı, kaba dayak ya da katliam biçiminde ortaya konmuyor. Çok daha sinsî bir planı uygulamaya koyan sermaye devleti tutsakları içten içe kemirmek ve yıpratmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Kırıklar ve Tekirdağ F tiplerinde kış boyunca kaloriferler türlü gerekçelerle yakılmıyor. Tutsakları soğuğa mahkum etmenin gerekçesi kimi zaman kaloriferin bozuk olması, kimi zaman ise tasarruf! Kuşkusuz ki bunlar yalnızca öne sürülen bahaneler, gerçeğin iradeyi kırmak ve hayati işkenceye çevirmek olduğu açık. Hem de böylesi basit ve adice denilebilecek yöntemlerle...

Bakırköy Kadın Çocuk Tutukevi'nden yansıyan uygulamalar da hiç farklı değil. *İşçi-Köylü* gazetesi çalışanı Suzan Zengin 5 aydır cezaevinde yatıyor ancak davada bulunan gizlilik nedeniyle ne ile suçlandığını dahi bilmiyor. Geçirdiği ameliyat nedeniyle sağlık durumu iyi olmayan Zengin'in tedavi hakkı da engelleniyor. Muayene sırasında askerin muayene odasından çıkması gerekmesine rağmen asker keyfi olarak ve doktorun ısrarlarına rağmen dışarı çıkmıyor. Dahası Zengin hastaneye giderken askerler tarafından "nasıl olsa dışarı çıkmayacağım, boşuna gidiyorsun" denilerek taciz ediliyor.

Hasta tutsaklara uygulanan zulüm kuşkusuz ki bununla sınırlı değil. Güler Zere'nin özgürlüğe kavuşması için yükseltilemiş mücadele sırasında enine boyuna tartışılan ve mücadeleye konu edilen hasta tutsakların durumu hayli kritik. Onlarca hasta tutsak zindanlarda ölümle pençeleşirken tedavi hakları gaspedilerek tutsaklar acılı bir ölüme mahkûm edilmek isteniyor. Tedaviye götürülmek ise Suzan Zengin örneğinde olduğu gibi başlı başına işkenceye dönüştürülmüş durumda. Kürkçüler F Tipi'nde yatan sara hastası Ozan Edeman'ın tedavi olmak için götürüldüğü hastanede 12 gün boyunca yatağa kelepçelenmesi bir başka örnek yalnızca.

BDSP'li tutsak Evrim Erdoğan'nun durumu da ciddiyetini koruyor. Ankara'da keyfi bir polis komplosu ile tutuklanan BDSP'liler arasında yer alan

Evrin Erdoğan kronik astım hastası. Sincan F Tipi'nde yatan Erdoğan'nun hastalığı zindanın olumsuz koşulları nedeniyle gün geçtikçe kötüleşiyor. Geçmişte hücreni lağım suyu basan ve yoğun rutubet içerisinde yaşayan Erdoğan, sıklıkla astım krizi geçiriyor ancak tedavi dahi edilmiyor. Kriz anında müdahaleler ise çoğunlukla doktor olmaması nedeniyle revirde görevli memurlar tarafından yapılıyor. Erdoğan mahkemede kendi savunmasını dahi okuyamayacak durumda olmasına rağmen zindanda insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkûm ediliyor.

Kuşkusuz ki bu örnekler zindan tablosunun gözle görünen küçük bir parçası. Tecrit işkencesi birkaç

örnekle anlaşılamayacak kadar kapsamlı. Binaların mimarisinden gardiyanların davranışlarına, kesilen elektrikten verilmeyen mektuplara kadar tüm uygulamalar zindan politikasının birer uygulaması yalnızca. Hepsinin amacı da teslim almak, vasatlaştırmak ve insani olan değerleri tahrif etmek.

Zindanlar bugün hiç olmadıkları kadar kötü durumdadır. Toplumsal muhalefetin geriliği de mahkûmlar ile dayanışmayı büyük ölçüde sınırlıyor ve devletin tüm saldırılarını hayata geçirmesine fırsat veriyor. Buna rağmen F tipi işkencehanelerde devrimci değerlere ve insanlığına sahip çıkmakta ısrar eden mahpuslarla dayanışmayı yükseltmek, saldırıları teşhir etmek büyük önem taşıyor.

Taksim'de kefenli protesto

Hapishanelerde ölüme terkedilen hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle eylemler gerçekleştiren ilerici devrimci kurumlar 29 Ocak akşamı Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdi. Eylemde hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için kefenler giyildi.

Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kurumlar Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Eylemde "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı ile hasta tutsakların resimleri taşındı.

Mehpisto Kitabevi önüne gelindiğinde oturma eylemi yapılarak, Çav Bella Marşı hep bir ağızdan söylendi.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını ÇHD üyesi **Av. Naciye Demir** okudu. Demir, devrimcilerin, TEKEL işçilerine dayatılan "ölümün bir başka biçimiyle" karşı karşıya bırakıldıklarını söyledi. Kimsenin AKP'den vicdan, merhamet tablosu çizmesi beklentisinin olmadığını söyleyen Demir, Güler Zere'nin özgürlüğe kavuşmasının da nedametini ve merhametini değil, ortak mücadelenin yarattığı bir sonuç olduğunu ifade etti.

Açıklamada ayrıca, F tipi hapishanelerde tutsakların hastalıklarla öldürülmeye çalışıldığı, devrimcilerin pişmanlık yasalarıyla, tüm insani ihtiyaçlarından mahrum bırakılacak, sürekli keyfi cezalar ve disiplin soruşturmalarıyla 'hizaya getirilmeye' çalışıldığı söylendi.

15 Ocak 2010 tarihinde intihar ettiği açıklanan Sezer Kartal'ın Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in açıklamalarını yalanlayan bir gerçekle ortada durduğunu söyleyen Demir, Adalet Bakanı Ergin'in, hapishanelerde insan haklarına ilişkin iddiaların yok denecek kadar az olduğunu, tutuklu ve hükümlülerin yaşam standartlarının iyi olduğunu ifade eden yalan açıklamalar yaptığını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Evrin Erdoğan'nun tedavisi engelleniyor

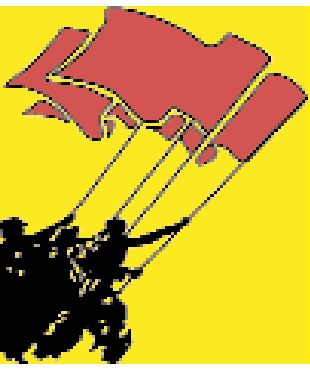
Tutuklu BDSP'lilerin 26 Ocak Salı günü Ankara'da görülen duruşmalarında tutukluluk haline devam edilmesi kararı verilen **Evrin Erdoğan**'nın sağlık sorunları artıyor.

Duruşma günü ring aracının ve mahkemeyi beklerken tutulduğu nezarethanenin olumsuz koşulları Erdoğan'nun astım krizini tetiklerken ve Erdoğan'nun rahatsızlığı hapishaneye geri götürüldükten sonra da sürdü. Tek kalmaması için yer değişikliği talebi üzerine idare Evrim Erdoğan'yu başka bir koğuşa yerleştirdi.

Ancak, Evrim Erdoğan, koğuşa ihtiyaçları gözetilmeden apar topar yerleştirilmesi nedeniyle 27 Ocak gecesi şiddetli bir astım krizi daha geçirdi. Revire kaldırılan Erdoğan'ya doktor olmamasından kaynaklı oradaki memurlar yalnızca serum ve oksijenle müdahale ettiler. Avukatları aracılığıyla yer değişikliğinin uygun bir yere yapılması ve hastaneye sevki ile tedavi olabilmesi için başvuruda bulunuldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mücadele Postası

TEKEL işçileriyle dayanışmayı büyütelim!

Türk-İş Kayseri Bölge Temsilciliği, grevi işyerlerinde sabah 08.00 ile 17.00 arasında oturarak çalışmamayı sınırladı. Kayseri KESK bileşenlerinin tüm çabalarına rağmen eylemin altında imzası olan diğer konfederasyon bileşenleri de basın açıklamasına katılım sağlamaktan özenle kaçındılar.

4 Şubat grevinde karayolu işçilerinin eyleme etkin katılım sağlaması durumunda yoğun kar yağışı nedeniyle ulaşım sağlanamayacaktı. Oysa Yol-İş 1 ve 2 No'lu şubeleri, eylemi sabah 08.00 ile 17.00 arasında iş yapmayarak, işyerlerinde pasif bir şekilde oturmayla sınırladılar. Bu konuda tek bir istisna vardı. BDSP'li işçilerin çabasıyla Nevşehir'de yapılan eyleme karayolu işçilerinin hemen hemen tümü eyleme katıldı.

Direnış boyunca TEKEL işçilerinin sınıf bilincini geliştirmek yönlü tek bir adım atmayan Türk-İş, işçilerin öfkesinin sermayeye yönelmesini engellemek için elinden geleni yaptı. TEKEL işçilerinin "biz sadece kendimiz için değil, işçi sınıfı için direniyoruz" söylemlerinin aksine, işçilerin eylem nedeninin özelleştirme değil işyerlerinin kapatılması olduğunu vurgulayan da Türk-İş bürokratlarıydı.

Diğer yandan sendikaya karşı haklı bir güvensizlik besleyen işçilerin tepkilerinin de provokatörlerin kışkırtması sonucu oluştuğunu söyleyen sendika ağaları, Kayseri'de alanlara çıkmamayı "provokasyon olabilir gerekçesine dayandırdılar.

Türk-İş, HAK-İŞ, TÜRK-KAMU-SEN- MEMUR-SEN TEKEL direnişinin sınıf hareketi için taşıdığı büyük önemin farkındalar. Tam da bu nedenle temsil ettiği sınıfın çıkarlarına uygun hareket ediyor ve TEKEL işçilerinin yaktığı ateşin büyümesine engel olmaya çalışıyorlar. Öte yandan DİSK'e bağlı sendikaların temsilci düzeyinde bile eylemlere katılmaması tablonun vahametini göstermeye yeter de artar bile...

Taban örgütlenmeleri sendikaların da gerçek bir sınıf örgütü olarak çalışmasının ve gerçek bir genel grevin örgütlenmesinin güvencesidir. Buna dayalı bir işleyiş sendikal demokrasinin gereğidir. Sendikalarda işçilerin taban inisiyatifini kıran sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi temel aldığıda koşullarda sendika ağaları 4 Şubat genel grevin işyerlerinin sınırlarına kapatamaz, işçileri eylemin pasif destekçiliğine mahkum edemezdi.

Kayseri'de daha güçlü genel grev için sendikal bürokrasinin panzehiri olan taban inisiyatiflerini her alanda örgütlemek için çaba gösterelim. Taban örgütlerinin her düzeyde belirleyici olduğu mekanizmaların yaratılması, sendikalarda işçilerin söz ve karar haklarını kullanmalarını sağlayan bir işleyişin hayata geçirilmesi çabalarımızı yoğunlaştıralım. Temel örgütlenme ve karar oluşturmak için işyeri örgütlülüğünü güçlendirelim.

Kayseri bölgesinden BDSP'li karayolu işçileri

Cumartesi eylemleri

253. haftasında...

Cumartesi Anneleri oturma eylemlerinin 253. haftasında Galatasaray Lisesi'nde biraraya gelerek 9 yıl önce gözaltında kaybedilen HADEP yöneticileri Serdar Tanış ile Ebubekir Deniz hakkındaki dosyanın Ergenekon davası kapsamına alınmasını istediler.

"Failler belli, kayıplar nerede" pankartının açıldığı oturma eyleminde, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşıdı.

Eylemde, İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını sanatçı Nur Sürer gerçekleştirdi. Sürer yaptığı açıklamada, Ergenekon Davası'nın yalnızca hükümete karşı darbe girişimi ile sınırlı tutulmasına itiraz ederek işlenen tüm insanlık suçlarını da kapsamaması istedi. Ergenekon yapılanmasının Özel Harp Dairesi'nden, Özel Kuvvetler Komutanlığı Muharebe Arama Kurtarma biriminden ya da JİTEM'den ayrı düşünülmemeyeceğini söyleyen Sürer, Serdar Tanış ile Ebubekir Deniz hakkındaki dosyanın da Ergenekon davası kapsamına alınmasını istedi.

Sürer, Serdar Tanış'ı olay günü telefonla arayıp karakola çağırın dönemin Şırnak İl Jandarma Alay Komutanlığı Sorgu Birimi Komutanı Taşkın Akgün'ün, Deniz ile Taşkın'ı Silopi Jandarma Karakolu'na teslim eden Astsubay Selim Gül'ün, Şırnak Jandarma Alay Komutanı Levent Ersöz'ün, Şırnak Tugay Komutanı Tuğgeneral İsmail Evcı'nın, Şırnak Valisi Hüseyin Başkaya'nın ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi Gökhan Aydemir'in de yargılanmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa'nın sorumlular hala yargılanmadı

31 Ocak 2008 tarihinde Davutpaşa'da gerçekleşen iş cinayetinde 21 kişi yaşamını yitirmiş, 116 kişi de yaralanmıştı. Katliamın gerçekleşmesinin ardından iki sene geçmiş olmasına rağmen sorumlular yargılanmazken, patlamada yakınlarını kaybedenler, patlamanın yaşandığı bina önünde anma düzenledi.

31 Ocak günü "Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız" pankartının arkasında patlamanın gerçekleştiği yere kortej halinde gelenler hayatını kaybedenlerin fotoğraflarının bulunduğu platforma çiçekler bırakıldı.

Açıklamayı, patlamada yaşamını yitiren Yaşar Kara'nın oğlu Mehmet Kara yaptı.

Açıklamada ailelerin topluca Ankara'ya gittiği, Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Adalet Bakanlığı, Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu nezdinde girişimlerde bulunduğu ifade edildi. TBMM'de milletvekili bulunan siyasi partilerin ziyaret edildiği fakat duyarlılık gösterilmediği belirtildi. İstanbul Valiliği ve Büyükşehir Belediye Başkanlığı'ndan görüşmek için randevu verilmediğinin söylenmesinin ardından iddianamenin eksiklikleri aktarıldı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Zeytinburnu Belediyesi, Çalışma Bakanlığı, BEDAŞ ve İSKİ'nin sorumluluklarının bilirkişi raporuyla tespit edilmesine rağmen, İstanbul Valiliği'nin soruşturma izni vermemesi nedeniyle iddianamede sadece Zeytinburnu Belediyesi'nden 5 görevli ile bina sahibi ve bir işçinin kusurlu olarak gösterildiği ifade edildi.

Kara, iddianamenin eksik hazırlanmasına karşın pes etmeyeceklerini sorumluların yargılanması için mücadele edeceklerini söyledi.

Ayrıca Kara, patlamanın yaşandığı bina arazisinin ölenlerin anısına park yapılmasını istedi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

**On binler
TEKEL direnişine
destek için
alanlara çıktı**

**Sosyal yıkım saldırılarına karşı
GENEL GREV!
GENEL
DİRENİŞ!
Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP

**Sınıf dayanışmasını
yükseltelim!**